

ပျဉ်ခင်

စာ အုပ် တိုက်

ပျဉ်ခင်

ချစ်တမ်းတစားသူများ

L နင်း

ဓာတ်ခွင်ပြုချက်	-	၅၀၁၆၂၅၁၀၀၉
ဓာတ်နှာဖုံးခွင်ပြုချက်	-	၅၀၁၅၄၆၁၀၀၉
ပတ်စပို့	-	၂၀၀၉ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
ဓာတ်နှာဖုံးဝန်းချို	-	L လင်း
အုပ်စု	-	၅၀၀အုပ်
တန်ဖိုး	-	၀၅၀ကျပ်
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်သင်းသင်းမာ
		ပုညခင်စာပေ(ယာယီ- ၈၅၆)
		တိုက်(၆၁)၊ အခန်း(၁၁)
အတွင်းပုံနှိပ်	-	ကမ္ဘာ့အေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း
		တလျှာ ပုံနှိပ်တိုက်၊ (မြ-၀၂၆၇၀)
		အမှတ်(၄၂)၊ (၄၂)လမ်း၊ ရန်ကုန်
ဓာတ်နှာဖုံးပုံနှိပ်	-	ဦးမြသိန်း
		သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၉၆)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကုန်

‘ဘောကလခြေ’

‘ဘောကလခြေ’ကြီးထဲတွင် ယောက်ျားလေးဦး နေထိုင်ကြပါသည်။ ထိုယောက်ျားများကို ပတ်ဝန်းကျင်က ...

‘အစွန်းရောက် မဟာပုရိသ ဝါဒီများ’ ဟု သတ်မှတ်ထားကြပါသည်။

ထိုကြီးထဲတွင် အိမ်ရှင် ယောက်ျား လေးယောက် နှင့်အတူ ထမင်းချက် ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်၊ မာလီ တစ်ယောက်၊ ခွေးထီး တစ်ကောင်နှင့် ကြောင်ထီး တစ်ကောင်တို့ နေထိုင်ကြပါသည်။

ဤအိမ်ကို ကြီးစိုးသည့် အရှင်သခင်မှာ သားသုံးယောက်၏ ဖခင် ဦးဝလ ဖြစ်ပါသည်။

ပုညခင်စာပေ(ယာယီ) အုပ်စု

ပုညခင်

ချစ်တမ်းကစားသူများ/ပုညခင်-ရန်ကုန်၊

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၀၉၊

၂၀၈-စာ၊ ၁၈ x ၀၂ စင်တီ၊

(၁) ချစ်တမ်းကစားသူများ

ဦးဗလ၏ ဥပဓိမှာ နှုတ်ခမ်းမွေး ထူထူကားကား၊
အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗလကောင်းကောင်း
နှင့် မျက်နှာထား တင်းထန်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဗလသည် မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်အထိ 'အမ'
ဆိုသော အမျိုးအစားများကို စိတ်ချဉ်ပေါက်နေတတ်သူ ဖြစ်
ပါသည်။

မနက်မိုးလင်းလို့ အိမ်၏ထမင်းချက် ကိုလှကြည်
က ငှက်ကလေးတွေ စားဖို့ ထမင်းလုံးကလေးတွေ ပက်ကြံ၍
ကျွေးနေပြီများဆို သူက ကိုလှကြည်နားမှာ မျက်မှောင်ကုတ်
ကုတ်နှင့် သူနှုတ်ခမ်းမွေး သူသပ်ကာ လာရပ်ကြည့်နေရင်း ...

“ဟေ့ကောင် လှကြည် ...”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာ”

“မင်း အခု ငှက်စာကျွေးနေတဲ့ ထမင်းက ငါ့လုပ်စာနဲ့
ချက်ထားတဲ့ ထမင်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အိုကပ် ချိုကပ်အကျွန်
လေးတွေပါ”

“အိုကပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ... အကျွန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ထမင်းကတော့
ထမင်းပဲ မဟုတ်လားကွ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ...”

“မင်း အခု အစာကျွေးနေတာ ငှက်ထီးတွေကိုလား၊
ငှက်မတွေကိုလား”

“ခင်ဗျာ ...”

ကိုလှကြည်မှာ အူကြောင်ကြောင် ခေါင်းကုတ်မိရ

ချက် ...

“ဘယ် ... ဘယ်သိပါ့မလဲ ဆရာရယ် ...”

“မင်း ... မခွဲခြားတတ်ဘူးလား”

“မခွဲတတ်ပါဘူး ဆရာရယ်”

“အခု မခွဲတတ်သေးရင်လည်း ခွဲတတ်အောင် လေ့လာ၊
ပြီးရင် ငှက်ထီးကိုပဲ ကျွေး၊ ငှက်မကို မကျွေးနဲ့၊ ကြား
လား ...”

“အဟိ ...”

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ ...”

“မရယ်ပါဘူး ဆရာ”

“အေး ... မရယ်နဲ့၊ ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး”

ဦးဗလက မရယ်နဲ့ဖြောဖြီး ထွက်သွားပေမယ့်
ကိုလှကြည်ကတော့ ရယ်လို့သာ နေမိပါသည်။ ငှက်အထီးလား
အမလား သိရအောင် အမွေးအတောင် အရောင်အဆင်းကို
ကြည့်ရမလား၊ နှုတ်သီးတို့ အမှောက်တို့ကိုပဲ ကြည့်ရမလား၊

ဘာကို ဘယ်လိုကြည့်၍ ခွဲရမယ်မှန်းမသိတာဟာ ကိုယ်ကပဲ
ညံ့လိုလား ...။

ကိုလှကြည်က ပြုံးစေ့စေ့နှင့်ပင် ထမင်းလုံးလေး
တွေကို ကြိပ်ကပ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ကဲ ... ငှက်ထီးလေးတွေ လာစားကြ ... စားကြ
ငှက်မလေးတွေ သွားကြ ... သွားကြ”

ဟု ရေရွတ် ပြောဆိုနေလိုက်မိပါသည်။

ဦးဗလကတော့ ခြံထဲသို့ရောက်ရှိသွားပြန်ကာ ...

“မူတူး ... မူတူး”

“ဈာ ... ဆရာ၊ လာပါပြီ”

ဦးဗလရဲ့ ဒေါသတကြီး ခေါ်သံကြောင့် မာလီ
ကုလားက အူယားဖားယား ပြေးလာပါသည်။

ဦးဗလက လက်တစ်ဖက်ကို ခါးမှာထောက်လျက်
ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ခြံစည်းရိုးထောင့်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ...

“မူတူး ... အဲ့ဒါ ဘာလဲ၊ ပြောစမ်း ...”

“ခွေးတိုးပေါက်ပါ ဆရာ”

“ခွေးတိုးပေါက်မှန်းတော့ သိတယ်ပေါ့”

“သိပါတယ် ဆရာ”

“သိရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီအပေါက်ကို ဟောင်းလောင်းထား
နေလဲ ...”

“ဟောင်းလောင်း မထားပါဘူး ဆရာ၊ မနေ့ကမှ
သေသေချာချာ ပြန်ပိတ်ထားတာ၊ ဒီနေ့ တစ်ခါ ပြန်ဖွင့်
နေတာကို ဆရာပြမှ မြင်မိတာပါ”

“ငါက ခြံစောင့်လား၊ မင်းက ခြံစောင့်လား”

“ကျွန်တော်က ခြံစောင့်ပါ”

“ဒီခွေးတိုးပေါက်ကို ငါက အရင်မြင်သင့်တာလား၊ မင်း
က အရင်မြင်သင့်တာလား”

“ကျွန်တော်က အရင်မြင်သင့်တာပါ”

“အေး ... ခုတော့ မင်းက မမြင်ဘဲ ငါက မြင်နေရတယ်၊
ဒီခွေးတိုးပေါက်ကနေ တစ်ဆင့် ဟိုဘက်ခြံက ခွေးက
ဒီဘက်ခြံကို ဘယ်နှခေါက် တိုးဝင်လာပြီးပြီလဲ၊ ဒီဘက်
ခြံက ခွေးကရော ဟိုဘက်ခြံကို ဘယ်နှခေါက် တိုးထွက်
သွားပြီးပြီလဲဆိုတာ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒီကိစ္စဟာ
ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များတယ်မှတ်သလဲ”

“ဟို ကျွန်တော့်အမြင်တော့ အန္တရာယ်မရှိလောက်ဘူး
ထင်တာပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ခွေးကြီး ဗန်ဒီန်းခမျာ
လည်း ဒီခြံထဲမှာပဲ တစ်ကောင်တည်းနေနေရတော့ ပျင်း
ရှာလို့ထင်ပါရဲ့၊ ဟိုဘက်ခြံက ခွေးရောက်လာရင် အမြဲ
လေး နန့်ပြီး ပျော်နေတာပဲ၊ ဟိုကမလာရင်လည်း ချွန်

သွားတာပဲ၊ သူတို့ချင်းအဖော်ရပြီး ပျော်နေတာ ဆရာရဲ့”
“တိတ်စမ်း ...”

ဦးဗလက မူတူးကို ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်ပြီး မူတူး
မျက်နှာကို ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်း ဘာသိလဲ မူတူး၊ မင်း ဘာသိလို့လဲ”
“ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်က ဘာကိုသိမှလဲ ဆရာ”
“ဟိုဘက်ခြံက ခွေးက ခွေးထီးလား၊ ခွေးမလား မင်း
မသိဘူးလား”
“မသိဘူး ဆရာ”
“ခွေးက ဘောင်းဘီဝတ်ထားလို့လား”
“ခင်ဗျာ ... အဟီး ...”

မူတူးက သူ့ဆရာအပြောကို ရယ်ချင်သွားကာ ...
“ဟို ... ကျွန်တော်လေ အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ ဟိုဒင်းကို
သေချာ မကြည့်မိလို့ပါ ဆရာရယ်”
“အေး ... အဲဒါဆို နောက်တစ်ခါကျရင် ဟိုဒင်းကို သေ
ချာကြည့်ထား၊ ဟိုက ခွေးမဆိုရင် အိမ်က ဝန်ဒီနန်းနဲ့
မျိုးစပ်ပြီး အမြတ်ထွက်သွားဦးမယ်၊ ဝန်ဒီနန်းက အယ်လ်
ဇေးရှင်းအစစ်၊ တန်ဖိုးကြီးတယ်၊ မျိုးစစ်တယ်၊ ဟိုဘက်
က မျိုးမစစ်တဲ့ ကပြားခွေးဆိုရင် ဝန်ဒီနန်း နစ်နာတယ်၊

အိုက္က ... ရှင်းရှင်းပြောရရင်ကွာ မျိုးစစ် မစစ်စစ် ဝန်ဒီနန်း
ကို ဘယ်အမနေ့မှ မနီးစပ်စေချင်ဘူးကွာ၊ ဒီလိုလုပ် ...
တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန် သွားခေါ်ပြီး သင်းပစ်လိုက်၊
အဲဒါဆို အေးရော ...”

“ဟာ ... ဆရာ အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မလုပ်ပါရစေနဲ့”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”
“ဟိုဒင်း ... ဝင်လိုက်မှာကြောက်လို့”

မူတူးက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ပြောပြီး ဆရာ
ဒေါသမျက်နှာကြီးကို မကြည့်ဝံ့ဘဲ မျက်လွှာချလိုက်မိပါသည်။

ဝင်လိုက်မှာတော့ မူတူး တကယ်ကြောက်ပါသည်။
ကိုယ်က ကုလားမူတူး ဖြစ်နေပေမယ့် မြန်မာပြည်မှာပဲ မြန်မာ
တွေနှင့် အတူနေနေရတာမို့ ‘ဝင်’ဆိုတာကိုတော့ နားလည်ပါ
သေးသည်။ ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ ကြောင်ထီးကိုလည်း သင်းကွပ်ပြီး
ပြီး ကြောင်ထီးကို သင်းကွပ်ဖို့ ကမကထပြုရသူက ကိုလှကြည်။
ခုဆို ကိုလှကြည်မှာ အသက်သာ ၄၀ နားနီးရော မိန်းမက ... မရ
သေး ...။ ဆိုင်သလား မဆိုင်သလားတော့ မသိ ... ကိုလှကြည်
ခုထိ မိန်းမ မရသေးတာဟာ ကြောင်ထီးကို သင်းကွပ်ခဲ့လို့
ဝင်လိုက်နေတာဟု မူတူးက ထင်သည်။ ဝင်ဆိုတာ ဘဝတော့
ဘူးတဲ့။ မှန်နေသလိုပဲ ...။

www.burmeseclassic.com

“ဟေ့ကောင် အတွေးခေါင်မနေနဲ့၊ ဘာမှမဆိုင်းဘူး၊ ငါ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်...”

ဦးဗလက အော်လိုက်တာမို့ မူတူးက ဆတ်ခနဲ လန့်တုန်သွားကာ ...

“တခြား ဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်ပါမယ်၊ ဒီတစ်ခုတော့ မလုပ် ပါရစေနဲ့ ဆရာရယ်”

“မင်းကို သင်းကွပ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာဝန် သွားခေါ်ခိုင်းနေတာ”

“ဒါပေမယ့် အတူတူပါပဲ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် သွား ခေါ်ပေးတဲ့ ဆရာဝန်က ဗန်ဒိန်းကို သင်းကွပ်မှာဆိုတော့ ကျွန်တော် ပယောဂ ဘယ်ကင်းပါ့မလဲ ...”

ဦးဗလက မူတူးကို ပြောမရမှန်းသိတာမို့ စိတ် လျော့လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း လှကြည်ကို သွားခေါ်ခိုင်း လိုက်၊ လှကြည်က ဒါမျိုး လုပ်နေကျ...”

“ဟုတ်...”

မူတူးက တက်တက်ကြွကြွ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကိုလှကြည်ရှိရာ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ အမြန်ပြေးထွက်လာပါ သည်။ ဦးဗလရှေ့က လွတ်ရင်ပြီးရော၊ ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်က

အထုပ်ကို ကိုလှကြည်ခေါင်းပေါ် မြန်မြန်လွှဲတင်ပေးလိုက်ရင် ပြီးရော၊ ကိုလှကြည်က ဒီလိုကိစ္စမျိုး လုပ်နေကျဖြစ်၍ ဝင့်က လိုက်ပြီးသားဖြစ်ပေရာ ဒါထက်ထူးပြီး လိုက်စရာမလိုတော့ဟု မူတူး ထင်သည်။

“ကိုလှကြည် ... ကိုလှကြည် ...”

“ဟေ ... ဘာတုန်းကွ မူတူး၊ အမောတကောနဲ့ပါလား”

“ဗန်ဒိန်းကို သင်းမလိုတဲ့ဗျ၊ ဆရာက ကိုလှကြည်ကို တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန် သွားခေါ်ခိုင်းလို့ ...”

“ဟာ ... လုပ်ပြန်ပြီကွာ”

ငရုတ်သီးထောင်းနေသော ကိုလှကြည် ခေါင်း တချင်းချင်းကုတ်ရင်း ရွဲ့မဲ့သည်းတွားလိုက်မိပါသည်။

“ငါ မအားဘူးကွ မူတူးရ၊ ဒီမှာ မီးဖိုချောင် ကိစ္စတွေ တန်းလန်းနဲ့၊ မင်းပဲ သွားခေါ်လိုက်ပါလားကွာ”

“ဟာ ... မခေါ်ချင်ပါဘူးဗျာ”

“ခေါ်ပေးရုံလေးနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ”

“ကိုလှကြည်က တစ်ခါခေါ်ပေးဖူးသားပဲ၊ ကိုလှကြည်ပဲ သွားခေါ်ပါ”

“စိတ်ပျက်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီခွေးတွေ ကြောင်တွေ သင်းတဲ့ ကိစ္စကို မလုပ်ချင်ပါဘူးဆိုမှ ...၊ မင်း သွားခေါ်လိုက် ကွာ ... မူတူးရာ ... နော်”

“ဝင့်လိုက်မှာ ကြောက်လို့ မခေါ်ပါရစေနဲ့ဗျာ”

“မင်းကို ဝင့်မလိုက်ပါဘူးကွာ၊ လိုက်ချင်းလိုက်ရင် ဟို တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန်ပဲ လိုက်တော့မပေါ့၊ သူလုပ်တာပဲဟာ၊ မင်းလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမယ့် သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့တော့ ဒီကိစ္စမှာ ပါဝင် ပတ်သက် အားပေးအားမြှောက်ပြုရာ ကျတာပေါ့”

“မင်းမလည်း ဒါမျိုးကျ ကြောက်တတ်လိုက်တာ”

ကိုလှကြည်က ငရုတ်ဆုံထဲက ညက်ကြေနေသော ငရုတ်သီးတွေကို ဇွန်းနှင့်ခပ်ကော်လိုက်ပြီး ပန်းကန်ထဲထည့်လိုက် ရင်း မူတူးကို လှမ်းပြောမိသည်။ မူတူးက ဖင်ထိုင်ခုံပုလေး တစ်လုံး ဆွဲယူကာ ကိုလှကြည်ဆားမှာထိုင်လျက် ကိုလှကြည် ရှေ့ စားပွဲပုလေးပေါ်က ဘူးညွန့်တွေကို ဆွဲယူသင်ပေးရင်း...

“ခင်ဗျား လုပ်လက်စတွေ ကျွန်တော် ကူလုပ်ထားလိုက် မယ်လေ ... ၊ ဟိုပေါ်က ငါးတွေ အကြေးခွဲ မချွတ်ရသေး ရင် ကျွန်တော် ချွတ်ထားလိုက်မယ်”

“မင်းက ဗန်ဒိန်းကိစ္စမှာ မပါရရင် ပြီးရော၊ တခြား ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရပေါ့လေ ... ဟုတ်လား”

“အဟီး ... ဟုတ်တယ်”

ကိုလှကြည်က စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့်ပင် လေဖု

ကြီးတစ်လုံး မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဘူးရွက်တွေ ကူခြွေလိုက် ရင်း ...

“ဒီအိမ်က လူတွေကတော့ တကယ့် လူထူးလူဆန်းတွေ ပဲကွာ၊ တကယ် စိတ်ပျက်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... မူတူးလည်း စိတ်ပျက်တယ်၊ တုကယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခြံထဲကို ခွေးမ မဝင်အောင် စောင့်ပဲ စောင့်နေရတယ်”

“ငါ့မှာလည်း ငှက်စာကျွေးတာတောင် လွတ်လွတ်လပ် လပ် မကျွေးရပါဘူးကွာ၊ ငှက်မဆို အစာမကျွေးရဘူး လုပ်နေလို့ ... ၊ တကယ် စိတ်ပျက်စရာအိမ်ကြီးပါ”

“ဘာတွေ စိတ်ပျက်နေတာလဲဗျ ... ”

“ဟော ... ကိုမော်စီ လာဗျာ ... ထိုင်၊ စိတ်ပျက်စရာက တော့ ပြောကို မပြောချင်တော့ပါဘူး”

ဒရိုင်ဘာ ကိုမော်စီက ကိုလှကြည်တို့ ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားတို့ စိတ်ပျက်စရာကို မပြောခင် ကျွန်တော့် စိတ်ပျက်စရာကို အရင်ပြောမှ ဖြစ်မယ်ဗျို့၊ ဒီအိမ်က ဘိုးတော်ဗလက ဘယ်လိုကြီးလဲဗျာ၊ သူ့ကားပေါ်မှာ မလွဲသာမရှောင်သာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်”

တင်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်မှာ အတွင်းထိုင်ခုံစွပ်တွေ လဲရ၊
ထိုင်ခုံတွေ သွားလျှော်ရ၊ ကားရေဆေးရနဲ့ အလုပ်ကို
စုပ်နေတာပဲ ...”

“အဲဒါ သူ့စတိုင်လ်ပဲ ကိုမော်စီရ၊ ခင်ဗျားက အလုပ်ဝင်
တာ မကြာသေးလို့ သူ့စတိုင်လ်နဲ့ အသားမကျသေးတာ၊
အရင် ဒရိုင်ဘာတုန်းကလည်း သူ့စတိုင်လ်ကို မခံနိုင်
တော့လို့ အလုပ်ထွက်သွားတာ ...”

“ဘိုးတော်ဗလ ကြည့်ရတာ မိန်းမတွေကို တော်တော်
မုန်းတီးနာကြည်း ခါးသီးနေပုံပဲနော်၊ သူ့ရဲ့မှာ ခန့်ထားတဲ့
ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးကလည်း ယောက်ျားချည်းပဲ၊ သူ့
အချို့ရည်စက်ရုံမှာလည်း မိန်းမဝန်ထမ်း တစ်ယောက်မှ
မရှိဘူး၊ အချို့ရည်ပုလင်းတွေပေါ်မှာ မိန်းမ မသောက်ရ
လို့ စာကပ်ထားတာပဲ တော်လှပြီ ...”

“သူ့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စီးပွားဘက် အမျိုး
သမီး မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဆက်ဆံရင်လည်း ခပ်တန်းတန်း
ပဲဗျ၊ မလွဲသာလို့ သူ့ကားနဲ့ကြိုပေးပို့ပေးရရင်လည်း
ကျွန်တော်ပဲ ထိုင်ခုံ လျှော်ရတာပေါ့ဗျာ ...”

ကိုမော်စီ ပြောပြနေတာကို နားထောင်ရင်း ကိုလှ
ကြည်က သက်ပြင်းချကာ ...

“သူ့ စိတ်နာမယ်ဆိုလည်း နာစရာပါဗျာ ...၊ သူ့အမျိုး
သမီး လုပ်ပုံကမှ မဟုတ်ခဲ့ပဲ၊ သား သုံးယောက် ရှိရက်
နဲ့တောင် နောက်ကြောင်းကို တစ်ချက်မှ ပြန်မကြည့်ဘဲ
နောက်ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားခဲ့တာကိုး ...”

“ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ အများကြီးပါဗျာ၊ ဘယ်ယောက်ျား
မှ သူ့လို မိန်းမတွေအားလုံး သိမ်းကြီး နာကြည်းမနေပါ
ဘူး၊ ဘိုးတော်ဗလက ဆိုက်ကိုပါဗျာ ...”

ကိုလှကြည်က ခေါင်းကို အသာယမ်းနေမိသည်။

ကိုမော်စီကတော့ အလုပ်ဝင်တာ မကြာသေးတာမို့
ဦးဗလကို နားမလည်နိုင်သေးပေမယ့် ကိုလှကြည်ကတော့ ဒီအိမ်
ဒီခြံကြီးမှာပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့သူမို့ ဦးဗလစိတ်ကို နားလည်စွာ
သံယောဇဉ်လေးလည်း ရှိရပါသည်။ ဟိုအရင်က ကိုလှကြည်
အဖေဟာ ဒီအိမ်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာ ...။ ကိုလှကြည်မှာက အဖေ
ခရီးတော့။ အဖေတစ်ခု သားတစ်ခုဘဝနဲ့ ကြုံရောအလုပ်လုပ်ပြီး
နေလာခဲ့ရတာ အဖေက ဒရိုင်ဘာအလုပ်ရတာ ဦးဗလရဲ့ ခြံကြီး
ထဲမှာ ကွန်းခိုခွင့် ရခဲ့ပါသည်။

အိမ်လခပေးဖို့တောင် မနည်းရုန်းကန်နေရချိန်မှာ
ဦးဗလတို့ ခြံကျယ်ကြီးရဲ့အဆုံးက အလုပ်သမားတန်းလျား
သဘောမျိုး သွပ်မိုး ဖျဉ်ထောင်အိမ် တောင့်တောင့်လေးတာ
ကိုလှကြည်တို့အတွက်တော့ အဆင်ပြေလွန်းလှပါသည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ဦးဗလက ကားတစ်စီး၊ ဦးဗလ
ဇနီးက ကားတစ်စီးဖြင့် သွားလာနေတာကို ကိုလှကြည်က
ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။ ဦးဗလဇနီး လှပတာကိုလည်း
မှတ်မိနေသည်။ အဖေက ဦးဗလဇနီး၏ ကားကို မောင်းရသူမို့
အဖေပြန်လာတိုင်း ညည်းညူနေသံ ကြားရသည်။

“ဆရာကတော်က ခက်ပါတယ်ကွာ...၊ ဟိုပါတီမှာ
တစ်ယောက်နဲ့တွေ့...၊ ဒီပါတီမှာ တစ်ယောက်နဲ့တွေ့၊
ကိုယ်က သူ့အလုပ်သမားဆိုတော့ တားခွင့်လည်းမရှိ၊
ဆရာကို အသိပေးလို့လည်း မကောင်း၊ မျက်နှာပူပူနဲ့
မောင်းမောင်းနေရတာ...”

အဖေ အဲဒီလို ညည်းညည်းနေပြီး မကြာခင်မှာ
ဦးဗလ၏ဇနီးက ဤခြံကြီးမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့တော့တာပင်...။

အဲဒီနောက်တော့ ဘောဂဗလ ခြံကျယ်ကြီးဟာ
ဒေါသသင့် လွင်ပြင်တစ်ခုလို ခြောက်သွေ့ညှိုးလျှော့သွားခဲ့သည်။

အဖေဆုံးတော့ ကိုလှကြည်က ဒီအိမ်မှာပဲ အလုပ်
ဆက်လုပ်ရပါသည်။ သူက ကျားကျားလျားလျား ကားလည်း
မမောင်းတတ်၊ ပညာလည်း မတတ်၊ လူကလည်း ပျော့ပျော့
နဲ့နဲ့ ကုပ်ချောင်းချောင်းလေးမို့ ဤဘောဂဗလအိမ်မှာ ထင်
ချက်ရာထူး ရပါသည်။ အဖေ ရှိစဉ်က အဖေအတွက် နေ့စဉ်

ချက်ကျွေးခဲ့တာမို့ ကိုလှကြည်အတွက်တော့ ဒီအလုပ်ဟာ
မခက်...။ ဦးဗလက အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းတွေကို ဖြုတ်ပစ်ပြီး
ကိုလှကြည်အတွက် စားဖိုဆောင်ကို လွှဲအပ်ခဲ့တာပင်...။

ဒီလို နှစ်ရှည်လများ သံယောဇဉ်ကြောင့် ဒီအိမ်ရဲ့
စည်းကမ်းတွေကို စိတ်ပျက်ပေမယ့် ဆက်၍ သည်းခံနေခဲ့ရတာ
ပင်။

“ကိုလှကြည်...”

မူတူး ခေါ်သံကြောင့် ကိုလှကြည်က မူတူးကို
ကြည့်မိသည်။ မူတူးက အဟီးခနဲ တစ်ချက်ရယ်ရင်း...

“ကိုလှကြည်ကို တိုင်ပင်ရဦးမယ်”

“ဘာများတုန်း မူတူးရ...”

ပုပုမဲမဲ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် မူတူးက ချက်ချင်းမဖြေ
ဘဲ တဟဲဟဲ အတောမသပ် ရယ်နေပြီးမှ...

“ကိုလှကြည် ကျွန်တော် အမိနာနဲ့ ယူတော့မလို့ဗျ...”

“အမိနာ...”

“အမိနာဆိုတာ မူတူး ချစ်သူလေ၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်း
တယ်၊ ဆာရီလေး ကွယ်ကွယ်ပြီး မူတူးကို ခိုးခိုးကြည့်
တော့ မူတူး ကြွေသွားတယ်၊ အခု မူတူး သူနဲ့ယူတော့
မယ်”

“အတော့ ပြဿနာပဲ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“မင်း မိန်းမယူပြီးရင် ဘယ်မှာသွားနေမလဲ ...”

“ဒီမှာပဲ နေမှာပေါ့ဗျ”

“ရမလားကွ ...၊ ဒီခြံထဲမှာ ခွေးမတို့ ကြောင်မတို့တောင် မထားတာ မင်းမိန်းမ ခေါ်ထားလို့ ရမလား၊ မင်းတော့ မိန်းမလည်းရ၊ အလုပ်လည်း ပြုတ်ပြီပဲ ...”

“ဟာ ... အဲဒီလိုကြီးလား၊ ဒါဆို မူတူး ဘယ်လို မိန်းမ ယူရမလဲ ...”

“တခြားမှာ အလုပ်ရှာပြီး ယူပေါ့ကွာ၊ ငါတောင်မှ အဲဒီလို အခက်တွေ့မှာကြောက်လို့ ခုထိ မိန်းမ မယူဘဲ နေတာ ...”

“ခင်ဗျားက ကြောင်တွေ ဘာတွေ သင်းကွပ်နေလို့ ဝှံ့လိုက်ပြီး မရတာပါဗျာ”

“ဘာဆိုလဲကွ ...”

“ပြီးတော့ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ နဲ့တဲနဲ့၊ မီးဖိုချောင်ကလည်း နိုင်နင်သေး၊ မိန်းမ မယူဘဲ မိန်းမအလုပ်သာ လုပ်နေတော့ ...”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် မင်း ဘာလှိုင်းကြီး ငါ့ကို လာခွပ်တာပါလား”

“ခွပ်တယ်ဗျာ၊ စိတ်ချဉ်ပေါက်လို့ ခွပ်တယ်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဒီအိမ်ကလူတွေက သူတို့ဘာသာ ကံမကောင်းတိုင်း သူများတကာကိုပါ သူတို့လို အထီးကျန်အောင် လုပ်နေတာ၊ ဒီအိမ်ကလူတွေကိုက ကျိန်စာသင့်နေတာ၊ ကိုမော်စီ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ၊ ဒီအိမ်မှာ အဖေ ဒီလိုဖြစ်တာ ထားတော့၊ သား သုံးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်က မုဆိုးဖိုဗျာ၊ တစ်ယောက်က တစ်ခုလပ်ဗျာ၊ နောက် အငယ်ဆုံးတစ်ယောက်က လူပျိုကြီးဗျာ၊ အဲဒီတော့ ဒီအိမ်ကို ကျိန်စာသင့်တဲ့အိမ်လို့ ပြောမိတာ မူတူး အလွန်လားဗျာ၊ သူတို့တွေ မိန်းမနဲ့ မနေရတိုင်း မူတူးပါ မနေရတော့ဘူးလားဗျာ”

မူတူးက ဒရိုင်ဘာ ကိုမော်စီလက်မောင်းကို လှုပ်ဆိုင်ရင်း တစာစာ ပြောနေတာမို့ ကိုမော်စီက ပြုံးကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းကုပ်နေပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မူတူး၊ တော်စမ်းကွာ ... နားညည်းလာပြီ သွားတော့ ...၊ ခြံထဲမှာ မင်းလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့၊ ခွေးတိုးပေါက်ကိုလည်း သေချာပိတ်လိုက်ဦး၊ ငါလည်း တိကုဆရာဝန် သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဝှံ့လိုက်ခါမှ လိုက်ရော၊ ဆရာခိုင်းတာတော့ မလုပ်ဘဲ မနေရဘူးလား ... ကိုမော်စီ သွားရအောင်ဗျာ”

ကိုလှကြည်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပုဆိုးကို ခပ်ချုပ်ချုပ်လေး ဝတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုမော်စိက ဦးဗလ အလုပ်မရှိချိန်ဆို ကိုလှကြည် သွားလိုရာကို ပက်ဗလစ်ကာ ကားစုတ်ကလေးဖြင့် လိုက်ပို့ပေးနေကျမို့ ကားဂိုဒေါင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

သူတို့ကား ခြံထဲမှ ထွက်လာချိန်မှာ ကားသုံးစီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ခြံထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

ရှေ့ဆုံးက ကားက ဤဘောဂဗလခြံ၏ အကြီးဆုံး သား ကံသာဗလ၏ ကား ...။

ဒုတိယ တစ်စီးက သားလတ် ဉာတ်သာဗလ၏ ကား ...။

နောက်ဆုံး ကားက သားငယ် ဓနုဗလ၏ ကား။

ထိုကားသုံးစီးက ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပ်သွားပြီး ကားများပေါ်မှ အလွန် စမတ်ကျ၍ အဆင့်အတန်း မြင့်မားဟန် အပြည့်အဝ ပေါ်လွင်နေသော ယောက်ျားသုံးယောက် ဆင်းလာကြပါသည်။

ကံသာလ

နာမည်ကသာ 'ကံသာ' ပါသော်လည်း သူ့ကံက ဖြင့် မသာလှပါ ...။

သူ့ဖခင်၏ ဇနီးအပေါ် မကျေနပ်ချက်များ၊ နာကြည်းမှုများ၊ ဒေါသများဖြင့် အနီးကပ်ယဉ်ပါးခဲ့ရသော သူသည် မိန်းမတွေကို မြတ်နိုးစုံမက်ဖို့ရာ သိပ်စိတ်မပါလှပါ။

သို့သော် အချိန်တန်တော့လည်း ယောက်ျားတို့ ဘာသာဘာဝအရ ဆန့်ကျင်ဘက် ဆွဲငင်အားကို မတွန်းလှန်နိုင်ဘဲ ချစ်သူတစ်ယောက် ရကာ ထိုချစ်သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါသည်။

အဖေက သူ အိမ်ထောင်ပြုတာကို မကြည်ဖြူ။

သူ့ဇနီးကို လက်မခံ၊ ထို့ကြောင့် သူ ကောကဗလခြံမှ ထွက်
ခွာလျက် ဇနီးနှင့်အတူ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ရပါသည်။
အိမ်ထောင်ရှင် ခင်ပွန်းကောင်း ပီသအောင်လည်း နေခဲ့ပါသည်။

သို့သော် သူ့ယုမိတဲ့ မိန်းမဟာ သူ့လက်ထဲမှာပဲ
တဖြည်းဖြည်း အချိုးတွေ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ ဝတ်လိုက်မှဖြင့်
ဟော့ရှော့အလန်၊ တိုပြတ်ကျပ်ဟိုက် ပါးလုပ် ...။ မြန်မာမျက်စိ
နဲ့ ကြည့်လိုမှ မသင့်မတော်အောင် ဖြစ်လာသည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဈေးဝယ်ထွက်လိုက်၊ တစ်ည
တစ်ည နိုက်ကလပ်တက်လိုက်ဖြင့် တားမရ ဆီးမနိုင်ဖြစ်လာ
သည်။

ထိုမျှမကသေး... နေ့ရှိသရွေ့ နေ့နေညည ကံသာ
ဗလကို ရန်လုပ်တတ်ပါသေးသည်။

“ရှင်အဖေ ဦးဗလက ဒီလောက်ချမ်းသာတာ၊ သူ့သားနဲ့
သူ့ချွေးမက ဒီလို တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းမှာ နေစရာ
လား၊ လုံးချင်းအိမ်တစ်လုံးလောက် ဝယ်ခိုင်းပါလား။”

စသဖြင့် ဟိုဟာ တောင်းပါလား ... ဒီဟာတောင်း
ပါလားတွေ လုပ်လာသည်။ အဖေ မသေခင်ကပင် အဖေဆီက
အမွေလိုချင်လာသည်။ လုပ်ငန်းတွေ ခွဲဝေခိုင်းလာသည်။ အသုံး
အဖြုန်းက ကြမ်းသထက် ကြမ်းလာသည်။

တကယ်တော့ ကံသာဗလ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာ
ခဲ့တာဟာ လက်ချည်းဆင်းခဲ့တာ မဟုတ်ပါ ...။ သူတို့ညီအစ်ကို
သုံးယောက်မှာ ကား၊ တစ်ယောက်တစ်စီး ရှိတာမို့ သူစီးသော
ကားကို ယူလာခဲ့သည်။ သူ့နာမည်နဲ့ ဝယ်ထားသော တိုက်ခန်း
တစ်ခန်းမှာ တက်နေလိုက်သည်။ အဖေ လုပ်ငန်းခွဲတစ်ခုမှာ
ခပ်တည်တည် အလုပ်ဆက်လုပ်နေလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ
မှာ ငွေကြေးကြပ်တည်းမှုလည်း မရှိပါ။

သို့သော် သူ့မိန်းမက သူ့အခြေအနေကို မရောင့်ရဲ
နိုင်ခဲ့ဘဲ အဖေ စည်းစိမ်ကိုသာ မျှော်မျှော်ကြည့်နေခဲ့တော့တာ
ပင် ...။ သူ့မှာဖြင့် သူ့မိန်းမရဲ့ အတောမသတ်သော လောဘ
စိတ်ကို နားကိုမလည်နိုင်တော့ ...။ သူ့မိန်းမရဲ့ ဆိုရှယ်ကျသော၊
ဟော့ရှော့လှပါသော အနေအထိုင် အသွားအလာများကိုလည်း
ဆန့်လန့်လာခဲ့ရပါသည်။

သူတောင်မှ သူ့ငွေးသားဗေမယ့် သူ့မိန်းမလောက်
အသုံးအဖြုန်း အပျော်အပါး မများခဲ့။ သူ့အဖေရဲ့ အုပ်ချုပ်မှု
အောက်မှာ ပိပိပြားပြားနေထိုင်ရင်း အလုပ်ကို ကြိုးကြိုး ကုတ်
ကုတ် လုပ်ခဲ့တာပင် ...။

သူ့မိန်းမကတော့ ကားတစ်စီးဖြင့် ရှစ်စင်က ချွင်း
ခြည်အောင် သွားလာနေတတ်သော ခပ်ဂေါ့ပေါ့မိန်းမ

တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို သူ့ရဲ့ 'မွန်'သော ကာလ လွန်
မြောက်ခါမှ သိနားလည်လာခဲ့ရတာပင် ...။

တစ်ညမှာ သူတို့လင်မယား စကားများ ရန်ဖြစ်
ကြပါသည်။ ရန်ဖြစ်သော အချိန်ဟာ ည ၁ နာရီ...။

ည ၁ နာရီကျမှ အိမ်ပြန်လာသော ဇနီးမယားကို
ဘယ်ယောက်ျားမှ မစစ်ဆေး မမေးမြန်းဘဲ မနေနိုင်တာမို့ သူက
သူ့ဇနီးကို စစ်ဆေးမေးမြန်းရင်း အချောအတင် စကားတွေများ၊
အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ဒေါသဖြင့် အပြန်အလှန် အော်ဟစ်ကြပြီး
သူ့မိန်းမက ကားသော့ဆွဲကာ အပြင်ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ည ၁ နာရီကျော် ၂ နာရီလောက်ကြီးမှာ ...

သူ့မိန်းမက ကားရှင်း လူရှင်းသော လမ်းပေါ်မှာ
ကားကို အပြင်းမောင်းသွားခဲ့သည်။ မီးဖိုငုံတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ
မီးနီကို ဖြတ်သည်။ လမ်းဆုံတစ်ခုက မီးနီကိုဖြတ်ရင်း သူ့လိုပဲ
ကားရှင်းတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အပြင်းမောင်းနှင်လာသော
ကားတစ်စီးနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိလျက် ထိုနေရာမှာပင်
ပွဲချင်းပြီး ဆုံးခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကံသာဗလလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
နှင့် မုဆိုးဖိုဖြစ်ရလျက် အဖေ ဦးဗလရဲ့အရိပ်မှာ ပြန်လည်ခိုလှုံ
လာခဲ့ရပါသည်။

ခုဆို သူ့အသက်ဟာ ၃၈ ...။

အဖေတူ အသားညိုညိုရီရီ အရပ်မြင့်မြင့်ထွားထွား
ကျစ်ကျစ်၊ ယောက်ျားပီသကြည့်ကောင်းသော ပုံစံနှင့်မို့ ငယ်ရွယ်
သော မုဆိုးဖိုလေးအဖြစ် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နာမည်ကြီးသော်
လည်း သူက အဖေဝါဒအတိုင်း နေထိုင်သူမို့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ
မျက်စ မပစ်မိတော့ပါ။

နောက်အိမ်ထောင်ထွဲဖို့လည်း လုံးဝစိတ်မကူးတော့
ဘဲ စီးပွားရေးကိုသာ အာရုံစိုက်ရင်း ဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်း
ဖြတ်သန်းနေခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။

ဉာဏ်သာဓလ

တကယ်တော့ သူ့နာမည်ကသာ 'ဉာဏ်သာ ...'

တကယ်တမ်း သူ့ထက်ပိုပြီး ဉာဏ်သာသူက သူ့

မိန်းမ ဖြစ်ပါသည်။

အဖေ့ကို ဆန့်ကျင်၍ မိန်းမဟူသော အမျိုးအစား

နှင့် အကျွမ်းတဝင် ချစ်ကြင်ခဲ့သော ဉာဏ်သာဓလကို သူ့မိန်းမ

က ပညာတွေအမျိုးမျိုး ပြသွားခဲ့ပါသည်။

သူ့ဇနီး ပြခဲ့သည့် ပညာဟာ သင်္ချာပညာ...။

သူမသိအောင် နေ့တိုင်း တွက်သည် ချက်သည်။

အိပ်မက် နိမိတ်ကောက်သည်။ အကွက်ရှိက်သည်။

ခေတ်မီလှပသော ပညာတတ် မိန်းမတစ်ယောက်

ဟာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေမှာ ထုံမွေ့လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိတာက
သူ့ရဲ့ မဟာအမှား။

သူ့ဇနီးရဲ့ နှလုံးရောဂါက တစ်နေ့တခြား ရင့်ရော်
လာခဲ့ကာ သူသိသည့်အချိန်မှာ အိမ်ဂရန်ဟာ သူ့လက်ထဲမှာ
မရှိတော့...။ အိမ်တစ်လုံးလည်း ဆုံး၊ အတွင်းပစ္စည်းတွေလည်း
ကုန်။ ဒီကြားထဲ အကြွေးကတင်ပေးသေးရာ အဖေ့ဆီက ပိုက်ဆံ
တောင်းပြီး သူ့ဇနီးအကြွေးကို ဆပ်ပေးရသည်။ ထို့နောက်တော့
အဖေ့ဆန္ဒအတိုင်း သူ့ဇနီးနှင့် ကွာရှင်းကာ တစ်ခုလပ်ဘဝကို
ရောက်ရပါသည်။

သို့ပေမယ့် ဒီခေတ်ကြီးမှာ အိမ်ထောင်လက်ရှိတွေ
တောင် ပိုက်ဆံသာရှိလိုကတော့ စွဲသေးသည်ဖြစ်ရာ ယောက်ျား
တစ်ခုလပ်က ပိုလိုတောင် ဈေးကောင်းပါသေးသည်။

သို့သော် ... သူကတော့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို
စိတ်ကုန်ခဲ့ပြီမို့ 'အမ' ဟူ၍ တစ်မမှမရှိသော ...၊ မိန်းမများနှင့်
ကင်းရှင်းလှပါသော အဖေရဲ့ ဘောဂဗလခြံထဲမှာပဲ အေးချမ်းစွာ
နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။

ခုဆို သူ့အသက်ဟာ ၃၆ ...။

အရွယ်ကောင်းဆုံး၊ ကြည့်ကောင်းမြဲ...။ အဖေတူ
မို့ အသားခပ်ဖြူဖြူ၊ ပိန်သော်လည်း မြင့်မတ်သော ခန္ဓာကိုယ်

၃၀ ♠ ပုညဝင်

အချိုးအဆက်နှင့်၊ သူ့ပုံစံဟာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း
ပီသစွာဖြင့် ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေပါသည်။

စနေလ

အငယ်ဆုံး အချောဆုံး သားလေး စနေဗလကတော့
ရေမရောသော လူပျိုကြီးစစ်စစ် ဖြစ်ပါသည်။

အသက်က ၃၁ ဆိုသော်လည်း သူ့ပုံစံက ၃၀
အောက်ဟု ထင်ရလောက်အောင် နုပျိုသည်။ ဖြူကြည်စိုလက်
သော အသား၊ စိမ်းညိုသော မျက်ခုံး၊ မည်းနက်သော မျက်
တောင်၊ ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာကျ ... ၊ ပြုံးစေရုံသော
နှုတ်ခမ်းကွေးကွေးနှင့် သေချာ ကစားထားသော ဘော်ဒီလှလှ၊
စတိုင်လ်မိုက်မိုက်တို့နှင့် ပြည့်စုံလှပါသဖြင့် မိန်းကလေးတွေက
'စနေ' 'စနေ' နှင့် တဖွဖွ ခေါ်ဝင်အရောဝင်ချင်လှပါသော်လည်း
သူကတော့ လူပျိုကြီးလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်နေပါသည်။

သူ့အဖေရဲ့ နားကြည်းမှုတွေကို သူ ခံစားနားလည်
သည်။ အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းရှာသည့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်
ကို ကြည့်ပြီးတော့လည်း အိမ်ထောင်ပြုရမှာကို ကြောက်သွား
ခဲ့ရပါသည်။

ခုလို တစ်ကိုယ်တည်း လူဖျိုကြီးလုပ်နေတာကမှ
နားအေးပါးအေး အပူအပင်ကင်းသည်ဟု ထင်သည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ အဖေခိုင်းတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်
ညညဆို ဝိဒီယိုခွေတွေကို အဖော်ပြု...။ အိပ်ရာဝင်တော့
ပထသိချင်းလေးတွေ နားထောင်ရင်း ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း အိပ်
ပျော်သွား...။ ဘယ်လောက် ငြိမ်းလိုက်တဲ့ ဘဝလဲလို့...။

နောက် ၃ လ ကြာသောအခါ . . .

“ဪ... ကွေးသောလက် မဆန့်ခင်၊ ဆန့်သောလက်
မကွေးခင် ဆိုတဲ့ စကားဟာ တယ်လည်းမှန်ပါလား၊
မူတူး တရားကျလိုက်တာ ...”

မူတူးက ဘောဂဗလအိမ်ကြီးဆီ လှမ်းမျှော်ငေးရင်း
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် တရားကျသလို ညည်းညူလိုက်တာမို့
ဆိုလှကြည်က မူတူးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ရင်း ‘ကမ္မဝါဖတ်
မယ့် ကုလားပါလား’ ဟု ကျိတ်၍ လှောင်လိုက်မိပါသည်။

ပြီးတော့ မကြာခင်ကမှ ရုတ်တရက်ကြီး ဦးနှောက်
သွေးကြောပြတ်ကာ ဆုံးပါးသွားခဲ့သော ဦးဗလရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို
လည်း မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

ပဲပြုတ်ကြိုက်လှတဲ့ ဦးဗလဟာ မနက်တိုင်း
ပဲပြုတ်စားချင်ပေမယ့် အိမ်ရှေ့က အမြဲဖြတ်တဲ့ တစ်သည့်တည်း

သော ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်အေးမိဆီက ဝယ်မစားချင်တာမို့ မနက်
 ဘိုင်း ကိုလှကြည်ကိုယ်တိုင် တကူးတက စောစောထပြီး ပဲပြုတ်
 ပြုတ်ကျွေးခဲ့ရတာ ...။ မနက်တိုင်း စောစောထရတာ ပင်ပန်း
 လွန်းလို့ ဒီရပ်ကွက် အနီးအနားမှာ ပဲပြုတ်ရောင်းတဲ့ ယောက်ျား
 ပဲပြုတ်သည် ပေါ်ပေါက်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ရဖူးတာ ...။
 ဦးဗလ မကြည်ဖြူတာကို မလုပ်ချင်တာမို့ မနက်လင်းတိုင်း
 ငှက်ထီးလေးတွေ လာကြ လာကြလို့ ခေါ်ပြီး အစာကျွေးခဲ့ရ
 တာ ...။ ဒီခြံထဲက ခွေးထီးတစ်ကောင်၊ ကြောင်ထီးတစ်ကောင်
 ကို သင်းကွပ်ဖို့ ကမကထ ပြုခဲ့ရတာ ...။

ခုတော့ ... ဦးဗလက ဒီခြံထဲက ယောက်ျားတွေကို
 အမဟူသမျှနှင့် ကင်းရှင်းအောင် တားမြစ်၊ ဗန်ဒီန်းနဲ့ ကြောင်
 အာနီးကို သင်းကွပ်စေခဲ့ပြီး သူကတော့ ဘဝတစ်ပါးကို ပြောင်း
 သွား ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ နေမယ်ဆို အလတ်ကြီးရှိသေးတာပါ ...။
 သို့သော်လည်း ရုတ်တရက်ကြီး မူးလဲပြီး မျက်စိတစ်မှိတ် လျှစ်
 တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသည်။ နှစ်ရှည်လများ
 တစ်ခြံတည်း အတူနေခဲ့ရသူမို့ ကိုလှကြည်လည်း ဝမ်းနည်းမျက်
 ရည်ဝဲရပါသည်။

မူတူးကတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့် တစ်ခု
 တရာ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အားတက်လာမိပါသည်။

ဘိုးတော်ဗလ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ဒီအိမ်မှာ

အပြောင်းအလဲတစ်ခုခု ဖြစ်လာမလားဟု မျှော်လင့်ချက်ပြင်းပြ
 နှာဖြင့် ကိုလှကြည်ကို ပခုံးနှင့်တိုက်လိုက်ရင်း ...

“ကိုလှကြည် ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဘာကိုလဲ ... မူတူးရဲ့”

“ဦးဗလ ဆုံးသွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လေ ...”

“ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးတာလေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်
 လို့လဲ ...”

“ဒါတော့ မူတူးလည်း သိပါတယ်၊ မူတူးပြောတာက
 ဦးဗလ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ဒီအိမ်ကလူတွေရဲ့ သဘော
 ထားတွေ ပျော့ပျောင်းသွားမလားလို့ပါ၊ ဦးဗလ သားတွေ
 က ဦးဗလလောက်တော့ ယောက်ျားဝါဒ သိပ်မပြင်းထန်
 လှဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲကွ၊ သူတို့လည်း အိမ်ထောင်
 ရေး ကံမကောင်းတော့ မိန်းမယူဖို့ကိစ္စတွေ ဘာတွေ
 ရှိမလာနိုင်ပါဘူး၊ အငယ်ကောင် နေကလည်း လူပျိုကြီး
 လုပ်မယ်ပဲ ပြောထားတာ ...၊ သူ့အဖေသေရုံနဲ့တော့
 သူတို့စိတ်တွေ ပြောင်းမသွားနိုင်ပါဘူး”

“ဒီအချိန်မှာ မူတူး မိန်းမယူရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဟင် ... ဘယ်လိုများ သက်ဆိုင်လို့လဲ”

“သားတွေက အဖေလောက် အစွန်းမရောက်ရင် မူတူး
 မိန်းမယူမယ့်ကိစ္စကို မတားလောက်ဘူးလားလို့ပါ”

“မတားရင်တောင် ဒီခြံထဲကို မင်း အမိနာကို ခေါ်လာလို့
တော့ ရမယ်မထင်ဘူး...”

မူတူးက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခေါင်းကုပ်မိသည်။
ပြီးတော့ ကိုလှကြည်ကို ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားကတော့ ဒီအိမ်ကလူတွေ သဘောထားမပြောင်း
လည်း ဘာအရေးလဲနော်”

“ဘာကိုလဲ...”

“ဪ... ခင်ဗျားမှာမှ ယူစရာ မိန်းမ မရှိဘဲ”

“တယ်... မူတူး... နင် ငါ့လာလာခလုတ်တိုက်မနေနဲ့”

ကိုလှကြည်က အနားက ငရုတ်ကျည်မွှေနှင့် မူတူး
ကို ကောက်ရွယ်လိုက်မိပါသည်။

မူတူးက ငရုတ်ကျည်မွှေကို လွတ်အောင်ရှောင်ပြီး
လေလေးချွန်ကာ ကိုလှကြည်အနားမှ ထထွက်သွားသည်။

မူတူး သွားပြီး မကြာခင် ကိုမော်စီ ရောက်လာပြန်
ကာ...

“ကိုလှကြည်... အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“ဘာကိုလဲဗျ... ”

“ဒီအိမ်က အရွယ်ကောင်း ယောက်ျားတွေရဲ့ အခြေအနေ
လေဗျာ၊ သူ့အဖေမရှိတော့တာတောင် အရင်လို ငြိမ်ချက်
သား ကောင်းနေတုန်းပဲလား”

“ခုထိတော့ ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲဗျာ”

“ဒါ... သဘာဝမကျဘူးဗျာ၊ တကယ်ဆို ဒီအရွယ် ဒီရပ်
ဒီရည် ဒီအခြေအနေနဲ့ ယောက်ျားမျိုးဟာ ဒီလိုကို မနေ
ရဘူး”

“ဒီလိုမနေလို့ ဘယ်လိုနေရမလဲ...၊ ဆရာသမားပဲ ရှင်း
စမ်းပါဦး”

“လောကကြီးမှာ စိတ်ထွက်ပေါက် ပေးစရာ ပျော်စရာ
ပါးစရာတွေမှ ပုံလို့ပါဗျာ၊ ဘိယာဆိုင်း၊ ကာရာအိုကေးဆိုင်း၊
နိုက်ကလပ်၊ ဟိုတယ်... အစုံ... အစုံပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်
တောင်မှ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ငြိမ်နေတာ၊ ဒါတောင် ရှုပ်နဲ့ရဲခါ
လခထုတ်ရက်လေး ဘာလေးဆို ဘိယာဆိုင်းလောက်၊
ကာရာအိုကေးဆိုင်းလောက်တော့ သွားသေးတာပဲ၊ ပိုက်ဆံ
များ ရှိလို့ကတော့ မချောလေးတွေ တစ်ဖက်လေးငါးရာ
ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ... ဟဲ”

“ခင်ဗျားလည်း မလွယ်တဲ့ သူပဲ...”

“ကိုလှကြည် ခင်ဗျားလည်း တစ်ခါလောက် ကျွန်တော်
နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“တော်စမ်းပါဗျာ”

ကိုမော်စီက ကိုလှကြည် ခူးကျွေးသော ထမင်း
ဇိုင်းမှာ ဝင်စားရင်း ပြုံးစရာစေလုပ်နေသည်။ ပြီးတော့... ဦးဗလ
တို့ အိမ်ကြီးဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း...

“ကိုလှကြည်... ခင်ဗျား မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေဗျာ၊

ကျွန်တော် ဟောကိန်းထုတ်လိုက်မယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ
မကြာခင် အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

မူတူးကလည်း ဘောကဗလ ညီနောင်သုံးဖော်၏
သဘောထား အပြောင်းအလဲကို မျှော်လင့်နေသည်။

ကိုမော်စီကလည်း ပြောင်းကို ပြောင်းလဲလိမ့်မည်
ဟု ဟောကိန်းထုတ်နေသည်။

ကိုလှကြည်ကတော့ ပြောင်းလည်း ကိစ္စမရှိ၊
မပြောင်းလည်း ကိစ္စမရှိ။ ဒီအတိုင်းလည်း အဆင်ပြေပါသည်။

ကိုလှကြည်က ထမင်းပန်းကန်ထဲက ထမင်းလုံး
အကြွင်းအကျန်လေးတွေကို မီးဖိုချောင်အပြင်ဘက်သို့ ကြိပ်ကံ
လိုက်ရင်း...

“ကဲ ... ကဲ ... ငှက်ထီးလေးတွေရော ငှက်မလေးတွေ
ရော လာကြ လာကြ ... စားကြ စားကြ ...”

ဟု မခွဲခြားသော သဒ္ဒါတရားဖြင့် ဖိတ်ခေါ်ကျွေး
မွေးလိုက်လေသည်။

အပြောင်းအလဲ

ည ...။

ညတွင် သောက်စားမြူးရွှင် ဆူညံလှိုက်မောနေသူ
များ ရှိကြသော်လည်း...

ဘောဂဗလအိမ် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးအတွင်းရှိ လူ
သုံးဦးကတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိပါသည်။

ကံသာဗလမှာ တိပိရှေ့တွင်ထိုင်ကာ အက်ရှင်ကား
ဆင်းကားကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်လျက်၊ ဉာဏ်သာဗလမှာ ပက်
ဆက်လှုပ် ကုလားထိုင်တွင် လှုပ်စိလှုပ်စိ ထိုင်ရင်း စာတစ်အုပ်
ကို စိတ်ဝင်တစား စူးစိုက်လျက်။ ဓနဗလကတော့ လှုပ်ကုလား
ထိုင်တွင် ထိုင်၍ ကုလားထိုင်ကို လှုပ်စိလှုပ်စိလုပ်ရင်း နားမှာ
phone တပ်၍ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ သီချင်းနားထောင်လျက်
ရှိပါသည်။

ခဏနေတော့ ဓနက MP 4 ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး မျက်စိဖွင့်ကာ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကိုကံက သူ့အက်ရှင်ကားမှာ အာရုံစိုက်လျက်။ ကိုဉာဏ်ကလည်း စာအုပ်ဖတ်မပျက် ...။

ဓနက သက်ပြင်းချရင်း ဒီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဘယ်ကဘယ်လို စပြီး စည်းရုံးရင်ကောင်းမလဲဟု အကြံထုတ်နေရင်း မျက်လုံးပြန်မှိတ်ကာ ထိုင်ခုံကို လှုပ်နေလိုက်သည်။

ဓန မျက်လုံး ပြန်မှိတ်သွားချိန်မှာ ဉာဏ်သာက စာအုပ်ဖတ်နေရင်းက ဓနကို တစ်လှည့် ကိုကံကို တစ်လှည့် ရွှေ့ကြည့်ရင်း အရိပ်အခြည်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ စည်းရုံးလို့မှရပါ့မလား။ ကြည့်ရတာ ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုနေနေတာကိုပဲ သဘောကျနေပုံ။

ဉာဏ်သာက သက်ပြင်းချကာ ကိုယ့်စာအုပ်ကို ပြန်ဖတ်နေရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို နားစွင့်ထားသည်။

ကံသာဗလကတော့ အက်ရှင်ကားကိုသာ ကြည့်နေရပေမယ့် အာရုံက အငယ်နှစ်ကောင်ဆီမှာ ...။ သူတို့ကို အကဲခတ်မိသလောက်တော့ အပြင်ထွက်ရမှာကို ပျင်းရိစိတ်ပွယ်ပြီး ခုအတိုင်း နေနေရတာကို ကြိုက်နေတဲ့ပုံ ...။ သူတို့

ဒီလိုငြိမ်လွန်းတော့လည်း ကိုယ့်ဘက်က စတင်စည်းရုံးဖို့ မရဲလှပါ။ ကိုယ်က အကြီးကိုး။ အကြီးဆိုတော့ အစ်ကိုကြီး အဖရာထုံး နှလုံးမူရတော့မှာပေါ့။ အဖေနေရာ ဝင်ယူကာ သူတို့ကို အုပ်ချုပ်ရမယ့် သူက စပြီး စည်းကမ်းဖျက်လိုက် မဖြစ် ...။ ဒါပေမယ့် ခုနေ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က လာစပြီး ခွင့်တောင်းရင် ကိုယ် ခွင့်ပြုပေးရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုယ်လည်း ဟဲ ဟဲ ဟဲ ...။

ကံသာသည် မချင့်မရဲ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ကာ တိစိဆက်ကြည့်ရင်း အငယ်နှစ်ကောင်ရဲ့ အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကြာလာပြီ။ ကြာလာပြီ။ သုံးယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်နေတာ တော်တော်ကြာလာသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သုံးယောက်လုံး စိတ်မရှည်နိုင်ကြတော့ဘဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို မတ်တတ် ထရပ်ပြီး ချက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ကြပါသည်။

“ကိုကံ ... ခုပ်ရှင်က မကောင်းလို့ ဘး”

ဓနက လှမ်းမေးသည်။

“အင်း ... ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ကြည့်ရတာ စိတ်မပါတော့ဘူး၊ မင်းရော သိချင်းနားထောင်လို့ ပြီးပြီလား”

“နားထောင်ရင်း ပျင်းလာလို့ ကိုက် ...”

“အေး ... ပျင်းစရာတော့ ကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုက် ... ကိုညဏ်ရော စာမဖတ်တော့ဘူးလား”

“အေးကွာ ... မဖတ်တော့ပါဘူး၊ မျက်လုံးညောင်းလာပြီ”

“မျက်လုံးညောင်းတာထက် အာရုံညောင်းတာက ပိုဆိုးတယ်နော် ကိုညဏ် ...”

“အေးကွ ... မင်းပြောတာ မှန်တယ် ခန ... ! အာရုံညောင်းတော့ စိတ်မလန်းဘူးပေါ့ကွာ”

“လန်းချင်ရင် အုပ်ထားတာတွေကို ဖွင့်သင့်သလောက် ဖွင့်ပစ်ရမယ် ထင်တယ်”

သုံးယောက်သားဟာ ဘယ်သူကမှ စတင် မစည်းရုံးရဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတိုင်အောက်ညီစွာ တစ်ယောက်စိတ်ကို တစ်ယောက် နားလည်သွားကြသောအခါ ...

သုံးယောက်လုံး မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြရင်း ဆွေးနွေးပွဲကို စတင်လိုက်ပါသည်။

“မြေပွေးဆိုတာ အမြဲ ခါးပိုက်ပိုက်ထားလို့ မသင့်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်လေတော့ အပျင်းပြေ ဆော့ကစားလို့ ရတယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“မှန်တယ် ... ဉာဏ်သာ၊ မိန်းမဆိုတာလည်း အမြဲ သိမ်းပိုက်ထားဖို့ မသင့်ပေမယ့် အပျင်းပြေရုံလောက်တော့ ပတ်သက်သင့်တာပဲ၊ ဒါမှ အာရုံလန်းမယ် ...”

“မှန်တယ် ... ငါတို့က မိန်းမတွေကိုစိတ်နာတယ်ဆိုပေမယ့် ဖေဖေ လောက်တော့ မပြင်းထန်ဘူးလေ၊ အဖေရှိတုန်းကတော့ အဖေ့ကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ အဖေသဘောကျအောင် နေရတာပေါ့ ... ! ခုတော့ ...”

“အင်း ... ခုတော့ တို့ သုံးယောက်လုံး အပြောင်းအလဲလေးတစ်ခုခုတော့ လုပ်ရင်ကောင်းမလားလို့ ...”

“ကောင်းတယ်”

“ဒါ ... ဖြစ်သင့်တယ် ...”

သုံးယောက်လုံး တက်ညီလက်ညီ ထောက်ခံအတည်ပြုလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်မှာ ...

“တို့ သုံးယောက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘူး ...

ဒါပေမယ့်”

ဒါပေမယ့် ဤ နောက်ကျယ် . . .
(ဤတွင် ဇာတ်လမ်း စ.ပီပြီ...)

စပွန်ဆာ ကိုကို (သို့မဟုတ်) ကံသာလ

ကံသာသည် တိဗီစခရင်ပေါ်က တက်သစ်စ မင်း
သမီး မြတ်ပန်းရွှေစင်၏ ပုံရိပ်ကို အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်
လျက် ရှိပါသည်။

ကံသာနံ့ဘေးမှာတော့ မြတ်ပန်းရွှေစင် ကိုယ်တိုင်
မို့နေပါသည်။

တိဗီစခရင်ပေါ်က မြတ်ပန်းရွှေစင်၏ ပုံရိပ်လေး
ပျောက်သွားတော့မှ ကံသာက ရီမုတ်ခလုတ်ကို နှိပ်၍ တိဗီကို
လှမ်းပိတ်လိုက်ပြီး မြတ်ပန်းရွှေစင်ရဲ့ တကယ့် မျက်နှာနုနုလေး
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပါသည်။ သူမက သူ့ကို ချုံကြည့်
သော အပြုံးကလေးနှင့် မခိုတရီ၊ ကြည့်ရင်း ...

၁၂ ♣ ပုညဝံ

“ကိုကို ... ဘယ်လိုလဲဟင်၊ မြတ်ပန်း သရုပ်ဆောင်တာ ကောင်းရဲ့လား ...”

“မမိုက်ဘူး”

“ရှင် ...”

“သရုပ်ဆောင်တာ ကောင်းသလောက် အဝတ်အစား အပြင်အဆင်က လုံးဝ မမိုက်ဘူး ကလေးမရဲ့ ... တကယ်ဆို မင်းလုပ်ရတဲ့နေရာက တကယ်ကို ချမ်းအံ့တဲ့ သူဌေးသမီး၊ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာ မကြာသေးတဲ့ သူ ... အဲဒီလောက် အနေအထား ဆိုရင် အရမ်း စမတ်ကျပြီး အဆင့်မြင့်တဲ့ အဝတ်အစားတွေဝတ်ရမယ်၊ အိတ်ကောင်းကောင်း ကိုင်ရမယ်၊ စီးကောင်းကောင်း စီးရမယ်၊ နေကာမျက်မှန်ကအစ ထည့်နေရမယ်၊ ခုတော့ ... မင်း ဝတ်ထားတာက ယူဇနာတစ်ခုမှာ ပေါ့ပေါ့ပဲ ရနိုင်တဲ့ လူတကာဝတ်တဲ့ ရယ်ဒီယိုတွေ ...”

“ဒါကတော့ ကိုကိုရယ် ... မြတ်ပန်း ရတဲ့ သရုပ်ဆောင်ကြေးနဲ့ဆိုရင် ဒီလောက်ပဲ ဝတ်နိုင်တော့မှာပေါ့၊ ပြောသလိုသာ ဝတ်ရင် မြတ်ပန်း အိတ်ထဲက စိုက်ထားတာပေါ့ ...”

“မြတ်ပန်း အဲဒီလိုတွေးနေသရွေ့တော့ မြတ်ပန်းရဲ့ ဒီဇိုင်းက အောက်နေမှာပဲ၊ ဒီဇိုင်းအောက်နေတဲ့ သရုပ်ဆောင်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ထိပ်ဆုံးကိုရောက်မလာနိုင်ဘူး မြတ်ပန်းရွှေစင်လေးရဲ့ ...”

ကံသားက မြတ်ပန်းရဲ့ မေးစေလုံးလုံးလေးကို ချစ်နိုးလေး ဆွဲညှစ်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

ကံသားက ရုပ်ရှင်ကြိုက်သူ၊ အနုပညာ ဝါသနာပိုင်းက တကြွကြွရှိသူမို့ သရုပ်ဆောင် တော်တော်များများကို ချစ်နိုးဖြစ်မိတာလည်း ကံသားအဖို့ရာ အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ပါ ...။ ရုပ်ရည်ကလေး လှပြီး သရုပ်ဆောင်လည်း ကောင်းပါရက်နဲ့ အနုပညာလောကမှာ မအောင်မြင်ဘဲ ယက်ယက်နဲ့ ယက်ကန် ဖြစ်နေရှာသူလေးတွေကို ကရုဏာတသက်သက် ချစ်ရလွန်းတာမို့ ကူညီကာ ဝိုင်းဝန်းလိုက်ချင်စိတ်ကလည်း ချစ်မှာ အပြည့်ရှိနေပါသည်။ အဲဒီလို ကူညီဝိုင်းဝန်းလိုက်လို့ အဖို့လေးတွေက ကိုယ့်ကို ချိုသာလိုက်လျှော့ ရက်ရှေ့ကလေးတွေပြုလာရင်တော့ ကိုယ့်ရင်မှာ လန်းရပါသည်။ သူက ဒီလို ခြင်းနဲ့ပဲ ကိုယ့်ရဲ့ အလန်းဇယားကို ရှာဖွေနေရပါသည်။ ဒါလေးတွေကို လက်ထပ်မလားဆိုရင်တော့ ‘ဟင့်အင်း’ ပေါ့။ အိမ်နီးမကိုမှ အပိုင်ယူဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့လို့လေ ...။

“ကိုကို ပြောကာမှပဲ မြတ်ပန်း စိတ်ဓာတ်တွေလည်း
ဟိုးအောက်ဆုံးအထိ ကျသွားတော့တယ်”

မြတ်ပန်းက မျက်နှာညှိုးအလေးဖြင့်ပြောတော့ သူ
ကရုဏာတွေ ပြိုဆင်းသွားပါသည်။

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ မြတ်ပန်းရယ်၊ မြတ်ပန်း နောက်
မှာ ကိုကို ရှိပါတယ်၊ ကိုကို ကူညီမှာပေါ့ကွယ် ...၊
မြတ်ပန်း ဒီဗိုင်းတွေလန်းသွားအောင် ကိုကို တာဝန်ယူ
မယ် ...၊

“ကိုကို အာရုံတွေ လန်းသွားအောင်လည်း
မြတ်ပန်း တာဝန်ယူရမယ် ... အိုကေ နော် ...”

မြတ်ပန်းက သူ့ကို မျက်စောင်းကလေး ခွေကြည့်
သည်။ သူက မြတ်ပန်းကို မျက်စိတစ်ဖက် ဖိတ်ပြလိုက်သည်။
မြတ်ပန်းက ပြုံးသည်။ သူလည်းပြုံးသည်။ သူက မြတ်ပန်းကို
ပခုံးနှင့်တိုက်လိုက်သည်။ မြတ်ပန်းက သူ့ပခုံးကို ရိုက်သည်။
အဲဒီမှာ နားလည်မှုကိုယ်စီ ရသွားကြသည်။ ဒါပဲပေါ့ ...။

“ကိုကို ... ငယ်ငယ်က သရုပ်ဆောင် သိပ်ဖြစ်ချင်တာ
မြတ်ပန်းရဲ့ ...၊ ဖေဖေက ခါးခါးသီးသီး ကန့်ကွက်လို့
သာ မင်းသားဖြစ်ခွင့်မရဘဲ စီးပွားရေးထဲ ရောက်သွား
တာ၊ ဒီဘဝမှာ မင်းသားမဖြစ်ရတော့တဲ့အတူတူ နောက်

ဘဝကျ မင်းသားဖြစ်အောင် မြတ်ပန်းရွှေစင်လေးကိုပဲ
ပါရမိပြည့်ပေးလိုက်တော့မယ်ကွာ ...”

သူ့အပြောမှာ မြတ်ပန်းလေးက ကြွေကျသွား
သည်။ မြတ်ပန်းလေးရဲ့ အပြုံးလေးမှာ သူ ကြွေကျသွားသည်။
အဆင်ပြေပါသည်။

မိုက်ခဲ ထိုက် (သို့မဟုတ်) ဉာဏ်သာလေ

“ကြွပါ ဆရာ၊ ကြွပါ ... ကြွပါ”

“ဘာလိုအပ်ပါသလဲ ဆရာ၊ လိုတာရှိရင် ပြောပါ ...”

ဖောက်သည်ကြီး ဉာဏ်သာ ဒီဆိုင်ကို ရောက်ပြီလားဆို အနားမှာ စားဖွဲ့ထိုးတွေရော မန်နေဂျာပါ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။ ပျာယာခတ်နေသည်။ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုကြပါသည်။

ဉာဏ်သာက ဂီတဝါသနာရှင်၊ ဂီတတွင် ထုံမွေ့လိုသူမို့ ဒီဆိုင်ကို အမြဲလာရပါသည်။ ဒီဆိုင်ရဲ့ စင်မြင့်ထက်ဆီက ဂီတပညာရှင်မလေးတွေကို အမြဲဂုဏ်ပြုအားပေးချီးမြှောက်ရပါသည်။ ဉာဏ်သာ လာသောညဟာ ဒီဆိုင်ရဲ့ ပန်းကုံးရောင်း

အကောင်းဆုံးည ဖြစ်ရသဖြင့်လည်း ဒီဆိုင်က လူတွေဟာ ဉာဏ်သာလာရင် ပျော်ကြသည်။ ဉာဏ်သာလာသောညကို မျှော်နေသည်။

“ဆရာ ... ဒီညဆိုမယ့် အဆိုတော် အသစ်ကလေးက အရမ်းမိုက်တယ် ဆရာ”

“မင်းတို့မှာ ပန်းကုံး အလုံအလောက် ရှိရဲ့လား ...”

“ရှိ... ရှိပါတယ် ဆရာ၊ ဟောကောင်တွေ ဆရာအတွက် အကောင်းဆုံးနေရာမှာ Reserve လုပ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

ဉာဏ်သာက ထေ့ထေ့လေးမေးပြီး ရှေ့ကလျှောက်ဆွားနှင့်တော့ ဝန်ထမ်းလေးတွေက ပျာပျာသလဲ နေရာချထားဆီရဲ့ ပြုံးပြုံးပျော်ပျော် လိုက်ပါသွားကြသည်။

စင်မြင့်နှင့် အနီးဆုံး မြင်ကွင်းအကောင်းဆုံးနေရာမှာ ဉာဏ်သာအတွက် Reserve လုပ်ထားပေးရသော နေရာ။

ဉာဏ်သာ ထိုင်ပြီး မကြာခင်မှာ စင်မြင့်က သက်သေလှုပ်ရှားလာသည်။ နတ်မိမယ်လေးတွေ ရှင်သန်လူးလွန့်လာသည်။ ညသည် ပို၍ ယစ်မှူးရီဝေစရာ စောင်းလာသည်။

ဉာဏ်သာ ခြေလှမ်းတွေက စင်မြင့်ထက်သို့ တက်လာသည် ဆင်းချည်။ ပန်းကုံးရောင်းသူတွေက ပျော်တပြုံးပြုံး။

၅၀ ♣ ပုညဆင်

နတ်မိမိလေးတွေကလည်း ပန်းကုံးစွပ်ခံဖို့ ဦးညွှတ်ညွှတ်ဆေး
ရလွန်းလို့ ခါးတောင်ညောင်းလှပြီ။

ဉာဏ်သာက ဂီတကို ခံစားယစ်မှူးသည်။ အလှ
အဝမှာ သာယာယစ်မှူးသည်။

ထို့ကြောင့် တေးသံရှင်မလေးတွေကလည်း ဉာဏ်
သာကို ခင်မင်ကြသည်။ ဉာဏ်သာနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြ
သည်။ ဉာဏ်သာနှင့် တွဲ၍ သီချင်းဆိုပေးကြသည်။ ဉာဏ်သာ
ကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူ့အာရုံတွေ လန်းဆန်းရပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးတွေမှာ သူ့ကို ချည်နှောင်ဖို့ အခွင့်

မရှိပါ။ သူသဘောမတူဘဲ သူ့ပိုက်ဆံတွေကို သုံးဖြုန်းခွင့်လည်း

မရှိပါ။ သူ့ကို စိတ်ကောက်ငြူစွန့် မရှိ။ အခွင့်အရေး

ယူခွင့်မရှိ...။ သူ့ကို လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ခွင့် မရှိ...။

အဆင်ပြေလှပါသည်။

ဝန်ထု (သို့မဟုတ်) ဆီးပြားများများစားချင်သူ...

“မောင်...”

“ဗျာ...”

“မောင်...”

“ဗျ...”

“ဒီနေ့ ချစ်ကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေး လိုက်ပို့ပေးမယ် မဟုတ်
လား။”

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေးပတ်ရတာ ပူပါတယ်ကွာ၊ Ocean ကုန်တိုက်
သွားပါလား၊ အဲကွန်းနဲ့ အေးအေးလေးပတ်ရတာ စမတ်
ကျတယ်လေ...”

“အင်း... အဲ့ဒါဆိုလည်း အဲ့ဒီကိုပဲ သွားလိုက်မယ်လေ၊
အဲ့ဒီကအပြန် ၈ မိုင်မှာ ထိုင်းစာ ဝင်စားရအောင်...”

“အိုကေ ချစ်”

ဝနရဲ့ လိုင်းကတော့ သန့်သန့်လေးပင် ...။
ရည်းစားတွေ ထားမည်။ လည်ပတ်မည်။ စားသောက်မည်။
ညညဆို ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အနုအလှ သမုဒယ စကားလေးတွေ
တတွတ်တွတ် ပြောကြမည်။ ရည်းစားလေး ထားရတာလည်း
ဆီးပြားလေး စားရသလိုပဲ ဆိုတဲ့ သိချင်းဟာ အလကားဆိုခဲ့
တာ မဟုတ်ပါ။ အမှန်တကယ်လည်း ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ
ဆီးပြားလေး တမြို့မြို့ဝါးနေသလို ချဉ်ဖြိုးဖြိုးနှင့် အရသာ
ရှိလှပါသည်။

ဓနက ကိုယ့်ရည်းစားလေးရဲ့ မျက်နှာလှလှလေး
ကို ငေးကြည့်ရင်း ဆီးပြားစားသလို အရသာယူနေတုန်းမှာ
ဖုန်းသံ မြည်လာပါသည်။

“ဟဲလို ... ဟဲလို”

“ချစ် ... ခဏနော်၊ ဒီထဲက ဖုန်းသိပ်မမိလို့ အပြင်ထွက်
ပြောလိုက်ဦးမယ်”

ဓနက ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာကာ ဖုန်းကိုင်
လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ... မီးလေး”

“ကိုကို ...”

ချွဲပျစ်သော ခေါ်သံလေးက အသည်းထဲအထိ စိမ့်
စိမ့်အေးအေး စီးဝင်သွားသည်။ ချိုမြလိုက်ပါတိ။

“ပြော မီးလေး ... ပြော”

“ကိုကိုက ဘယ်ရောက်နေလို့ မီးဖုန်းကို ချက်ချင်း မကိုင်
ရတာလဲ”

“ကိုကို အိမ်မှာပဲလေ၊ တိစိကြည့်နေတာ၊ တိစိသံက
အရမ်းဆူနေလို့ ဖုန်းသံကို ချက်ချင်းမကြားတာ ...”

“နောက်တစ်ခါ တိစိကြည့်ရင် ဖုန်းကို ခိုက်ဝရေးရှင်း
ထည့်ပြီး ကိုကို အကျီအိတ်ထဲ ထည့်ထား၊ အဲဒါမှ
အသံမကြားလည်း တုန်ခါတာကို သိမှာ၊ မီးကလေး
ကိုကိုဆီ ဖုန်းဆက်လို့မရရင် အရမ်းဝမ်းနည်းတာ
သိလား”

“မီး အခုရော ဝမ်းနည်းနေလား”

“အွန်း ... ဝမ်းနည်းတာပေါ့၊ ဒီနေ့ ကိုကိုနဲ့မှ မတွေ့ရ
သေးတာ”

“ဒါဆို မီး ဝမ်းမနည်းအောင် ကိုကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”
“ခု လာခဲ့ပေါ့”

“အာ ... ခုလာလို့တော့ မရသေးဘူးကွ”

“ဘာလို့ မရတာလဲ”

“ဟို ... ကိုကို မအားသေးလို့ ...”

“ကိုကို အရင်တုန်းက ပြောတော့ မီးအတွက်ဆို အေးအေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်လား ... ကိုကို ပြောမိလား”

“ကြည့် ... ကိုကို ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီ၊ မီးကို မနောက်နဲ့နော်”

သူမကတော့ နောက်တယ်မှတ်တာပင်။ အမှန်တကယ်တော့ ဓနက တကယ်ပဲ ဘယ်သူ့ကို ဘာပြောမိမှန်း မသိတော့အောင် ရောထွေးမေ့လျော့နေခဲ့တာပင်။

“ကဲ ... ဒါဆို ကိုကို မအားတဲ့ကြားက မီးလေးနဲ့ တွေ့လို့ လာခဲ့မယ်၊ ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲမှာ တစ်နာရီလောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီအတူသောက်ရင်း စကားပြောမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်မယ် မဟုတ်လား”

“တစ်နာရီပဲပေါ့ ...”

“မီးအတွက် ကိုယ့်အလုပ်တွေ ဖျက်ပြီး လာခဲ့ရမှာ၊ ဒီတစ်နာရီမှာ ချိန်းထားတဲ့အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ပျက်သွားရင် ငွေ ငါးသိန်းလောက် ကိုယ့်အတွက် နစ်နာမှာ၊ ဒါပေမယ့် မီးကို ကိုယ်က ငွေငါးသိန်းမက တန်ဖိုးထားလို့၊ ဒီငွေလောက်နဲ့ မီးရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို မလဲနိုင်လို့ မီးဆီကို အရောက်လာခဲ့မှာ၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းထဲက ဖုန်းကို

က စောင့်နေနော် မီးလေး ... ၊ ကိုယ့်ခဏနေရင် ထွက်လာခဲ့မယ်”

“ဒါမှ မီးကိုကို၊ အရမ်း အရမ်း ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဓနသည် ရည်းစားတစ်ယောက်ဆီမှာ အရမ်းချစ်ဖို့ ဆောင်းတဲ့ ကိုကို ဖြစ်ဖို့အတွက် ရည်းစားတစ်ယောက်ဆီမှာ ခွင့်ပြုချက်တောင်းရန် ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ချစ် ... မောင်အလုပ်ကိစ္စလေး အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ ရုံးကို ခဏလေးပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ တစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာမှာ ...”

“ချစ်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟိုကျွန်ရင် မောင်က အစည်းအဝေးခန်းထဲ တန်းဝင်သွားရမှာ၊ ချစ်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာ”

“ချစ် မပျင်းပါဘူး၊ စာအုပ်ဖတ်နေမှာပေါ့”

“မောင်က အစည်းအဝေးပြီးရင် ဟိုပြေး ဒီပြေး ပြေးရဦးမှာ၊ မောင်အစ်ကို နှစ်ယောက်နဲ့ အတူသွားရမယ့်ကိစ္စ မျိုးလည်း ရှိတော့ ဒီတစ်နာရီအတွင်း ရုံးမှာရှိချင်မှလည်း ရှိမှာ၊ ချစ် ခဏအိမ်ပြန်နားလိုက်ပါကွာ၊ ပြီးရင် မောင်ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်မယ်နော်၊ ချစ် အိမ်ကပဲ ခိမ်လေနေစောင့်နေနော် ... ချစ် ... နော်၊ ချစ်က လိမ္မာတယ်နော်”

၆၄ ♠ ပုညဝင်

အမလေး... မောလိုက်တာဗျာ။ ရည်းစားတွေ
ထားနေရတာ ပျော်စရာလို့ ထင်ရပေမယ့် တစ်ခါတလေတွေ
လည်း အဲဒီလို မောမောနေရတာပါပဲ။ အမောပြေရင် ပြန်နေ
ရတာလေးကတော့ မက်လောက်စရာပေါ့လေ ...။

နေက ထိုရည်းစားတွေကို ချစ်လှချည်ရဲ့အေး
မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်အာရုံတွေလန်းသွားအောင် သောက်ရတဲ့ လ
ဆေးတစ်ဖုံလို့သာ ယူဆထားပါသည်။ ဆေးဆိုတာ ဘေးထွေး
ဆိုးကျိုးတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ များသွားရင်လည်း အန္တရာယ်
ရှိနိုင်တာပေါ့။ ဘယ်ဆေးကိုမဆို ချင့်ချိန်ပြီး သူ့အချိန်နဲ့
သောက်သင့်တဲ့ ပမာဏအတိုင်း မှန်မှန်သောက်တတ်ဖို့ပဲ လို
သည်။

ဘယ်ဆေးကိုမှ တစ်သက်လုံး စွဲသောက်သွား
စိတ်ကူးမရှိတာတော့ အမှန်ပင် ...။

* * *

ဤသို့ဖြင့်...

အကာလ ညအခါ...

“ဒါပေါ့ ကလေးရဲ့၊ ကလေးကို အချစ်ဆုံးပေါ့၊ ကိုကြီး
ဘဝအတွက် ကလေးက မရှိမဖြစ်ပေါ့...”

“ဟေ့ကောင် ခနဲ ... မင်း ခုထိ ဖုန်းပြောတုန်းလား...”

ခနဲသည် ဖုန်းနှင့် ချစ်ရေးကျူနေရာမှ အခန်းထဲ
မှ ပေါ်ထွက်လာသော ကိုညာဏ်အသံကျယ်ကြီးကြောင့် လန့်တုန်
ကာ ဖုန်းခွက်ကို ပိတ်လိုက်ရင်း အခန်းဝသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။

ခနဲ အခန်းဝမှာတော့ ကိုညာဏ်နှင့် ကိုကံက ခါး
ထောက်လျက် မားမားရပ်နေပါသည်။

“ဟာဗျာ ... ကိုညာဏ်တို့ကလည်းဗျာ၊ ဒီမှာ ဖုန်းပြော
နေတာကို အသံကျယ်ကြီးနဲ့ လာအော်ရသလား...”

“အော်ရတာပေါ့ကွ ... မင်း ဖုန်းပြောနေတာ ငါတို့
အပြင်မသွားခင်ကတည်းက ... ! အခု ငါတို့ပြန်လာတဲ့
အိတ်ထိ မင်းမှာ မပြီးနိုင်သေးဘူး၊ တစ်ည တစ်ည ဖုန်းဖိုက
သောင်းချိုကျအောင် ပြောနေတာ မလွန်ဘူးလား၊ ပိုက်ဆံ
ဆိုတာ အလကားရတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဪ ... ကိုညာဏ်တို့က ဒီလိုကြေးလား”

ခနဲကံ ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ကပ်ကာ ...

“ကလေး ... ခဏလေးနော်၊ နောက်မှ ကိုကြီး ပြန်ဆက်
လိုက်မယ်”

ဟု ပြောပြီး ဖုန်းကို ဝှပ်ခနဲချကာ ကိုညာဏ်တို့
နှစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကိုညာဏ်တို့ မသွားခင်ကတည်းက ဖုန်းပြောနေတဲ့
ကျွန်တော်က ကိုညာဏ်တို့ ပြန်လာတဲ့အထိ မပြီးနိုင်သေး
ပေမယ့် ကျွန်တော် ဖုန်းပြောနေတဲ့ အချိန်အတောအတွင်း
မှာ ကိုညာဏ်တို့ သွားဖြုန်းလာခဲ့တဲ့ ငွေပမာဏလောက်
တော့ မကုန်သေးပါဘူး”

“ငါတို့က လက်တွေ့ကျကျ သုံးတာ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
အကျိုးရှိအောင် သုံးတာ၊ မင်းက အလကားသက်သက်
လေဖိုးကုန်နေတာ၊ ဆက်သွယ်ရေးကို လုပ်ကျွေးနေတာ”

“ကိုညဏ်ကရော ဘိယာဆိုင်တွေကို လုပ်ကျွေးနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“နိုး... ငါက ဂီတဝါသနာရှင်လေးတွေကို ချီးမြှောက်နေတာ၊ ငါ့အားပေးမှုကြောင့် သူတို့လေးတွေ ပျော်ရွှင်အားတက် အဆင်ပြေ အောင်မြင်လာခဲ့ရင်လည်း မြန်မာပြည်မှာ အဆိုတော်ကောင်းတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာတာပဲ၊ ငါ့လုပ်ရပ်က မြန်မာတစ်ပြည်လုံး အကျိုးရှိအောင် လုပ်နေတာ...”

“သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မပြောပါနဲ့၊ မိုးကြိုးတွေလည်း ပစ်ချနေပါဦးမယ်၊ ခုလောလောဆယ် ကျွန်တော် သိတာကတော့ ကိုညဏ် ဘိယာဆိုင်တွေကို အကျိုးရှိအောင် လုပ်နေတာပဲလေ၊ တစ်ည တစ်ည စွပ်လိုက်ရတဲ့ ပန်းကုံးအဲဒီ ပန်းကုံး အစွပ်ခံရတဲ့သူက ပန်းကုံးဖိုး အကုန်ရတာလည်း မဟုတ်၊ ကြားထဲက ဆိုင်ရှင်က ဝင်စားသေးတာ”
“ဝေစား မျှစားကတော့ ရှိမှာပေါ့ကွ...၊ ငါ့အနေနဲ့ အဲဒီဆိုင်တွေကို သွားတယ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံချွေတာတာ ဟိုတယ်ကြီးတွေ နိုက်ကလပ်တွေကို သွားရင် ဒါထက် ပိုကုန်မှာ၊ ပြီးတော့ ငါက အဲဒီလို ဆိုင်တွေကို ညတိုင်းလည်း သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းသာ ညတိုင်း ဖုန်းဖြင့် ပြီး ပိုက်ဆံဖြုန်းနေတာ...”

“ဟုတ်တယ် ခန့်...၊ မင်းကို ငါ သိပ်ကြည့်မရတာ ကြာပြီ၊ မင်းက ညဆိုဖုန်းပြောတယ်၊ နေ့ခင်းဆို ဈေးကြီးတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ထိုင်တယ်၊ ကောင်မလေးတွေ သွားချင်တဲ့နေရာမှန်သမျှကို ဆီကုန်ခံပြီး လိုက်ပို့တယ်”

ကိုညဏ်စကားကို ကိုက်ကပါ ထောက်ခံလိုက်တာမို့ ခန့်က ဟွန်းခနဲ တစ်ချက်ရယ်၍ ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း...

“ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးတွေကို စပွန်ဆာတော့ မပေးဘူးလေ”

“ဟေ့ကောင် မင်း ငါ့ကို မဆော်နဲ့”

ခန့် စကားကြောင့် ကိုက်က အနာပေါ် တုတ်ကျသွားပါသည်။

“မဆော်ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောတာ”

“ငါက မြေတောင်မြှောက်နေတာကွ...”

“ဟုတ်လား...၊ အပင်လေးက အသီးလေးတွေ သီးလာရင် ခူးစားဖို့လား”

“ငါမခူးရင် သူ့ဘာသာပုပ်ပြီး ကြွေကျသွားမှာစိုးလို့ ခူးတယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ...၊ ဒီမှာ ခန့် မင်း သေချာမှတ်ထား... ငါတို့သုံးယောက် အာရုံလန်းအောင် ဖြစ်တဲ့

လုပ်ရပ်တွေထဲမှာ ငါ့လုပ်ရပ်က အကောင်းဆုံးပဲ။ ငါ့
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မင်းသားဖြစ်ချင်ခဲ့တာ မင်းတို့
လည်း အသိပဲ။ မင်းသမီးဆို ဟိုနိုင်ငံက မာရီလင်မွန်နို
ကနေစပြီး ဒီနိုင်ငံက အူဝဲထိ ငါ့အသည်းစွဲကြိုက်တယ်”
“အူဝဲ ဆိုတာ ...”

“အေ၊ အိန္ဒြာကျော်စင်ကို ပြောတာကွ”
“ကိုကံနဲ့လည်း မရင်းနှီးဘဲ ငယ်နာမည်တွေ ဘာတွေ
ခေါ်လို့နော်၊ ငယ်နာမည်ခေါ်ပြမှ အူဝဲနဲ့ ရင်းနှီးတယ်လို့
အထင်ခံချင်တာလား”

“မင်း ငါ့ကို မဆော်နဲ့ ဓန၊ ငါ့ချစ်တဲ့ မင်းသမီးတွေကို
ငါ့ဘာသာ nick name ခေါ်တော့ရော မင်းအပူလား၊
အူဝဲ၊ ဒါဒါ၊ ဒီးဒီး၊ မခိုင်ကြီး၊ မခိုင်လေး၊ စာကြီး၊
မဆင့်၊ မစိုး ခေါ်တယ်ကွာ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သူတို့ ကွယ်ရာမှာခေါ်တာပဲဟာ
ခေါ်ပါ ... ခေါ်ပါ၊ ဒါနဲ့ ကိုကံချစ်တာ မင်းသမီးတွေ
ချည်းပဲလား၊ မင်းသားတွေရော မပါဘူးလား၊ မင်းသား
တွေမှာရော nick name ခေါ်စရာ မရှိဘူးလား၊ မရှိလည်း
ကိုကံဘာသာ ထွင်ခေါ်ပါလား၊ ပြေတိဦးကိုဆို ပြေကြီး
ပေါ့၊ စာလေးခေါ်လည်း ဖြစ်တာပဲ၊ ဖိုးဦးလို့ ခေါ်လည်း

ဖြစ်သေးတာပဲ၊ လူမင်းဆို အန်ကယ်လေးခေါ်၊ မင်းမော်
ကွန်းဆို ကျော်ကျော် ခေါ်ပေါ့၊ ခေါ်ချင်သပ်ဆိုရင် ပြောပါ
တယ်”

“မင်း ငါ့ကို မငေါ့နဲ့ ဓန၊ ငါက အတည်ပြောနေတာ၊
ငါ ဒီဘဝမှာ မင်းသားမဖြစ်နိုင်တော့ပေမယ့် ငါ့လိုပဲ
အနုပညာရူးသွပ်တဲ့သူတွေကို အောင်မြင်အောင် ပံ့ပိုးကူညီ
ချင်တယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း မင်းသားဖြစ်ချင်တဲ့ သူတွေကို ပံ့ပိုးပါ
လား”

“ယောက်ျားချင်းပံ့ပိုးတော့ အခြောက်လို့ အထင်ခံရမယ်”
“အခြောက်လို့ အထင်ခံရမှာနဲ့စာရင် ဦးကျားကြီးလို့
အထင်ခံရတာကမှ တော်သေးတာပေါ့”

“မင်း အကောင်းမြင်တဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ တွေးစမ်းပါ
ဓနရယ်၊ အဖေကြောင့် မင်းသား မဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက်
အဖေ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ငါ့ဆန္ဒကို သွယ်ဝိုက်တဲ့
နည်းနဲ့ အကောင်အထည် ဖော်ချင်ရုံလေးပါ”

“သားလိမ္မာပဲ”

“ငါ့လုပ်ရပ်က အနုပညာလောကကို အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေ
တယ်၊ ပရိသတ်တွေအတွက်လည်း စိတ်ကျေနပ်ပျော်

ရွှင်မှု ဖြစ်စေမှာပဲ၊ ငါနဲ့ ဖိုးဉာဏ်က ဂိုဏ်းတူတယ်၊
မင်းသာ အစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ ဂိုဏ်းဂဏ ကွဲပြီး အသာ
လွတ် ပိုက်ဆံဖြုန်းနေတာ ...”

“ကျွန်တော့်လိုင်းက သန့်သန့်လေးပဲ၊ ရည်းစားထားရုံပဲ
ထားဗယ်”

“အဲဒီလို လိုင်းသန့်သန့်က ပိုကြောက်ရတယ်၊ မင်း
ရည်းစားတစ်ယောက်ယောက်က မင်းကို ချည်လိုက်ရင်
မင်းတော့ ဂန့်ပြီပဲ၊ ငါတို့လိုင်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် နားလည်မှုရှိရှိ အပေးယူမျှနေရင် အိုကေပြီ”

“တူတူ ... တူ ... တူ ...”

“ဟော ... ကျွန်တော့် ကောင်မလေး ဖုန်းပြန်ခေါ်နေပြီ
ဝွတ်နိုက်နော် ... ဝွတ်နိုက်”

“ဟေ့ကောင် ...”

“ဒုန်း ...”

ဓနက အခန်းတံခါးကို အမြန်ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး
ဖုန်းကို အပြေးအလွှား သွားကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ... ကလေးလား၊ ကိုကြီး ဖုန်းပြန်မခေါ်သေးလို့
စိတ်ကောက်နေတာလား”

“ဒီမှာ ကိုဓနဗလ ...”

“ဟိုက် ...”

ဓန ရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ ဟိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဖုန်းခေါ်နေတာ တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်က ကလေးလဲ၊ ရှင် ယု မသိအောင် ဘာတွေ
ခြေပုန်းခုတ်နေလဲ ...”

“အာ ... ယုကလည်းကွာ၊ ဒေါသက အရင်ပဲ၊ ခုန ကိုယ်
သူငယ်ချင်းစစ်ယောက်ရဲ့ သားလေးနဲ့ ဖုန်းပြောနေရင်း
ဖုန်းကျသွားလို့ အဲဒီကလေး ပြန်ခေါ်တယ် အောက်မေ့
လို့ပါ”

“ရှင်သူငယ်ချင်းရဲ့ သားက ရှင်ကို ကိုကြီးခေါ်ရလား”

“ကိုယ်က နုတယ်လေ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို သူ့အစ်ကို
အရွယ်ပဲ ထင်နေတာပေါ့”

“အဲဒီကလေးက ရှင်ကို ဘာကိစ္စ စိတ်ကောက်နေတာ
လဲ”

“သူလိုချင်တဲ့ စက်ဘီးလေး ဝယ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ခုထိ
ဝယ်မပေးသေးလို့ စိတ်ကောက်နေတာလေ၊ ကိုယ် ခုန
ကိုယ်အစ်ကိုတွေနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ သူ့ဖုန်းကို ချပစ်
လိုက်မိတာကို သူက သူလိုချင်တာ ဝယ်မပေးချင်လို့
ဖုန်းချသွားတယ်ထင်နေတာ၊ ဟော ... ခုတော့မှ သူ

ပြန်ခေါ်နေလား မသိဘူး၊ စက္ကန့်ကော ဝင်နေပြီ၊ ခဏလေး သူ့ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ ကလေးဆိုတော့ သူက တကို့ကိုဆက်နေမှာ ယူရဲ့၊ သနားပါတယ်နော်၊ ခဏလေးနော်၊ ကိုယ် ငါးမိနစ်အတွင်း ပြန်ဆက်မယ်နော်”

ယု ဖုန်းကိုချ၊ ဘုစုခရမလေးရဲ့ ဖုန်းကိုကိုင် ...။ ပြီးတော့ ယုဆီ ပြန်ဆက်။ အိမ်ဖုန်းနဲ့ဆက်နေရင်း ခဏနေတော့ ဟန်းဖုန်းကလာ၊ အိမ်ဖုန်း ခဏချ၊ ဟန်းဖုန်းပြေးကိုင်၊ ဟန်းဖုန်းမှာ စက္ကန့်ကောက ထပ်ဝင်၊ တစ်ကောချ တစ်ကောကိုင်။ ဒီလိုပဲ လည်သလို ကုလားဖန်ထိုးနေရသည်။

နေ့ဘက်ဆို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မငြိမိအောင် လှည့်ပတ်ချိန်း၊ ညဘက်ဆို ဖုန်းနှစ်လုံးနဲ့ လှည့်ပတ်ပြော ...။ ဒီလိုနည်းနဲ့ အာရုံတွေက အမြဲလန်းဆန်းနေရပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ အာရုံနွှမ်းရသည့် ပြဿနာလေးများလည်း ရှိတတ်ပါသည်။

“ကိုကို ... အဟင့် ... အဟင့် ... မီးတော့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ ကိုကိုရယ်”

“မီးလေး ... ငိုနေတာလား၊ မီးငိုအောင် ဘယ်သူလှစ်

တာလဲ၊ ကိုကိုကိုပြောစမ်း၊ မီးဒုက္ခရောက်အောင် ဘယ်သူလုပ်ရဲသလဲ၊ မီး ဘေးမှာ ကိုကိုရှိနေသရွေ့ မီး အတွက် ဒုက္ခဆိုတာ မရှိစေရအောင် ကိုကို ကာကွယ်ပေးမယ်” “နေ့လယ်က ကိုကိုနဲ့ မီး ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ထွက်လာတာကို ဒက်ဒီ မြင်သွားတယ်၊ ဒက်ဒီက အရမ်း ခေါ်သထွက်ပြီး မီးကို တအားရိုက်တယ်၊ မီး အိမ်မှာမနေချင်တော့ဘူး ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုနောက်ကပ်ပဲ မီး လိုက်ခဲ့တော့မယ်” “ကိုကိုက ဘယ်သွားမှာမို့လို့ မီးက လိုက်မှာလဲ” “နားမဝေးနဲ့လေ ကိုကိုရဲ့၊ မီးက ကိုကိုနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး အတူတူနေသွားတော့မယ်လို့ ပြောတာ ...” “ကိုကို အညွန့်မချိုးရက်ပါဘူး မီးရယ်”

“ဟင်... ကိုကိုကလည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ အတူနေရင် အညွန့်က ကျိုးရောလား”

“မီးက ငယ်သေးတယ်၊ သိပ်ငယ်သေးတယ်၊ ဒီအရွယ်ဆိုတာ အချစ်အတွက် အရမ်းရူးမိုက်ချင်ကြတယ်၊ တခြားဘာတာညာညာ မစဉ်းစားဘဲ ချစ်သူနဲ့အတူ နေရဖို့တစ်ခုကိုပဲ ရှေ့တန်းတင် ဆုံးဖြတ်ကြတယ်၊ မီးက မသိနားမလည် ငယ်ရွယ်သူမို့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာကို ကိုကိုက လက်ခံလိုက်မယ်ဆိုရင် မီးဘဝကို အညွန့်ချိုးရိုက်သလို

ဖြစ်သွားမယ်၊ ကိုကို လူကြီး မသိသေး၊ နှမချင်း မစာ
နာရာ ကျမယ်၊ ဦးနှောက်မရှိရာ ကျမယ်၊ ငယ်တဲ့သူနဲ့
ပြိုင်မိုက်သလို ဖြစ်မယ်၊ ဆင်ခြင်တဲ့တရားမရှိသလို ဖြစ်
မယ် ...

“မီးက လန်းဆန်းမွှေးပျံ့တဲ့ ပန်းအင်အဖူးလေးပါ။
အဲဒီလို ပန်းကလေးကို သူ့ဘာသာ အပင်ထက်မှာ
တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာတာကိုမှ ကိုကို ဘေးကနေ အလှ
ကြည့်နေချင်တယ်၊ အချိန်မတိုင်ခင် မြွေခူးလိုက်ဖို့ ကိုကို
မရဲဘူး၊ ဘူးသီးနုနု အမွှေးသပ်သလို မဖြစ်ချင်ဘူး”
“မီးနဲ့ ကိုကို အတူနေဖို့ကိစ္စ ပြောနေရင်းနဲ့ ဘယ်က
ဘူးသီးက ပါလာရတာလဲ၊ ဘာလဲ ... ဘူးသီးနုနု အမွှေး
သပ်တယ်ဆိုတာ ...”

“အချိန်မတိုင်ခင် သွားထိတော့ ဘူးသီးက ကြီးထွားသင့်
သလောက် မကြီးထွားတော့ဘဲ ပိန်လိုသေးညက်ပြီး ကြွေ
ကျသွားနိုင်တယ်လေ၊ မီးကို အဲဒီလို ဘူးသီးမျိုး မဖြစ်
စေချင်ဘူး”

“ကိုကိုရယ် ... မီး ဘက်ကတော့ ကိုကိုနဲ့ အတူနေရရင်
ပြီးရော၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုကိုက
မီးနဲ့ အတူမနေချင်လို့ ငြင်းနေတာလား၊ မီးနဲ့ ခွဲရရင်
ကိုကိုရော မခံစားရဘူးလား”

“သိပ်ခံစားရတာပေါ့၊ မီးရယ် ... ၊ ရင်ကွဲသလောက်နီးပါး
ပါပဲ၊ ကိုကို ရင်ကွဲခဲပြီး စွန့်လွှတ်ရမှာပါ”

မီးရဲ့ တိုက်စစ်ကို ခုခံရင်း သူ့မှာ ငိုသံတွေဘာတွေ
ဆောင် ပါလာရပါသည်။

“ကိုကိုရယ် ...”

မီးကလည်း သူ့ကို သနားသွားသည်။ သူတော်
ကောင်းကြီးဟု ထင်သွားသည်။ မိန်းမ မယူချင်လို့ ရှောင်တာ
မှန်း သူမက မသိရဘူး ...

ဓနက စကားလှလှလေးများဖြင့် ချည်လာသော
ကြိုးများကြားမှ ရုန်းရသည်။

နောက်တစ်မျိုး ရှိသေးသည်။

“မောင် ... ကျွန်မကို လူကြီးတွေက သူတို့သဘောတူတဲ့
သူနဲ့ ပေးစားတော့မယ်၊ ကျွန်မမှာ မောင် ရှိနေတဲ့
အကြောင်း လူကြီးတွေကို ဖွင့်ပြောပြီး ခွင့်တောင်းလိုက်
တော့မယ်၊ လူကြီးတွေက ခွင့်မပြုရင်တော့ မောင်နောက်
ကို လိုက်ခဲ့တော့မယ်”

ထိုအခါမျိုးမှာ သူက ခေါင်းအေးအေးထားကာ
ကိုင်တွယ်ရသည်။

“လူကြီးတွေ သဘောတူထားတဲ့သူဆိုတော့ တော်ရုံလူ ...”

တော့ မဟုတ်လောက်ဘူးနော်၊ သူ့မှာ ကောင်းတဲ့အချက် ကလေးတွေ အများကြီးရှိနေမှာပဲ”

“သူက မျိုးရိုးနဲ့ချီပြီး ချမ်းသာတယ်၊ သူတစ်ယောက် တည်းရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကတင် မနည်းဘူး၊ နိုင်ငံခြားကနေ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ဘွဲ့တစ်ခုယူပြီး ပြန်လာတာလည်း မကြာသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ကတော့ မောင့်ကိုပဲ ယူမှာပါ ...”

မောင့်ကို ယူချင်ပေမယ့် မောင်ကမှ မယူချင်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ချစ်ရယ် ... ဟု ခနဲ စိတ်ထဲမှ တီးတိုးပြောမိ ပါသည်။

တချို့ မိန်းကလေးတွေဟာ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို အပိုင်ချည်ဖို့အတွက်ဆို နည်းအမျိုးမျိုး သုံးလေ့ရှိ ပါသည်။ အိမ်က ယောက်ျားပေးစားမှာမို့လို့တို့၊ အိမ်က ရိုက်လို့ မနေရဲလို့ ထွက်ပြေးလာတာတို့၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါက တွဲသွားတာ မြင်လိုက်လို့တို့ ဒါမျိုးတွေက ရှိနေပြီပင်။ ခနဲကို ဒီလို ချောင်ပိတ်ဖမ်းလို့ မရပါ။

ခနဲသည် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချပြရင်း ... “သူ့အကြောင်းကြားရတာ မောင့်ဘဝကို မောင် အားငယ်သွားပြီ၊ မောင်က နိုင်ငံခြားတွေ ဘာတွေမှာလည်း

ကျောင်းသွားမတက်ဖူးဘူး၊ အလုပ်ကလည်း ညီအစ်ကို သုံးယောက် စီးပွားမခွဲဘဲ အတူတူလုပ်နေရတာဆိုတော့ မောင့်မှာ သီးသန့်ပိုင်ဆိုင်မှု မရှိဘူးလေ၊ မောင်နဲ့ယူရင် ချစ်ဘဝ ကောင်းစားဖို့ မသေချာဘူး၊ သူနဲ့ဆိုရင်တော့ ချစ်ဘဝ အရမ်းပြည့်စုံသွားမှာ ...”

“အချစ်မရှိရင် မပြည့်စုံပါဘူး မောင်”

“အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့လည်း မပြည့်စုံပါဘူး ချစ်”

“မောင် ချစ်ကို စွန့်လွှတ်ရဲလား”

“ချစ် ဘဝ အဆင်ပြေမယ်ဆို မောင် စွန့်လွှတ်ရဲတယ်၊ မောင့်အချစ်ကို စတေးပြီးတော့ စွန့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ချစ် သိတဲ့အတိုင်း မောင်အစ်ကိုတွေရော အဖေရော အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းကြဘူးလေ၊ မောင်တို့ မိသားစု က အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းတဲ့ မျိုးရိုး၊ မောင့်ကံက ရော ဘယ်လိုရှိမယ်မသိဘူး၊ မောင်တို့ရဲ့ ကံမကောင်းမှု တွေကို ချစ်ကို မကူးစက်စေချင်ဘူး ...”

“မောင်ရယ် ...”

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကိုလည်း ခနဲက ကျော်လွှား နိုင်သည်။ ရင်နာနာနဲ့ စွန့်လွှတ်ရသယောင် သရုပ်ဆောင်ကောင်း လွန်းတာမို့ တစ်ဖက်သား မိန်းကလေးမှာတောင် မျက်ရည်စက် လက် ဖြစ်ရ၊ ကိုယ်လည်း အမုန်းမခံရ ...။

၈၀ ♠ ပုညဝင်

နေက ဉာဏ်ကို ပါးပါးလေး လွှာလွှာသုံး၍ ချစ်မှု
နယ်ပယ်မှာ ကျင်လည်နေခဲ့ရင်း လူပျိုကြီး ရာထူးကိုတော့
မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ
နံ့ညံ့စွာရှိနေတုန်းမှာ ကိုလှကြည်နှင့် မူတူးက အိမ်ထဲသို့ ခပ်
တုတ်ကုပ်လေး ဝင်လာသည်။

“အစ်ကိုလေးတို့... အစ်ကိုလေးတို့...”

“ဪ... ကိုလှကြည်နဲ့ မူတူးတို့ပါလား၊ ပြော... ဘာ
ကိစ္စလဲ”

“ဟို... မူတူးက အစ်ကိုလေးတို့ကို ခွင့်တောင်းချင်တာ
လေး ရှိတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ခေါ်လာပေးတာပါ”

ကိုလှကြည်က ပြောပြီးတာနှင့် မူတူးကျောကို
တွန်းကာ ရှေ့သို့တွန်းပို့လိုက်ပါသည်။

ကံသာက မူတူးကို ကြည့်ရင်း မေးပါသည်။

“ဘာများလဲ မူတူး၊ ခွင့်တိုင်ချင်လို့လား”

“မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေး၊ ဟိုဒင်းလေ ... ကျွန်တော် မိန်းမ ယူချင်လို့ပါ”

“မိန်းမ ယူမယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ မိန်းမယူမှာပါ”

မူတူးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြရင်း အစ်ကိုလေးတို့ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို ရင်တထိတ်ထိတ် နားစွင့်ထားမိပါသည်။

မူတူးက လက်ရှိအခြေအနေကို အများကြီး လေ့လာသုံးသပ်ပြီးမှ ခွင့်တောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာပင် ...။ ဦးဗလမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အစ်ကိုလေး သုံးယောက်စလုံးဟာ မိန်းမတွေနှင့် အသီးသီး ပတ်သက်မှုရှိလာခဲ့ပြီမို့ ဘောဂဗလခြံမှာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဤအိမ်ရှိ ယောက်ျားသုံးယောက်ရဲ့ ဝါဒတွေလည်း ပြောင်းလဲညွတ်ပျော့လာကြပြီဟု မူတူးက ယူဆသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒီအချိန်ဟာ အချိန်ကောင်းပဲဟု တွေးကာ မူတူး မိန်းမယူဖို့ကိစ္စကို ဖွင့်ဟခွင့်တောင်းခဲ့ရပါသည်။

သို့သော်လည်း မူတူးထင်သမျှတွေဟာ လုံးဝလွဲချော်ခဲ့ရပါသည်။

ညီအစ်ကို သုံးယောက်စလုံးဟာ ဟွန်ခနဲ မဲပြုံးပြုံး သူက ပြုံး၊ ခေါင်းခါသူကခါ၊ မူတူးကို သနားသလို ကြည့်သူက ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မိန်းမဆိုတာ တစ်သက်လုံး အပိုင်ယူစရာမှ မဟုတ်

တာကွာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေတယ်ဆိုတာ မြွေပွေးကို ခါးပိုက်ပိုက်ထားရသလိုမျိုး၊ ဘယ်အချက်ကိုယ့်ကို ထပေါက်လိုက်မလဲလို့ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ အမြဲစိတ်ပူနေရတာ ...။ ကိုယ့်ဘဝကို သေအောင် သတ်နိုင်တာလည်း မိန်းမဆိုတဲ့ အမျိုးအစားတွေပဲ၊ ကိုယ့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို အလွဲသုံးစား လုပ်ပစ်နိုင်တာလည်း မိန်းမတွေပဲ ...”

“ဟုတ်တယ် မူတူး ...။ မင်း တစ်ခဏပဲ ပျော်ချင်ရင်တော့ မိန်းမယူ၊ တစ်ဘဝလုံး ပျော်ချင်ရင်တော့ ရည်းစားပဲထား ...”

“မင်း ငါတို့ဘဝတွေကို ကြည့်စမ်း ...။ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသလဲ၊ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ၊ ဘယ်မိန်းမကမှ တို့ကို ချုပ်ကိုင်လို့မရဘူး၊ ကိုယ့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံလည်း ကိုယ်အလိုမတူဘဲ ထွက်မသွားနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုလည်း ဘယ်သူကမှ တစ်ဝက်လာမပိုင်ဘူး၊ ဘယ်လောက် ငြိမ်းလိုက်သလဲလို့”

မူတူးက သုံးယောက်လုံးကို တစ်လှည့်စီကြည့်၍ ထောင်နေရသော်လည်း သူတို့ ဒဿနတွေကို ဉာဏ်မမီနိုင်

မူတူးကတော့ ရိုးရိုးပဲ တွေးပါသည်။ မိန်းမနဲ့

www.burmeseclassic.com

အမြဲ ပတ်သက်နီးစပ်ချင်ရင် မိန်းမယူရမယ်ပေါ့ ...။ မူတူသဘာဝတွေမှာတော့ ရည်းစားကြာကြာထားပြီး လည်ပတ်ချိန်းတွေ နေဖို့ အချိန်မရှိပါ။ အစ်ကိုလေးတို့ သွားသလို ကာရာအိုဆဲဆိုင်တို့ နိုက်ကလပ်တို့ကို သွားပြီး ပျော်စရာရှာဖို့လည်း ငွေအခက်အချိန်ရော မရှိပါ။ အဲဒီတော့ အရွယ်ရောက်ရင် မိန်းမယူ ကလေးတွေမွေး။ ဒီလိုပဲ မရှိရှိတာ ဝေမျှစားသောက်ရင်း နောက်ရင် ကိုယ့်သားသမီးတွေနဲ့ ကိုယ့်မယားနဲ့ တပျော်တမူး ကြီး ဖက်အိပ်ရတာကပဲ လောကစည်းစိမ် တစ်ခုဟု ယူဆတာပင်။

“ကျွန်တော်ကတော့ အစ်ကိုလေးရယ် ... ကျွန်တော့် လေး တစ်ဝက်ကို ကျွန်တော့်ရည်းစား အမိနာ မှုတ်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ရည်းစားနဲ့ ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်မှ မပြုရင် တယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်သွယ်ဖို့ ဖုန်းလည်း ဆက်မရ၊ လူချင်းတွေ့ဖို့လည်း မလွယ်ဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကိုအပိုင်ယူထားချင်တာပါ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုယူရင် တစ်ဘဝလုံး ပျော်ရမယ်လို့ ဆင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ရည်းစားမထားချင်ပါဘူး၊ မိန်းမပဲ ယူချင်တာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ယူပြီးရင် ဒီခြံထဲက ကျွန်တော်

နေတဲ့ တန်းလျားလေးမှာ သူနဲ့အတူ နေခွင့်ရချင်ပါတယ်”

“မူတူ သနားပါတယ် အစ်ကိုလေးတို့ရယ်၊ နေခွင့်ပေးလိုက်ပါနော်”

ကိုလှကြည်က ဝင်တောင်းပန်သော်လည်း ကိုဉာဏ် ကိုကံက ခေါင်းခါလိုက်ကြရင်း ...

“မင်း လူမိုက်ပဲ မူတူ”

“အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ လူတွေက ဒီလောက်ပြောပြနေတာတောင် မင်းက ဇွတ်ရှေ့တိုးချင်တုန်းပါလား၊ ဒီခြံထဲမှာတော့ ဘယ်မိန်းမမှ နေခွင့်မရှိဘူး၊ မင်း မိန်းမယူချင်ရင် ကခြားမှာ သွားနေပေါ့ကွာ”

မူတူ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားသည်။

ကိုလှကြည်က သက်ပြင်းချသည်။

နေကတော့ မူတူကို သနားလာမိကာ ...

“ကဲပါ ... ကိုကံရာ မူတူခမျာလည်း အလုပ်သစ် ထပ်ရှာရရင် ဘယ်အဆင်ပြေပါ့မလဲ၊ နောက်ဖေး တန်းလျားမှာ နေတာပဲဟာ၊ နေခိုင်းလိုက်ရအောင်ပါ”

“မရဘူး ... ဓန၊ ဒီခြံထဲမှာ ဘယ်မိန်းမမှ မရှိစေရဘူး၊ ငါတောင် ငါ့ ဘာညာလေးတွေနဲ့ အပြင်မှာပဲ ဇယားရှုပ်

၈၆ ♠ ပုညခင်

တာ၊ ခြံထဲကိုတော့ ခေါ်မလာဘူး၊ မင်းတို့လည်း ခေါ်
မလာရဘူး၊ ဒီအိမ်မှာနေရင် ဒီအိမ်က စည်းကမ်းကိုတော့
လိုက်နာရမှာပဲ”

ဉာဏ်သာနှင့် ကံသာက ပြောပြီးတာနှင့် အိမ်ထဲ
လှည့်ဝင်သွားသည်။

မူတူး ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားသည်။

နေက မူတူးပခုံးကို အားပေးသလို ပုတ်လိုက်
သည်။

မူတူးကို သနားသော်လည်း သူ ဘာမှမတတ်
ခဲ့ပါ။

မေ၊ ခင်၊ ကညာ နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

(တကယ့် ဇာတ်လမ်းက ၃၄ စ.တာပါ)

ကံသာဓလသည် လျော့ခနဲ ပွင့်သွားသော မှန်
ဆံခါးကို ဖြတ်ကျော်လျက် သူ့ရုံးခန်းရှိရာ အဆောက်အဦးထဲမှ
အုန်းထွက်လိုက်ရင်း ပြင်ပက မိုးငွေ့ပါသော လေအေးအေးကို
နှိုက်၍ ရှုလိုက်စဉ်မှာ စိတ်အာရုံတွေ လန်းဆန်းသွားပါသည်။

ဒီနေ့ ဘယ်သွားရင် ကောင်းမလဲ...

မြတ်ပန်းရဲ့ ရှုတင်ကိုသွားကြည့်ရင် ကောင်းမလား
ဟု တစ်ချက်စဉ်းစားသည်။ ရှုတင် ဘွယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ
အားပေါ်ရောက်မှ ဖုန်းဆက်မေးပါတော့မယ်လေဟု တွေးလျက်
အားရပ်ထားသည့် ပါကင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိရင်း
အက်ထဲက ခိုပါသော ကားသော့ကို နှိပ်မည့်ဆဲဆဲမှာ ထူးဆန်း
လှပသော မြင်ကွင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

သိပ်ကို လှပတဲ့ ကောင်းမလေးတစ်ယောက်...!

ဒူးနားလေးမှ ဝဲခြာနေသည့် အဖြူရောင် စကတ်ကားကားကားနှင့် တီရှပ်နက်နက် ကျပ်ကျပ်လေးဝတ်သော သူမက ကမ်းခြေတွေမှာ အလှဆောင်းလေ့ရှိသော ပိတ်စအဖွင့်ကားကား အနားခိုင်းခိုင်း ဦးထုပ်ကြီးကိုဆောင်းကာ သူ့ကားနှင့် တခြားကားတစ်စီး ရပ်ထားသည့် နေရာကြားမှာ ကုန်းကုန်းကွကွ လှုပ်ရှားနေသည်။

အဝါရောင်ဦးထုပ် အနားခိုင်းကြီးဖြင့် သူမမျက်နှာကို ဘေးက မမြင်အောင် ကွယ်ကာထားပြီး ကံသာ ကားနောင်ကြည့်မှန်ကို ခါးကိုင်းကိုင်းလေး ငုံ့ကြည့်ကာ အကျအန အလှပြင်နေသည်။

ကံသာ တံခါးဝမှ လျှောက်ထွက်လာပြီး ကားနောင်သို့ ရောက်လာသည်အထိ သူမက ကံသာကိုမမြင်။ ဒူးနားတစ်ဝက်ကွေးကာ မျက်ခုံးမွေးကို အကျအန ဆွဲနေသည်။ ပြီးတော့ စလွယ်သိုင်းအိတ် အသေးလေးထဲက နှုတ်ခမ်းနီ ထုတ်ယူကာ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးသည်။

ကံသာက ဒူးတစ်ဝက်ကွေး၍ ကားနှစ်စီးကြား နေရာလွတ်လေးတွင် အကျအန အလှပြင်နေသော သူမ နောင်မှာ လက်ပိုက်လျက် ရပ်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

ထိုအခိုက် သူမထဲက တဟင်းဟင်း ရယ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ မျက်ခုံးပင့်မိရပါသည်။

“အဟင်း ... ဟင်း ... ရှင်က ကျွန်မကို အထင်သေးလို့ အကဲစမ်းတယ်ပေါ့လေ ... ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ... ကျွန်မ မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ ရှင်ကို ပြားယောင်း မြူဆွယ်တဲ့ အရိပ်အယောင် တစ်စွန်းတစ်စ တွေ့မိလို့လား၊ ကျွန်မကဆင်းရဲပေမယ့် ရှင်ထင်သလောက် မပျော့ညံ့ဘူးရှင် ... အိုကေ ... ကဒ် ...”

လက်စသတ်တော့ သူမက အလှပြင်ရုံတင်မက ခုန်ကြည့်ပြီး အမူအရာ လေ့ကျင့်နေတာပါလား။ မင်းသမီးလေးပဲ။ ဘယ်လိုများ မြေထောင်မြှောက်ရပါ ...။ ကိုယ့်အကြိုက်နှင့် အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်နေတာမို့ ကံသာက ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်သွားသည်။

“မေမေရယ် ... သမီးမှားပါတယ်၊ သမီးမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါနော် ...”

ဟောဗျာ ... ရုတ်တရက်ကြီး မျက်ရည်တွေတောင် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပြန်ပါရောလား ...။

“အိုကေ ... ကဒ်”

ဒီတစ်ခါ ကဒ် အော်လိုက်သူကတော့ ကံသာဗလ ဖြစ်ပါသည်။

သူမက သူ့ကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ကြည့်စမ်း ... ရှင် ဘာလာချောင်းနေတာလေ”

www.burmeseclassic.com

“မချောင်းပါဘူးဗျာ၊ အမှတ်တမဲ့တွေ့လို့ အားပေးမိတာ ပါ၊ မင်း တော်တော် သရုပ်ဆောင်ကောင်းတာပဲ၊ အလား အလာ ရှိတယ်”

“အပိုတွေ လာဖောမနေပါနဲ့...”

“ကိုယ် တကယ်ပြောတာပါ၊ ကိုယ်က ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာ ရှယ်ယာဝင်ထားတယ်၊ အလားအလာရှိတဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေကို မြေတောင်မြှောက်ပေးတယ်၊ ဒီမှာ ကိုယ့်ကံဒ် ယူထား၊ မင်း စိတ်ဝင်စားရင် ဖုန်းဆက်လိုက် လေ၊ အနုပညာကိစ္စဆို ကိုယ် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီ မယ်”

“ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ...”

“မင်း တလွဲတွေ လျှောက်တွေးနေပြီ ထင်တယ်၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘလိုင်းကြီး မဖောတတ်ဘူး”

“မေကလည်း ရှင် ဖောရဲလောက်အောင် မပေါပါဘူး၊ ရှင်ဆင်တဲ့ ခွင်ထဲကို တိုးဝင်လာမယ် မထင်လေနဲ့...၊ မေက ဘယ်တော့မှ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလုပ်မယ့်လူ မဟုတ် ဘူး”

“ဒါဖြင့်... သူများကားမှန်နားမှာ ဘာလို့ အမူအရာ လာကျင့်နေသေးလဲ...”

“ဒါကတော့ ဝါသနာအရပေါ့”

“ဝါသနာလည်း ပါတယ်ဆိုသေး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလည်း မလုပ်ဘူးပြောသေး...”

“ဝါသနာပါတိုင်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ရရောလား၊ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ချင်ရက်နဲ့ မဖြစ်တဲ့သူတွေ များ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူး”

“နေစမ်းပါဦး... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မင်းသမီး မလုပ်ချင် ရတာလဲ”

“ရှင်လိုလူမျိုးတွေနဲ့ တွေ့မှာကြောက်လို့ပေါ့”

“ဘာ... ကိုယ်က ဘယ်လိုလူမျိုး ဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဝါသနာရှင်လေးတွေ တွေ့ရင် ကူညီမယ်၊ စောင့်မမယ်၊ လိုအပ်ရင် စပွန်ဆာပေးမယ်၊ ပြီးရင်တော့ အဟမ်း...”

“ဟ... မင်းစကားတွေက စော်ကားလှချည်လား”

မှန်တာပြောပေမယ့် နာသာခံခက် ရှိလှတာမို့ ကံသာက စိတ်တိုသွားမိပါသည်။ ကိုယ့်ပုံစံက စားဖူးကြီးပုံစံမျိုး သက်နေတာလည်း မဟုတ်။ ရမ္မက်စောထန် အဆီပြန် ပြောင် ဝင်းနေတဲ့ ပုံစံမျိုးလည်း မဟုတ်...။ တစ်ခါကြည့်ရုံနှင့် ဂုဏ် သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းပုံ ထိုးထွင်းထွက်နေသည့် ပုံစံမျိုး။

အတူ ရုပ်ပြာပျော့ပျော့ အစင်းကလေးနှင့် ကာကီရောင်စတိုင်လ်

ဘောင်းဘီပွင့် ဝတ်ထားသော သူ့ပုံစံက စတိုင်လ်ကျ ရှင်းသန့်
နေတာလည်း အမှန်ပါပင် ...။

ပြီးတော့ ... သူက သူ့ကိုယ်သူ လူယုတ်မာဟု
ဘယ်တုန်းကမှ မသတ်မှတ်ဖူးခဲ့ပါ။ သူ့ဘဝမှာ ဘာမှ မလော်
လည်ခဲ့ဘဲ သမားရိုးကျ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးသည်။ ကံတရားက
မျက်နှာသာမပေးလို့ အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းဘဲ နောက်ဆုံး
တော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးဖိုကလေး ဖြစ်လာသည်။
အဲဒီ အမည်ကလည်း မတရားပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်မိန်းမ
သေရုံနဲ့ မဆီမဆိုင် အမဲလိုက်မုဆိုးလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ‘မုဆိုးဖို’
ဟု အမည်ကောက်တပ်လိုက်သည်။ အစဉ်အဆက်ရှိနေခဲ့တဲ့
ပညတ်ချက်က မရင့်သီးလွန်းဘူးလား။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ မုဆိုးဖို
လို့ ပညတ်ရတာတဲ့လဲ။ ခုတော့ ... မုဆိုးဖိုဆိုတာ အမြဲတမ်း
မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ပြီး သားကောင်လိုက်ရှာနေတဲ့ သူလိုလို ဘာ
လိုလိုပင်။

တကယ်ပဲ သူဟာ မုဆိုးလို လူစားဖြစ်တယ်ပဲ
ထား၊ ဘယ်သားကောင်ကိုမှ အပင်ပန်းခံ လိုက်ရှာမနေရပါ။
သားကောင်လေးတွေက သူတို့သဘောနဲ့သူတို့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ
လည်စင်းပေးလာကြလို့သာ သနားသဖြင့် ကောက်ယူပွေ့ပိုက်
နှစ်သိမ့်ပေးရတာပင် ...။

“ဒီမှာ ... မင်း ကိုယ့်ကို သေချာကြည့်စမ်းပါ။ မင်း
ဒီလိုပြောရအောင် ကိုယ့်ရုပ်က အဲဒီလိုရုပ်မျိုး ပေါက်နေ
လို့လား ...”

သူ ကောင်မလေးကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ရင်း
“ဟဲ့မျက်နှာကိုယ် လက်ညှိုးညွှန်၍ မေးမိတော့ ကောင်မလေး
မခိုးမခန့်ရယ်ရင်း ...

“အပေါ်ယံရုပ်နဲ့ ဆိုင်လို့လား ...။ လူကြီးလူကောင်းပုံစံ
ပေါက်နေတဲ့ ကြောင်သူတော် ကြွက်သူခိုးတွေမှ အပိုကြီး”

“ဟ ... ဘာလိုင်းကြီး လာဖိုက်နေပါလား၊ မင်း ကိုယ့်ကို
သိနေလား”

“အဟက် ... ရှင်က မင်းသားမို့လို့ ကျွန်မက သိရမှာ
လား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူသိများ ကျော်ကြားတယ်လို့
ထင်နေတာကလည်း ရောဂါတစ်မျိုးပဲနော့ ...”

“မင်း ... တော်တော် မလွယ်တဲ့ သူငယ်မပါလား၊ လူ
ကြည့်တော့ ရူးသလိုပေါသလိုနဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အစွယ်
ငေါနေတဲ့သူမျိုးပဲ ...။ ကဲ ... တော်ပါပြီ ... စေတနာကို
နားမလည်တဲ့သူတွေနဲ့ စကားမပြောချင်တော့ပါဘူး ...”

“စေတနာ ... ဘာစေတနာလဲ”

“ကဲ ... တော်ပါပြီကွာ၊ မင်းနဲ့ စကားဆက်ပြောဖို့ အနှံ့
မရှိတော့လို့ပါ၊ ဖယ် ... အဲဒီနားက ...”

“ဘာလို့ ဖယ်ရမှာလဲ”

“အဲဒါ ငါ့ကားကွ၊ မင်း ပိတ်ရပ်နေတော့ ကားပေါ်ကို ငါ ဘယ်လိုတက်ရမလဲ”

“ဪ... အန်ကယ်ကြီး ကားလား”

“ဘာ ... ဘာ ... မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“အန်ကယ်ကြီးအရွယ်မို့ အန်ကယ်ကြီးလို့ ခေါ်လိုက်တာလေ”

“ကျွတ် ... ဒီအရွယ် ဒီလိုခေါ်စရာလား”

“ဒီအရွယ် ဒီလိုမခေါ်လို့ အိမ်ကလိထူပြီး ကိုကြီးလို့ ခေါ်ရမှာလား ...”

“တောက် ...”

ဥာဏ်သာက တကယ်ပဲ စိတ်တိုလာကာ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ကားပေါ် အမြန်တက်ကာ တံခါးကို ခပ်မြန်မြန် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“တုတု ...”

ကောင်မလေးက မချီမချင်ရပ်နှင့် လက်ပြကုန်သည်။

ဘယ်လို ကောင်မလေးမှန်းကို မသိပါ။

နောက်တစ်နေ့ ကံသာ ရုံးကထွက်လာတော့ သူ့အားရှေ့မှာ ပိတ်သိင်၍ အကျအနာ ဈေးရောင်းနေသော ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ဝက်သား ခန်းကြီးရှေ့မှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍ ဝက်သားတုတ်ထိုးအေးနေသူကတော့ မနေ့က သူ့ကို ဘာလှိုင်းကြီးဖိုက်သွားသော ဆောင်မလေးပင် ...။ ကျောလယ်လောက် ဆံပင်စင်းစင်းလေး ဆွဲနှင့် ရှေ့ဆံပင်တွေကို ဂျပန်မလေးလို နဖူးပေါ် ထူထူတိတိ ဆေး ချထားကာ နားကွင်းကြီးကြီး လှုပ်တုပ်တုပ်နှင့်၊ အပွင့်အနွယ်ကြီးတွေ ပါသည့် လိနင်ဘလောက်စ် ပါးပါးပွပ္ဖလေးကို ခါးမှာ ခါးပတ်ပတ်၍ ဆောင်းဘီရှည် အဖြူလေးနှင့် တွဲဝတ် အတောမို့ လှပုံက ခပ်မိုက်မိုက်လေး ချစ်စဖွယ်လေး ဖြစ်နေသော်လည်း အမူအရာက မိုက်ခဲ ...။ ဝက်သားတုတ်ထိုးဝန်းထဲ နှစ်လုံးကျွတ်ကျ မတတ် စိုက်ကြည့်နေပုံဟာ နှက်လုံးထဲကပင် ချီးအငွေ့ထွက်မတတ် ငမ်းငမ်းတက်နေသည်။ သူမရဲ့အာရုံစိုက်မှု ဝက်သားတုတ် ထိုးဝန်းထဲမှာသာ နစ်ဝင်စူးစိုက်နေပြန်

ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးခွင့်ရအောင် ကိုယ်ကားမှန်ကျမှ အမှအရာ လာကျင့်လိုက်၊ ကားရှေ့ပိတ်ရောင်းနေတဲ့ ဝက်သားတုတ် ထိုးသည်ဆီမှာ လာစားလိုက်လုပ်နေတာ မဟုတ်လား၊ လုပ်မနေနဲ့ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ၊ မင်း ဝင်ချင်ရင် ရိုးရိုး သားသား နူးနူးညှည့်လေး ဝင်လာခဲ့၊ ကိုယ်က ဝဲလံကမ်းပဲ၊ ခုလို မူရာမာယာတွေသုံးနေရင်တော့ ကိုယ်က ဆော့ဖိုပဲ”

“အဟက် ... ဟက် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလိုက်တာနော်၊ ရယ်စရာကြီး၊ ဦးလေး ... နားရွက် နည်းနည်း လှီးပေးဦး”

“ဟို ... တူမကြီးရယ် ... ဒီသူငယ်ကို အားနာစရာ၊ သူ့ကား ထွက်ချင်ရောပေါ့”

“မထွက်ချင်ပါဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဒီမှာ ကျွန်မနားမှာ လာထိုင်စကားပြောနေတာ မမြင်ဘူးလား”

“ထွက်ချင်ပြီ ဦးလေး၊ ဖယ်ပေးတော့ ...”

ကံသာက ချက်ချင်းမတ်တတ်ထရပ်ရင်း ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်ကို ပြောလိုက်တာမို့ ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်က ဆူမကို မေတ္တာရပ်ခံသလို အကြည့်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကတော့ပိုမိုရုစိုက်သလို ဆက်စားနေသည်။

“စည်ပင်သာယာကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား”

“မဆက် ... မဆက်ပါနဲ့ကွယ်၊ သွားပါမယ်၊ တူမကြီးရယ် ... ဦးလေးကို ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ဦးလေးတို့မှာ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတာပါ”

“ဟွန်း ...”

ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်က တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောရင်း အထမ်းထမ်းဖို့ ထမ်းဖိုးပြင်တော့မှ သူမက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ထရပ်လိုက်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက်သည်။

ဝက်သားတုတ်ထိုးသည် ထွက်သွားတော့ ကံသာက သူမကို ပြုံးစေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“လိုက်မလား ...”

“ဘာ ...”

“ကားနဲ့ လိုက်မလား မေးတာလေ”

“လူကို ဘယ်လိုအစား အောက်မေ့လေ ...”

“ဘယ်လိုအစားမှ မအောက်မေ့ပါဘူး၊ လူထဲက လူပဲ မဟုတ်လား၊ လူဆိုတာ ဘတ်စ်ကား မစီးဘဲ ကိုယ်ပိုင်ကား စီးရတာကို ကြိုက်တတ်တဲ့ အမျိုးပဲလေ ...”

“အန်ကယ်ကြီးက ကျွန်မကို အကဲခမ်းနေတာလား”

“သမီးလေးကလေး အန်ကယ်ကြီး အသည်းယားအောင် လုပ်နေတာလား”

“ဘာ သမီးလေးလဲ ...”

“ဘာ အန်ကယ်ကြီးလဲ ...”

“ဟွန်း ...”

“ဟင်း ...”

သူမက ဆံပင်ကလေး ယမ်းခါသွားအောင် ချာခနဲ
ပှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့ရှင်ထဲမှာလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ
ပုပ်ခါယမ်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒါ ... ခံစားမှုအသစ် ဖြစ်ပါ
သည်။

တိုက်ဆိုင်တာလား ... ရေစက်လားတော့ မသိ။

အလ သွားလေရာမှာ သူမကို မကြာခဏ တွေ့တွေ့နေရ
သည်။

သူ့ရုံးခန်း မှန်ပြတင်းနားမှာ ခဏရပ်ကြည့်နေ

ရုံးရှေ့ ပလက်ဖောင်းမှာ လမ်းလျှောက်သွားတာမျိုး ...။

သူ့ကားမီးပွိုင့်မိနေတုန်း သူ့ကားရှေ့ မျဉ်းကြားကနေ
မြတ်ကူးသွားတာမျိုး။

သူမကို တစ်ခါလွှမ်းမြင်တိုင်း သူ့ရှင်ထဲမှာ တစ်ခါ
သမ်း၍သွားပါသည်။ ခုလောလောဆယ်မှာ သူ အလုံးစုံ

သိရှိပေးနေရသည့် မြတ်ပန်းလို့ ရွှေမင်းသမီးပေါက်စက
အင် သူ့ကို ခုလို စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

တစ်နေ့ ... သူ ရုံးဆင်းချိန်မှာ ကားပါကင်မာ

လျှောက်လာခဲ့ရာ သူ့ရဲ့ ရွှေအိရောင် မာန်တူး ကားနောက်ပိုးပေါ်မှာ အကွအနာထိုင်၍ နေကြာစေ စားနေသော သူမကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“မတွေ့ဘူးလား၊ နေကြာစေ စားနေတာ”

သူမက နေကြာစေခွံတွေကို သူ့ကားပေါ်သို့ လက်နောက်ပြန်ပစ်ချရင်း ပြောသည်။ ကားဘောနက်ပေါ်မှာလည်း နေကြာစေခွံတွေ ပြန်ကြံနေပါသည်။

“ကြည့်စမ်း ... နေကြာစေခွံတွေ ပစ်စလက်ခတ် ချထားလိုက်တာ မင်း တော်တော်အတင့်ရဲနေပါလား ... ဒါမင်းတို့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အထားလား၊ ဒီလူကြီး ငါ့ကို စကားရောဖောရော လုပ်နေကျပဲ၊ ငါ့ကို ကြွေနေတာ သေချာတယ်၊ ငါဘာလုပ်လုပ် ဗွေမယူပါဘူးလို့ ယူဆထားတာလား၊ မှားမယ် ကလေးမ၊ နေရာတိုင်းမှာ သူ့အကန့်နဲ့သူဆိုတာ ရှိတယ်၊ မင်း ဘာသဘောနဲ့ ငါနဲ့ လာပတ်သက်နေတာလဲ ... ငါ့ကို အထင်မကြီးသလိုလို့နဲ့ မင်းကိုယ်မင်း မာနတစ်ခွံသားပုံဖမ်းပြီး ငါ့ဆီက အထင်ကြီးမှုကို အရယူချင်နေတာလား၊ အဲ့ဒါမျိုး မာယာတွေ ရိုးနေပြီကွ ... ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဗုဒ္ဓ

မာယာ အထာလောက်ကတော့ ကံသာတိုက် ပျင်းသနားတယ်၊ မိန်းမတွေအကြောင်း သိလွန်းလို့ အံတိုနေပြီကွ”

ကံသာက ဒေါသဖြင့် ဆက်တိုက်ပြောချလိုက်ပါသည်။ သူ့စကားဆုံးတော့ သူမ မျက်နှာလေးက စောစောကနဲ့ တခြားစိဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သနားစဖွယ် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်လာတာမို့ သူ ရှေ့ဆက်မပြောမိတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။

သူမက ငိုသံအက်အက်လေးနှင့် ...

“မေ ... စိတ်ညစ်လို့ နေကြာစေ စားနေတာပါ”

“စိတ်ညစ်လို့ နေကြာစေ စားတယ် ! မကြားဖူးဘူး”

“နေကြာစေ စားတာက လက်ဝင်တယ်လေ၊ အစေ့လေးကစစ်စစ် စားဖို့ ရှေ့သွားနဲ့ကိုက်ရ၊ အံသွားနဲ့ခွဲရ၊ အထဲက အဆိပ်စိလေးကို လျှာနဲ့ သွားနဲ့ မရမက ကုပ်ကော်ယူရတာ စိတ်က နေကြာစေစားရရှိဆီမှာ အာရုံရောက်ပြီး စိတ်သစ်တာကို နည်းနည်းမေ့နိုင်သွားလို့ပေါ့ ... ”

“ဒါဖြင့်လည်း တခြားမှာ သွားစား၊ ငါ့ကားပေါ်မှာ လာမစားနဲ့ ... ”

“အန်ကယ်ကြီးကို လာစောင့်ရင်း စားနေတာပါ”

“ငါ့ကို စောင့်တယ် ! ကျွတ် ... မင်း ... အဲ့ဒီလို မခေါ်စမ်းနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မကြိုက်ရင် မခေါ်တော့ပါဘူး။”

သူမက အပိုးကျိုးကျိုးလေး ပြန်ပြောတာမို့ သူ သနားချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်မလေးပုံစံက မနေ့က တစ်မျိုး၊ တစ်နေ့က တစ်မျိုး၊ ခုလည်း နောက်တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်ဟာ ကာရိုက်တာအမှန်လဲဆိုတာတောင် မှန်းရ ခပ်ခက်ခက်ပင်။

ကောင်မလေး ဝါးစပ်က ဘာတွေဘယ်လိုပဲ ပြောနေနေ သူမပုံစံက အပေါ်စားဆန်ဆန် နှိပ်နှိပ်ပါးပါး ပုံစံမျိုးတော့ လုံးဝမပေါ်လွင်။ မျက်လုံးအကြည့်တွေက မကလက်။ ပေါ့ရှပ်ရှပ်လည်း ဖြစ်မနေ။ သူမအကြည့်တွေက တည်ကြည်စူးရှသည်။ လိုအင်တစ်ခုကြောင့် လာချည်းကပ်သော မိန်းမများစွာနှင့် ဣတွေ့ဖူး ကြုံဖူးခဲ့ပါသည်။ သူမကြည့်ရတာတော့ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်တာလည်း သေချာသည်။ ပုံစံလေးကလေးတစ်ခုတစ်လုံး ဆိုရမှာဖြစ်ပေမယ့် မိကောင်းဖခင် သားသမီးချင်းလေး ပေါ်လွင်ကာ တစ်မျိုးလေး သန့်ထွက်နေသည်။

ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အပါးလေး ဝတ်ထားသော ခြေထောက်ကလေးက သန့်ပြန့်ဝင်းမွတ်လျက်၊ အရောင်မှိန်မှိန် ကြေကြေတွန့်တွန့် စကဒ်နဲ့ အကျီလေးဟာ ဟောင်းနွမ်းကြေတွန့်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အော်ဂျင်နယ် အကြေသား တန်ဖိုး

သိနိုင်လေးတွေ ဆိုတာလောက်တော့ သူမသိဘဲ မနေ။ ဆရာ ပိုက်ဆံရှိပြီး ဖက်ရှင်ကျသူ၊ အထူးသဖြင့် ငယ်ရွယ်သူဟာ ထူထူထဲထဲ အရောင်တောက်တောက် ပိုးဖဲကတ္တီပါ။ ဘာတွေကို ဝတ်လေ့မရှိကြတော့ပါ။ ကြည့်လိုက်ရင် ခပ်အေးအေး ခပ်ကြေကြေ ကပိုက်ရုံဆန်သလိုလိုနှင့် ပေါ့ပါးစတိုင်လ်တော့ ချည်သားအရောင်မှိန်မှိန် ဘိုဆန်ဆန် ကာကီ၊ မီးခိုးနဲ့ ချည်သားအရောင် ငြိမ်ငြိမ်လေးတွေကို ဝတ်တတ်ကြသည်။ ကြည့်လိုက်ရင် ဘာမှမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် ခြောက်တော့ သူသိသည်။ သူမရဲ့ လည်တိုင်မှာ၊ နားရွက်ထဲက ပျားတွေမှာ စိန်ရွှေ တစ်ပြားသားမှ မရှိပေမယ့် ဆည်ဆွဲ၊ နားကပ်၊ ဟန်းချိန်းလေးတွေက ဖက်ရှင်ကျကာ ရှိသည်။ ခုခေတ်မှာ စိန်ရွှေရှိသူလည်း ဒါမျိုးလေးတွေကို အစားနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ဝတ်တတ်နေကြတာမို့ သူမ စိတ်ဆန္ဒရှိသူဟု ပြောလို့မရပြန်။

ကံသားဗလတို့က မိန်းကလေးများစွာနှင့် ပတ်သက်ရင်းနှီးပြီး မိန်းကလေးတွေကို အကဲခတ်တတ်နေပြီ။ ခုကွဲလေး ထောင်ချောက်ဆင်မည့် မိန်းကလေးမျိုးဆိုရင် အစားအစာစီးစီး ဝေးဝေးကရှောင်ဖို့ အမြဲ သတိပိုမိုထားရသည်။

ကံသာသည် သူမကို အကဲခတ်နေရင်းကပင် ...
“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ငါ့ကို လာစောင့်နေရခြင်း အကြောင်း
ရင်းကို ...”

“ဟိုလေ ... မေလေ ... အန်ကယ်လ် ... အဲ ... သူ့ဆီက
ပိုက်ဆံချေးချင်လို့ ...”

“ဟ ... ဘာလှိုင်းကြီးပါလား၊ မထင်ရဘူးနော်”

ကံသာက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်တော့ သူမက
ကံသာကို ကြောက်သလိုလို မျက်နှာလေးမျိုးနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ဒီမှာ ... မင်းက ကိုယ့်ကို မိန်းကလေးမြင်တိုင်း ပိုက်ဆံ
ချေးတတ်တဲ့ နာဘူးများ ဆောက်မေ့နေလား”

“ဟိုတစ်နေ့ကတော့ ရှင်ပဲ ဘာလှိုင်းကြီး စပြောတာလေး
တတ်နိုင်သလောက် ကူညီချင်တယ်ဆို”

“ဟ ... အဲဒါက အနုပညာကိစ္စကို ပြောတာ၊ မင်း ...
မင်းသမီးဖြစ်ချင်ရင် မြေတောင်မြှောက်ပေးနိုင်တယ်လို့
ပြောတာ ...”

“ဒါဆို ရှင်က မိန်းကလေးမြင်တိုင်း ပိုက်ဆံချေးတတ်တဲ့
နာဘူးမဟုတ်ပေမယ့် မိန်းကလေးမြင်တိုင်း မြေတောင်
မြှောက်ချင်တဲ့ သူမျိုးပေါ့နော်”

“အနုပညာမှာ အလားအလာရှိမှ မြှောက်မှာပေါ့၊ အလား

အလာမရှိဘဲ မြေတောင်မြှောက်မယ်လို့ မပြောမိပါဘူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ဆံချေးတာနဲ့ မြေတောင်မြှောက်
တာက အခေါ်အဝေါ်ချင်းသာ ကွာပေမယ့် ပိုက်ဆံကုန်
တာချင်းတော့ အတူတူပဲလေ၊ ပိုက်ဆံချေးတာက ချေး
လိုက်ပြီးရင် ဇယားသိပ်မရှုပ်ဘူး၊ မြေတောင်မြှောက်တယ်
ဆိုတာက စဉ်ဆက်မပြတ် ပိုက်ဆံတွေ ကုန်နေမယ့်
အလုပ် ...၊ မေက လွယ်တဲ့ အကူအညီမျိုးပဲ တောင်း
တာပါ”

“နာမည်တောင် မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံချေး
ရအောင် ငါက အရူးလား”

“မေ့နာမည်က ‘မေ’ ပါ၊ ဒါဆို ချေးလို့ရပြီလား ...”

ကောင်မလေး ပြောပုံက ရယ်ချင်စရာမို့ သူ့ မသိ
ဆာ ပြုံးမိသွားရင်း သက်ပြင်းချမိကာ ...

“မင်းက ဘယ်လောက်ချေးချင်တာလဲ”

“ငါးသောင်းတည်း ...”

သူမက လက်ငါးချောင်း ထောင်ပြရင်း ဝမ်းသာ
အားရ ဖြေသည်။ သူက သူမပုံစံကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်
ချိတ်ရင်း ...

“ဝတ်ထားတဲ့ ဖိနပ်က တော်တော်လှတယ်”

“ရှင်...”

“ဖိနပ်က လှတယ်လို့ ပြောတာ...။ မဂ္ဂဇင်းတွေမ
ဖိနပ်ကြော်ငြာတွေထဲမှာ အဲဒါမျိုး ဖိနပ် တွေပေး
Heat wave လား၊ ဘာလား၊ ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

“အို... ဒါက သူငယ်ချင်း လက်ဆောင်ပေးတာပါ။

“အဝတ်အစားတွေကလည်း စတိုင်လိုကျကျပဲနော်၊
ထားတဲ့ အိတ်ကလည်း ဂေါ်လီဆန်ပေမယ့် ဈေးကြီး
ရှားပါးတဲ့ အိတ်မျိုးပဲ၊ ဈေးကွက်ထဲမှာ ဒါမျိုး ဝယ်
များများ မတွေ့မိဘူး၊ ဘယ်က ဝယ်တာလဲ...”

“ဒါလည်း သူများ လက်ဆောင်ပေးတာပဲလေ၊
ဆောင်ပေးတာဆိုတော့ ရောင်းစားလို့မဖြစ်ဘဲ သုံး
ရတော့ အလကားသက်သက် လူအထင်ကြီးခံနေရတာ
ပိုက်ဆံချေးရင်တောင် ဆင်းရဲသားပုံမပေါက်တော့
အဆေး ခံနေရတယ်လေ...”

သူ ရယ်မောလိုက်မိရင်း...

“မင်းက ဘာအတွက် ငွေလိုတာလဲ...”

သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာ ရုတ်တရက်ကြီး မျက်
တွေ ဝဲတက်လာသည်။

“အဖေ... အဖေ ဆေးရုံတက်ရမှာမို့လို့ပါ”

“ဘာရောဂါ ဖြစ်လို့လဲ...”

“အသည်းကင်ဆာပါ။ အဖေက အရက်သိပ်သောက်တာ၊
မေတို့က အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပါ။ အမေက မေ
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားပါပြီ၊ အဖေက စီးပွား
လည်း မရှာနိုင်တော့ မေပဲ အလုပ်လုပ်နေရတာ၊ မေက
ဟိုဘက် တစ်လမ်းကျော်က စုပါမတ်ကတ်မှာ အလုပ်
လုပ်တယ်လေ”

“မင်းတို့ကို ကူညီမယ့် ဆွေမျိုးသားချင်းရော မရှိဘူး
လား”

“ဆွေမျိုးတွေတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဖို့တောင်
အနိုင်နိုင်ရယ်၊ မေ့ကို မကူညီနိုင်ပါဘူး၊ မေလည်း ခုလို
တစ်စိမ်းတစ်ယောက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုမှာ ပိုက်ဆံ
ချေးရတာ အရမ်းရှက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖေအတွက်
က အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ အရဲစွန့်ပြီး ချေးမိတာပါ”

ပြောပုံကလည်း တကယ့်ကို ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်...
အပူလုံးပိနေသော ပုံစံမျိုးလေး ပေါ်လွင်နေတာမို့ ကံသာလက
သက်ပြင်းချမိပါသည်။ ပိုက်ဆံငါးသောင်းဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်
ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် သူတို့လိုလူမျိုးတွေရဲ့ ဘဝကို ကယ်တင်
နိုင်တာပဲလေဟု တွေးမိကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငါးသောင်း
တစ်အုပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ရော ... ပြန်လည်း ဆပ်မနေနဲ့တော့”

မေက ချက်ချင်း လှမ်းမယူဘဲ ...

“တစ်ခုတော့ ပြောထားချင်တယ်”

“ဘာလဲ ...”

“ဒီပိုက်ဆံအတွက် မေ့ဆီက ဘာမှပြန်ပြီး မမျှော်လင့်စေချင်ဘူး”

အမယ် ... အလာကြီးပါလား။

“ငါကလည်း စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကူညီရုံအပြင် ဘာမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး”

“ပြီးတော့ ... နောက်တစ်ခါ မေနဲ့ လမ်းမှာတွေ့ရင် ဘာမှ မတောင်းဆိုရဘူး”

“ငါက ဘာကိုတောင်းဆိုရမှာလဲ၊ မင်းဆီက တောင်းဆိုစရာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ကော်ဖီ အတူသောက်ရအောင်၊ ဒင်နာ အတူစားရအောင် ... ဆိုတာမျိုးလည်း မတောင်းဆိုရဘူး၊ ကိုကြီးကလေ ... သမီးကိုလေ ဆိုတာမျိုး ရိတ်တိ အိမ်ကလီတွေလည်း မပြောရဘူး”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မေ ပြောသမျှ လိုက်နာပါမယ်၊ ခုလို ပိုက်ဆံထုတ်ချေးခွင့်ပြုတဲ့အတွက်လည်း အရမ်း

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ စိတ်သန့်သန့်နဲ့ ယူတော်မူပါခင်ဗျာ”

မေက သူပေးသော ပိုက်ဆံကို ခပ်တည်တည် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဪ ... ပိုက်ဆံချေးတာတောင် အပေါ်စီးက ချေးတတ်လေစွ။

“ကျေးဇူးပဲ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကံသာဗလက ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ပြောမိသည်။ သူမက သူ့ရှေ့က ထွက်သွားတော့မှ ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ကားထဲဝင်ကာ ကားစက်နှိုးဆဲမှာ ...

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

ကားမှန်ခေါက်သံကြောင့် သူ အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ သူမကို တွေ့ရသည်။ သူမက သူ့ကိုငဲ့ကြည့်ရင်း ဂံားမှန်ချဖို့ လက်ဟန်ပြသည်။ သူ ကားမှန်ချပေးလိုက်တော့ ...

“မေးဖို့မေ့နေလို့ ...၊ လူကြီးနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်လူကြီးကို မေးတာလဲ”

“ဒီလူကြီးလေ ...”

သူမက သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လက်ညှိုးထိုး၊ မျက်စိပြုံး၍ ပြောပုံက ချစ်စဖွယ်ပင်။ သူက ပြုံးလိုက်ရင်း...

၁၁၄ ♠ ပုညသင်

“ကိုယ့်နာမည် ကံသာဗလ ...”

“ဦးကံသာဗလပေါ့၊ မှတ်ထားလိုက်မယ်လေ၊ နာမည်
တောင် မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက ပိုက်ဆံ ချေးလာ
ခဲ့တယ်ဆိုရင် အရူးလိုအထင်ခံရမှာစိုးလို့ မေးထားတာ”

သူမက မချို့မချဉ်ပြုံးကလေး ပြုံးရင်း လှည့်တွက်
သွားသည်။

ထိုညက သူ အိပ်မပျော်ပါ။

သူမရဲ့ မချို့မချဉ် ပြုံးသော မျက်နှာ၊ မထိတရီ
မျက်နှာပေး၊ ညှိုးငယ်နွမ်းလျ အားငယ်ရိပ်သန်းနေသော မျက်
နှာထား၊ မျက်ရည်ရောသော မျက်ဝန်းအုံ့၊ ပြောင်စပ်စပ် သရော်
တော်တော် အပိုးမကျိုးသော ရုပ်၊ ရုတ်တရက်ကြီး အပိုးကျိုး
သွားသော အမူအရာတွေကို စေ့စေ့စပ်စပ် ပြန်စဉ်းစားရင်း
‘မေ’ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ စိတ်မှမှန်ရဲ့လားဟု သံသယ
ဝင်မိပါသေးသည်။ လောလောဆယ်မှာတော့ ထိုမျက်နှာပေါင်း
များစွာက သူ့ကို ပဟောဠိပေးရင်း သူမကို အမြဲ သတိရအောင်
ဆွဲဆောင်လျက် ရှိပါတော့သည်။

✱ ✱ ✱

“ကိုကို... မြတ်ပန်း သရုပ်ဆောင်တာ ကောင်းရဲ့လား”

“အင်ဟင် ... ကောင်းပါတယ် မြတ်ပန်းရဲ့ ...”

အားနာပါးနာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် ခုန
မြတ်ပန်း ဘာတွေကို ဘယ်လို သရုပ်ဆောင်သွားတယ်ဆိုတာ
ဆောင် ကံသာ မသိလိုက်ပါ။ ဒီနေ့ အလုပ်နည်းနည်းအားတာ
နဲ့ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ မြတ်ပန်း ရိုက်ကွင်းကို လိုက်လာခဲ့တာပင်။
သစ်ပင်ရိပ်မှာ ခေါက်ကုလားထိုင်လေးနဲ့ ထိုင်ရင်း မြတ်ပန်း
သရုပ်ဆောင်တာကို လှမ်းကြည့်နေမိသော်လည်း အာရုံက
အခြားမှာ ...။

ခုံတလော မြတ်ပန်းဆီ လူသာရောက်နေပေမယ့်
စိတ်က တခြားကို လွင့်လွင့်နေပါသည်။

“ခဏလေးနော် ကိုကို၊ နောက်တစ်ခန်းပြီးရင် ပြီးပါပြီ၊

ဒီကပြီးရင် နေ့လယ်စာ သွားစားကြမယ်လေ၊ ပြီးရင် မြတ်ပန်း ဈေးဝယ် ထွက်ချင်သေးတယ်၊ ကိုကို လိုက်ဖို့ ပေးဦးနော်၊ ဟိုတစ်ခေါက်က မြတ်ပန်း ကြည့်လာတဲ့ စိန်လက်စွပ်လေး ဝယ်ပေးမယ် မဟုတ်လားဟင် ... ”
 “ဪ ... အင်း ... ဝယ်ပေးပါမယ်ကွာ”
 “အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကို ချစ်ရတာ”

မြတ်ပန်းက သူ့ပါးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းပြီး ရှုတင် ဘက်သို့ ထွက်သွားပါသည်။ အင်း ... လူရူးမရှောင် ခဏခဏ နမ်းပါများတော့လည်း ရှိန်းမြနွေးဖိုတာတွေ မရှိတော့ပါ။ ‘နမ်းပါ များတော့ ဟုန်’ ဆိုသလို အနမ်းတွေက ဟုန်ကုန်ပြီ။

ပြီးတော့ ... ခုတလောမှာ မြတ်ပန်းက သူ့ကို အရင်ကလောက် သိပ်မဆွဲဆောင်နိုင်တော့ပါ။ မြတ်ပန်းအတွက် ကုန်ကျရတာတွေကိုလည်း နှမြောသလို ဖြစ်ဖြစ်လာသည်။

သူ ဘယ်လောက်ပဲ ပုံမှိုပေမယ့် မြတ်ပန်းက အနုပညာလောကမှာ တတိယတန်းစား မင်းသမီးအဆင့်လောက် ဖြင့် ရပ်တံ့နေပါသည်။ မြတ်ပန်းရဲ့ အနေအထားဟာ ရှေ့တန်း ကို ရောက်လာဖို့လည်း အလားအလာမရှိ။ ရောက်တဲ့နေရာမှာ ရပ်နေရပါသော ဘုံမဝင် ဆုံမဝင် အနေအထားမျိုး။ သရုပ်ဆောင် တိုးတက်အောင်တော့ မကြိုးစားဘဲ အချင်းချင်း အဝတ်

အစား အသုံးအဆောင်ချင်း ပြိုင်ဆိုင်ချင်စေ အားကြီးလွန်းနေသည်။

မြတ်ပန်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သူ သဘောမကျသော်လည်း မြတ်ပန်းရဲ့ အမူအနွဲ့ကလေးတွေက သူ့ကို သာယာမှုတော့ ပေးနိုင်သေးတာမို့ ခုလို မြတ်ပန်းရှိရာကို ရောက်ရောက် လာရသေးတာပင်။

“တိ ... တိ ... တိ”

ဖုန်းမြည်သံကြားရတာမို့ သူက ခါးမှာချိတ်ထားသော ဖုန်းကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ...

“ဟဲလို ... ”

“ဟဲလို ... စပွန်ဆာ ဦးလေးကြီးလား”

“ဘာ ... ”

မှန်တာပြောတော့ နာရပါသည်။

ကံသာသည် ဒေါသထွက်လာကာ ...

“မင်း ဘယ်သူလဲ ... ”

“အသံ မမှတ်မိဘူးလား၊ မှတ်ရတဲ့အသံတွေ များလွန်းလို့ ရောကုန်ပြီထင်တယ်”

“မရောပါဘူး၊ မင်းက အသံသစ်မို့လို့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိတာပါ၊ မင်း ဘယ်ဘေးခံယူတာ ပြောပါ”

“မေပါ ...”

“သြော ...”

ကံသာက အံ့ဩ ရင်ခုန်သွားပါတယ်။

“မင်း ငါ့ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်လိုရလဲ ...”

“ဒီလိုပဲ ... ရှင်ရုံးခန်းမှာ မလိမ့်တပတ် စုံစမ်းလိုက်တာ ပေါ့”

“တကူးတက စုံစမ်းစရာ လိုလို့လား၊ မင်း တောင်းရင် ကိုယ်ပေးပါတယ်”

“အဟက် ... ဝမ်းသာအားရ ပေးမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်”
လှောင်ပြောင် ရယ်သံကြောင့် ကံသာက စိတ်ထို

လာမိကာ ...

“ဒီမှာ ... မင်း ငါ့ကို နောက်စရာများ အောက်မေ့လား၊ မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုး ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ လေသံရော ပုံစံရော အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး၊ စိတ်ရောမှန်ရဲ့လား”

“မှန်သားပဲ”

“မင်း ငါ့ဆီက ပိုက်ဆံငါးသောင်း ယူသွားတာရော မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“မှတ်မိသားပဲ”

မလှ

“မှတ်မိရင်လည်း မင်း ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်၊ တလေးတစား ဆက်ဆံပေါ့၊ မင်းကို ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရတဲ့ အတွက် ငါ မင်းကို အဓိကလီ မလုပ်ဘူး၊ ဟိုသွားဒီသွားဖို့ မခေါ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ မင်းဆီက လိုချင်တယ်၊ မင်း ငါ့ကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပါ”
“လေးစားခံချင်ရင် လေးစားခံရအောင် နေပေါ့”

“ဟ ... ဘလိုင်းကြီးပါလား၊ ငါ မိန်းကလေးတွေအတွက် ပိုက်ဆံအကုန်ခံခဲ့သမျှထဲမှာ မင်းအတွက် အကုန်ခံရတာ အရှုံးဆုံးပဲ၊ တခြား မိန်းကလေးတွေက အနည်းဆုံးတော့ ငါ့ကို အပြုလေးတစ်ချက်တော့ ပေးသေးတယ်၊ ငါ့ဆီ ပီယာဝါစာသံလေးတွေနဲ့ သာသောင့်သာယာ ဖုန်းဆက်ကြတယ်၊ ငါနဲ့ ထမင်းအတူစားရင်း အရိုးနှင်ပေး ဟင်းခပ် ထည့်ပေး၊ ခွံကျွေးတာလောက်တော့ လုပ်သေးတယ်၊ မင်းကျမှ ပိုက်ဆံပေးရတဲ့သူကတောင် အောက်ကျနောက်ကျနဲ့၊ မင်းမကြိုက်တာ မတောင်းဆိုမိဖို့ ကတိတွေ ပေးပြီးမှ ပိုက်ဆံပေးခွင့် ရလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ... အခုလည်း ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး စော်ကား မော်ကား ရဲသဲ့သဲ့ ပြောပြန်ပြီ၊ ငါက မရိရဘဲ မင်းကပဲ ရိနေတာ၊ ဒီလိုမှန်း သိရင် ပိုက်ဆံပေးခါနီးက ပိုက်ဆံယူပြီးရင် ငါ့ကို ရဲတိတိ မလုပ်ဖို့ ကတိတောင်းခဲ့ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့်... မေက လှတော့ အဲဒီတုန်းက ကိုကံ
ဘာမှမမြင်တော့ဘူးလေ၊ မေ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ပြီး
မေ လိုချင်တဲ့ ပိုက်ဆံကို ချေးရုံမက ပေးတောင်ပေးလိုက်
သေးတာလေ၊ ကိုကံ မွန်တော့ ကိုကံပဲ ခံပေါ့”

“ဘာ၊ ဟေ့ ... ငါက မင်းအဖေနေမကောင်းတဲ့ကိစ္စမို့လို့
လူလူချင်း စာနာသနားလို့ ပေးလိုက်တာကွ”

“ဒါပေမယ့် စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းတဲ့ ရုပ်ဆိုးဆိုး
ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပိုက်ဆံလာချေးရင်တော့
ပေးမယ်ထင်ဘူးနော်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါက နာဘူးမို့လို့ လှတာမြင်ရင်
သဘောကျလို့၊ မင်းကို ကူညီလိုက်ရင် တစ်နေ့ကျရင်
တစ်ခုခု အခွင့်အရေးရမယ်ထင်လို့ ရင်းလိုက်တာဟေ့ ...
သိပြီလား”

ကံသာက ဒေါသထွက်လာပြီမို့ တမင် ငေါ့ပြော
လိုက်မိတော့ သူမက တဟင်းဟင်း ရယ်ရင်း...

“ရှင် သေချာပေါက် ရမှာပါ ကိုကံ၊ အရမ်း ကြည်နူး
စရာကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ဒီနေ့ပဲ ရတော့မှာ
ပါ၊ မေနဲ့ ဖုန်းပြောပြီးတာနဲ့ (.....) က မိဘမဲ့ကျောင်း
ကို ရှင် သွားကြည့်လိုက်ပါ၊ ရှင်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မကြည့်

နူးဖူးတဲ့ ကြည်နူးမှုမျိုးနဲ့ အရမ်းကို ကြည်နူးဝမ်းမြောက်
ရပါလိမ့်မယ်”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချသွားသည်။

ကံသာမှာတော့ ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှု

ရူးစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပဟေဠိ ... ?

သူမ ဖွက်ထားသော ပဟေဠိကို သူ သိချင်လှတာ
မို့ သူမ ပြောသောနေရာသို့ သွားဖို့ စိတ်ကူးကာ မြတ်ပန်းကို
ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ချက်ချင်း ထထွက်လာခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့စာ ထမင်းနှင့် ကြက်သားတင်း အလှူရှင်
ဦးကံသာလေ

ကံသာသည် မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းရှေ့မှာ ထောင်
ထားသည့် သစ်သားဘုတ်ပေါ်မှာ မြေဖြူဖြင့် ရေးထားသော
စာလုံးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတမည် ခံစား
နေရပါသည်။ ကြည်နူးတာလား၊ ပျော်တာလား၊ ပီတိဖြစ်တာ

လား ခွဲခြားခြားတော့ မသိ။ ခံစားချက်အားလုံး လုံးထွေးနေသည်။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံတွေ ပေါ့ပါရက်နဲ့ ထိုပိုက်ဆံတွေကို 'ကြောင်'တဲ့နေရာမှာပဲ သုံးကာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီနေရာမျိုးမှာ လူဒါန်းဆင့်ရမည်မှန်း မသိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြန့်ရှက်မိသည်။

မင်း ငါ့ကို အရှက်ရအောင် လုပ်သွားခဲ့တာလား မေ ...။

မင်း ဒီလိုလူလိုက်တဲ့အတွက် မင်းကိုလည်း ငါ ရှက်မိပါတယ်။

ကံသာက လူမှုဝန်ထမ်းကျောင်းလေးထဲ ဝင်လာကာ စုံစမ်းမိတော့ ...

“ဒီမှာက ကလေးတွေအတွက် တစ်နေ့စာ ထမင်းတစ်နှစ် လူရှင် ငါးသောင်းကျပါတယ်ရှင်၊ ပုံမှန်တော့ ဒီကစ ကျွေးပါတယ်၊ အများစာဆိုတော့ ဟင်းတော့ မကောင်ဘူးပေါ့၊ ခုလို အလူရှင်ရှိရင်တော့ ကလေးတွေ ဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့ အားရပါးရ စားရတာပေါ့”

ကလေးတွေ ထမင်းစားချိန်နှင့် တိုးနေတာမို့ သူ သွားကြည့်မိသည်။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံဖြင့် လူထားသော ထမင်းဆိုသူတို့ အားပါးတရ စားနေတာမြင်တော့ မေ ပြောသလို အတိုင်းမသိ ကြည့်နူးရပါသည်။

သူ နောက်နှစ်ရက်စာအတွက် တစ်သိန်း ထပ်လှူလိုက်သည်။ ဆရာမတစ်ယောက်က ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းလွှာ ရေးနေဆဲ မြတ်ပန်းထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။ သူ ဖုန်းပြောဖို့ အပြင်ဘက်သို့ ခဏထွက်လာခဲ့သည်။

“ကိုကို ... မပြောမဆိုနဲ့ ဘယ်လျှောက်သွားတာလဲ၊ အခု ဘယ်မှာလဲ ...၊ မြတ်ပန်းနဲ့ ထမင်းအတူ စားရအောင်လေ ...”

“မြတ်ပန်းက ဘယ်မှာ စားချင်တာလဲ”

“ထရိုက်ဒါးမှာ ကိုရီးယားစာ စားမယ်လေ”

ထိုနေရာမှာ နှစ်ယောက်တည်းစားရုံနှင့် ငါးသောင်းလောက်တော့ ကုန်မှာပင်။ ဒီမှာဆို ကလေးပေါင်း ၅၀ကျော် ဝဝလင်လင် စားလို့ရမှာပဲဟု သူ တွေးမိသွားကာ ...

“ဆောရီး မြတ်ပန်း ... ကိုယ် ဒီနေ့ မအားလို့ စားဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း shopping ထွက်တာတော့ လိုက်ဖို့ပေါ့၊ မြတ်ပန်းလိုချင်တဲ့ လက်စွပ်လေး ဝယ်ပေးမယ်ဆို ...”

“လက်စွပ်က ဘယ်လောက်လဲ”

“မများပါဘူး၊ သုံးသိန်းလောက်ပါပဲ ကိုကိုရဲ့ ...”

“ဆောရီး ... ကိုကို ခုတလော ငွေနည်းနည်းကြပ်နေလို့၊ ဒီမှာ ကိစ္စလေးရှိနေလို့ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

ကံသာက ဖုန်းပိတ်ပြီး အတွင်းဘက် ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ ...

“ဆရာမ ... ကျွန်တော်-ကလေးတွေအတွက် သုံးသိန်းခွဲ ထပ်လှူပါဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်တာမို့ ဆရာမက သူ့ကို အံ့သြ သလို လှမ်းကြည့်ပြီး ဝမ်းသာကြည်နူးစွာ ပြုံးမြသွားပါသည်။

ထိုနေ့မှ စကာ မေက သူ့ကို မမေ့နိုင်ခြင်းတွေ ပေးအပ်ခဲ့ပြီး သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ သူမ သူ့ဆီခေါ်ခဲ့သည့် ဖုန်းကို ပြန်ခေါ်တော့လည်း P C O ဖုန်း ဖြစ်နေသည်။

သူမ အလုပ်လုပ်သည်ဆိုသော သူ့ကုမ္ပဏီရဲ့ ဟိုဘက်တစ်လမ်းကျော်က စတိုးဆိုင်ကို သွားစုံစမ်းတော့လည်း ‘မေ’ ဆိုသည့် နာမည်ကို သူတို့မသိကြ။ သူတို့ဆီမှာ အလုပ် မဝင်ခဲ့ဖူးကြောင်း သိရတာမို့ သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး လမ်းစပျောက် သွားခဲ့သည်။

ထိုအတောအတွင်းမှာ သူ သိသိသာသာ ကပ်စေးနဲ့

လာသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ယူမှာလည်း မဟုတ်တဲ့ မိန်း ကလေး တစ်ယောက်အတွက် မလိုအပ်ဘဲ ကုန်ကျရမှာကို တွန့်တိုစေးနေလာသည်။ မြတ်ပန်း ပူဆာသမျှကိုလည်း မသိချင် သောင် ဆောင်နေတာမို့ မြတ်ပန်းက သူ့ကို မကြည်မဖြူဖြစ် လာသည်။

“ကိုကို ခုတလော ဘာတွေဖြစ်နေလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကို စီးပွားများ ပျက်နေပြီလားလို့ပါ”

“မပျက်ပါဘူး၊ ပုံမှန်ပါပဲ ... ”

“ပုံမှန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို ခုတလော အရမ်း ကပ်စေးနေတာလား”

“ဒါကတော့ မြတ်ပန်းရယ် ... ကိုကိုအသက်ကလည်း မငယ်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီအရွယ်မှာ အတိုင်းအဆ မရှိ သုံးဖြုန်းနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ အိုစာမင်းစာတော့ စုရဦးမှာပေါ့”

“ကိုကိုတို့က မိဘအမွေနှံတောင် တစ်သက် ထိုင်စားလို့ မကုန်ဘဲနဲ့ ထပ်စုဖို့ လိုသေးလို့လား”

“လိုတာပေါ့ကွာ...၊ အခြေအနေဆိုတာ အမျိုးမျိုးပြောင်း နိုင်တာပဲ၊ အဆင်ခြင်မဲ့ သုံးစွဲနေရင် ကုသေ့စစ်ဆယ်

သူဌေးသားတောင် မွဲပြာကျသွားသေးတာပဲ။ မြတ်ပန်းလည်း ပုံးပေါလအော ဝယ်ခြမ်းသုံးစွဲတတ်တဲ့ အကျင့်ကို ဖြင်၊ ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ကိုယ် မှုမျှတတ သုံးစွဲတတ်အောင် ကျင့်တော့ ... ၊ မြတ်ပန်းမှာရှိတဲ့ အောင်မြင်မှုပမာဏ၊ မြတ်ပန်းရဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ မမျှအောင် သုံးစွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလောကမှာ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ် စားပြီး ဘယ်သူကဖြင့် ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရှိနိုင်တယ်၊ သူသုံးနေတာကဖြင့် ဘယ်လောက်တောင်ရှိတယ်ဆိုတာ မျိုး အားအားယားယား စဉ်းစားတွက်ချက်နေတဲ့သူတွေမှ အများကြီး၊ မြတ်ပန်းနောက်မှ စပွန်ဆာ ရှိတယ်ဆိုတာ မသိဘဲ မနေဘူး”

“သိ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ဂရုစိုက်စရာလား”

မျက်နှာလေး မော့ချိုကာ မထိတရံ ပြောလိုက်သော မြတ်ပန်းကို သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်မိသည်။

“ကိုကိုက လူလွတ်ပဲဟာ၊ မြတ်ပန်းက သူများယောက်ျားနဲ့ တွဲနေတာမှ မဟုတ်တာ ... ”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးဆိုတာ မြတ်ပန်းကို ပြောပြီးသားလေ၊ မြတ်ပန်းက တစ်နေ့ကျရင် အိမ်ထောင်ပြုရဦးမှာ၊ ကိုယ်နဲ့ နာမည်သိပ်ထွက်လွန်းရင် မကောင်းဘူး”

“ဒါဘာဆန်းသလဲ ကိုကိုရာ၊ ဒီလိုပဲ လူတကာနဲ့ နာမည်ထွက်ပြီး ကောင်းရာမွန်ရာနဲ့ အိမ်ထောင်အတည်တကျ ကျသွားတဲ့သူတွေ အများကြီးပါ”

ကံသာက မြတ်ပန်းကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချရမိသည်။

“ကဲ ... ဟိုနေ့က မဝယ်ပေးဘူးဆိုတဲ့ လက်စွပ်လေး ဒီနေ့ ဝယ်ပေးမှာလား ... ပြော”

မြတ်ပန်းက ကံသာ လက်မောင်းကို ဖက်ပိုက်၍ ခါးနဲ့အပ်ကာ ပွတ်ကာ မေးလိုက်တာမို့ ကံသာက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း ...

“ကိုယ် မြတ်ပန်းကိုချည်း ပံ့ပိုးမပေးနိုင်တော့ဘူး”

“ပံ့ပိုးစရာ နောက်တစ်ယောက် တွေ့ထားလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး မြတ်ပန်း၊ ကိုယ့်အတွက် သံသရာပါမယ့် ဒါနလေးလည်း လုပ်ရဦးမယ်”

“ဒါန ... !”

“ဟုတ်တယ် ... အမှန်တကယ် ဆင်းရဲချို့တဲ့နေတဲ့သူတွေကို လှူဒါန်းရတာကမှ တကယ် ပီတိဖြစ်စရာပါ၊ မြတ်ပန်း၊ မြတ်ပန်းအတွက် ဖိနပ်တစ်ရံ ဝယ်ပေးမယ် အစား သက်ကြီးရွယ်အိုတွေအတွက် စားစရာတွေ သွား

✱ ✱ ✱

“66”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ အလှုပ် ...။

“အဲဒါဆို နောက်တစ်ခု ဆေါလိုက်ပါဦး မေး ကိုယ်
အဲဒီကျောင်းအတွက် ပိုက်ဆံ လေးသိန်းခွဲ ထပ်လှူခဲ့သေး
တယ်”

“အိုကေ ... ဒါဆို သုံးခါပေါင်း ခေါ်ပေးမယ်၊ သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

ကံသာက မေ့အပြောလေးကို ချစ်စနိုးစိတ်ကလေး နှင့် မေ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ...၊ မေ့ ညာသွားတဲ့အတွက် မေ့နဲ့ ရန်ဖြစ် ချင်စိတ် မရှိဘူးလား”

“မရှိတော့ပါဘူး၊ မေ့နဲ့ ကိုယ့်ကြားမှာ ရန်ပွဲတွေ စဲသွား ပြီ၊ မေ့နဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းမှုပဲ ရှိတော့တယ်”

“ရှင် အခုအားလား”

“အားပါတယ်”

“ကဲ ... အားရင်လည်း မေ့ ဈေးဝယ်ထွက်မလို့ လိုက်ခဲ့ စမ်းပါ”

“အိုကေ ... မေ့”

ကံသာက မေ့နောက်သို့ အကြွင်းမဲ့ သံသယဖြင့် လိုက်လာပါသည်။ မေ့ဟာ သူ့ပိုက်ဆံတွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ သုံးဖြုန်းမပစ်ဘူးဟု သူ ယုံကြည်လို့ပင်။

မေ့က အနီးဆုံး စူပါမတ်ကတ်သို့ လမ်းလျှောက် သွားတာမို့ သူ လမ်းလျှောက်လိုက်လာသည်။ စူပါမတ်ကတ်ထဲ

ရောက်တော့ မေ့က ဆွဲခြင်းအလွတ်တစ်လုံး ယူကာ သူ့လက်ထဲ သို့ ထိုးထည့်ပေးရင်း ...

“ရော ... ကိုင်း၊ မေ့ ဝယ်သမျှ ကိုက် သယ်ပေးရမှာနော်”

“သယ်ပေးပါတယ်ဗျာ”

“ပိုက်ဆံလည်း ကိုက်ပဲ ရှင်း ...”

“ရှင်းမှာ ... ရှင်းမှာ”

မေ့က ရှေ့ကနေ ခပ်ကျော့ကျော့ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲယူကာ ခြင်းထဲသို့ ဖန်ပစ်ထည့်သွားသည်။ သူမ ထည့်သွားသမျှ ပစ္စည်းတွေက စားစရာအများစုပင်။ ဝေဖာထုပ်၊ သိကြားလုံးထုပ်၊ ဂျယ်လီ၊ အာလူးကြော် ... စသဖြင့် ကလေး သွားရည်စာများ၊ ပြီးတော့ ဇလာစာအုပ်၊ ကွန်ပါဘူး အစရှိသည့် စာရေးကိရိယာများ၊ ကစားစရာများ။

ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းတော့ ခြင်းအပြည့် မောက် လျှံနေသော ပစ္စည်းတွေအားလုံးပေါင်းရဲ့ တန်ဖိုးဟာ မြတ်ပန်းရဲ့ အဝတ်တစ်စုံစာ တန်ဖိုးတောင် မရှိလှပါ။

ကံသာက အထုပ်အပိုးတွေ ဆွဲကာ သူမနောက်မှ လိုက်လာရသည်။

ထိုနေ့က သူမက သူ့ကို သန်လျှင်တံတူးနားက

မိဘမဲ့ကလေးကျောင်း တစ်ကျောင်းသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဟို
ရောက်တော့ ဝယ်လာသမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ကလေးတွေ
အတွက် ဝေပေးကြသည်။

ထိုကျောင်းက အပြန်မှာ သူမက သူ့ကိုမေးသည်။

“စားကောင်းလား”

“ဟင် ... ဘာကိုလဲ”

“ပီတိကို စားရတာ ကောင်းရဲ့လားလို့”

“ကောင်းပါတယ် မေရယ်၊ မေ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မေက ပြုံးထေ့ထေ့ မျက်နှာထားလေးနှင့် ငြိမ်နေ
သည်။ သူက ကားမောင်းနေရင်းက မေ့ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“မေ့ကို တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးပေါ့ ...”

“မေ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်နေတာလဲ”

“ကုသိုလ်ရချင်လို့ပေါ့”

“ကိုယ့်ကိုမှ ရွေးပြီး ဘာလို့ ဒါမျိုးလုပ်ရတာလဲ၊ မေ
ကိုယ့်ကို အရင်ကတည်းက သိနေတာလား”

“မေးပြန်ပြီ၊ ကိုကံက မင်းသားမို့လို့ မေက သိရမှာလား”

“မေရာ မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ မခိုင်ဘူးကွာ၊ မင်းပြော
တဲ့ စကားတွေထဲမှာ ဘယ်ဟာက အမှန်၊ ဘယ်ဟာက
အမှားလဲ”

“ကိုကံ ယုံတာက အမှန်၊ ကိုကံ မယုံတာက အမှားပေါ့”

“စကားတတ်တိုင်း လှည့်ပတ်မပြောပါနဲ့ သူငယ်မရယ်”

“လှည့်ပတ်မပြောပါဘူး၊ ကိုကံဘေးနားမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး
ထိုင်ပြီး ပြောနေတာပါ”

“မင်း ... မင်းသမီးလုပ်ဖို့ တကယ် ဝါသနာပါလား”

“ကိုကံ ဘယ်လိုထင်လဲ”

“မထင်တတ်ဘူး၊ မင်းဆီမှာ ဟန်ဆောင်မှုနဲ့ အစစ်အမှန်
က ရောထွေးနေလို့ ငါ ခွဲလို့မတတ်ဘူး”

“မခွဲတတ်ရင် ဒီအတိုင်းလေးပဲ နေလိုက်ပေါ့၊ ခုဆို ကိုကံ
နဲ့ မေက မိတ်ဆွေတွေလေ”

“မိတ်ဆွေဆိုရင် ကော်ဖီလောက်တော့ အတူသောက်လို့
ရမှာပေါ့နော်”

“အဟင်း ... အဲ့လောက်ကတော့ ရပါတယ်”

ထိုနေ့က မေနှင့်အတူ ကော်ဖီသောက်ခွင့် ရလိုက်
သည်။

အဲ့ဒီလောက် ပါးပါးလေး ရင်းနှီးခွင့်ရတာကိုပဲ
သူ ရနေကျ ခပ်ထူထူအခွင့်အရေးတွေထက် ပိုလို့ မက်မော
ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသည်။

“တို့ဘဝက ဒီအတိုင်းဆက်သွားလို့တော့ အဆင်ပြေမယ်
မထင်ဘူးကွာ”

ညော်ခန်းထဲမှာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် အတူရှိနေ
ကြတုန်းမှာ ကံသာဗလက ညည်းတွားသလို ပြောလိုက်တာမို့
နေနဲ့ ဉာဏ်သာက အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူကို အကဲခတ်သလိုလေး
လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

“တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သူများတကာတွေ ဇနီး
မယား သမီးသားနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြတာမြင်ရင်
အားကျချင်သားကွ”

“ဆေးမှားသောက်မိလို့လား ကိုကံ”

နေက ခပ်ငေါ့ငေါ့ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ကံသာ
က ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်ပင် နေနှင့် ဉာဏ်သာကြား နေရာ
လွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“မင်းတို့လည်း စဉ်းစားကြည့်ကြလေကွာ၊ ငါတို့ အခုလို
နေတာ ဘာများ အဓိပ္ပာယ်ရှိလို့လဲ၊ ပိုက်ဆံရှာရတာလည်း
အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ ကုန်တော့လည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ အသက်
ရှင်နေရတာ ဘာအတွက် ရှင်သန်နေမှန်းကို မသိတော့
ဘူး”

“ကိုကံ လောလောဆယ် စပွန်ဆာပေးလောက်စရာ
အလန်းလေးတစ်ယောက်တောင် မရှိတော့လို့လား”

“အဲ့ဒါတွေက အကာတွေပါကွာ၊ ငါ အခု အနှစ်မပါတဲ့
အကာတွေကို လုံးဝ စိတ်ဝင်စားလို့ မရတော့ဘူး”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

“ယာယီပေါ့...”

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ အတည်ပြောနေတာကွ”

ကံသာက အော်လိုက်တော့မှ နေနှင့် ဉာဏ်သာက
ကံသာကို မျက်လုံးဖြူးကြည့်နေလိုက်သည်။ ကံသာက ရှက်သလို
ပြုံးရင်း...

“ဟို... ဒီလိုကွာ ငါ အခု ရင်ခုန်နေတာ...”

“သိသားပဲ”

“ရင်ခုန်လို့ အသက်ရှင်နေတာပေါ့”

“ငါပြောတာက ငါ ရင်ခုန်စရာ တွေ နေပြီ၊ ရင်ခုန်တတ်

နေပြီလို့ ပြောတာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကောင်းမလေး
တစ်ယောက်ကို ငါ ရင်ခုန်နေမိတယ်ကွာ...”

“ကိုကံ့နားက ရွှေမင်းသမီးလေးတွေတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ
ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ခုန်နေကျ မဟုတ်လား”

“မတူပါဘူးကွာ၊ အဲဒါက သူတို့အလှူကိစ္စမက်လို့၊ သူတို့
ရဲ့ အမှုအနွဲ့လေးတွေမှာ စိတ်လှုပ်ရှားလို့ ရင်ခုန်တာမျိုး
အခု ငါရင်ခုန်တာက အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲမှာ
တစ်စုံစိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ပြီး သူ့အကြောင်း
တွေးမိရုံနဲ့ ရင်ခုန်လာတာ...”

“ခုန်ပေါ့...၊ ရင်ခုန်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်တော်တို့
သုံးယောက်လုံးက တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေ
မယ့်သူတွေဆိုတော့ တစ်သက်လုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ရင်ခုန် စိတ်ကူးယဉ်လို့ ရတာပဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က တကယ်ပဲ အိမ်ထောင်မပြုတော့
ဘူးလား”

“မပြုဘူးလေ၊ ကိုကံ သိပြီးသားပဲ”

“ဖိုးညဏ်က ထားပါတော့၊ ခဲမှန်ဖူးလို့၊ မင်းက ဘာဖြစ်
လို့ မပြုဘဲနေမှာလဲ ဓနရာ...”

“ကိုကံတို့ အိမ်ထောင်ရေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကုန်လို့ပေါ့”

ကံသာက သက်ပြင်းချရင်း...

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ မင်းရုပ် မင်းရည် မင်းအရွယ်
မင်းအရည်အချင်းနဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဒီလောက်ပိုင်းနေ
တာ၊ လူပျိုကြီးလုပ်ရမှာ နှမြောစရာကြီးပါကွာ၊ သင့်
တော်တဲ့ သူတွေရင်၊ မင်းလည်း ချစ်ရင် ပြုသင့်ပါတယ်၊
ညဏ်သာ မင်းလည်း ဒီလိုမနေသင့်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေး
ကံဆိုတာ တစ်ခါကဆိုးပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ကံကောင်း
တတ်တာပဲ၊ ပထမ အိမ်ထောင်နဲ့ အဆင်မပြေပေမယ့်
ဒုတိယအိမ်ထောင်နဲ့ကျမှ အရမ်းအဆင်ပြေသွားတတ်တဲ့
သူတွေမှ အပွဲကြီးပါကွာ”

“ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောပါလား ကိုကံ၊ ကိုကံ မိန်းမယူချင်လို့
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ယူဖို့ တိုက်တွန်းနေတာ
မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက မင်းတို့ကို မိသားစုဘဝလေး
ရစေချင်လို့ပါ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အသက်
၃၀ နဲ့ ၄၀ ကြားအရွယ်ဆိုတာ အရွယ်ကောင်းပဲလေ၊
မင်းတို့ အိမ်ထောင်ပြုလို့ သားသမီးတွေရတော့လည်း
ငါ တူ တူမလေးတွေနဲ့ မပျင်းရတော့ဘူးပေါ့”

“အခုက ပျင်းနေလို့လား...၊ ကိုကံနားမှာ ကောင်းမလေး

www.burmeseclassic.com

တွေ စေမဆာဆာ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ဆိုတော့ ပျော်
တောင် မရဘူးမဟုတ်လား”

ကံသာက တစ်ခွန်းမကျန် ခံပြောနေသော ဦး
နှစ်ယောက်ကို စိတ်တိုလာကာ ...

“ကဲ ယော ... ရှင်းရှင်းပဲပြောတော့မယ်၊ ငါ အခု စပွန်
ပေးဖို့ကိစ္စတွေကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး၊ ကောင်
မလေး တစ်ယောက်ကို အတည်တကျ ရင်ခုန်နေတယ်
တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးတဲ့စိတ်တွေ ဝင်နေတယ်၊ လက်ထပ်
ယူချင်နေတယ်၊ ရှင်းလား ...”

“သစ္စာစောက်ပဲ ...”

“ပြောတော့ဖြင့် မိန်းမယူတယ်ဆိုတာ မြွေပွေးခါးပိုက်
ပိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲဆို”

“အေးလေ ... သူပဲ ပြောတုန်းက ပြောထားပြီး ခု
အများစုသွားတာ”

“အဲဒီတုန်းကတော့ လောကမှာ ငါ လက်ထပ်ချင်လောက်
အောင် တန်ဖိုးထားထိုက်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မရှိဘူးလို့
ထင်ခဲ့လို့ပေါ့”

“ခုတော့ တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး တွေ
ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... သူက ငါတွေဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့
မတူဘူး၊ ပြီးတော့ ... သူနဲ့တွေ့ရင် တခြား မိန်းကလေး
တွေအပေါ် မဖြစ်တဲ့ ခံစားမှုမျိုးတွေ ဖြစ်လာတယ်”

“ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား”

“ချစ်သူတော့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ငါ့ဘက်က တစ်ဖက်
သတ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘက်ကလည်း ငါ့အပေါ် ထူး
ခြားတဲ့ဆက်ဆံမှုမျိုး ရှိပါတယ်၊ ခုတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်
အဆင့်က တစ်မျိုးလေး အဆင့်မှာ ရှိနေကြတယ်”

“တစ်မျိုးလေးအဆင့်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်”

“ငါလည်း သေချာ ရှင်းမပြတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်မျိုး
လေးတော့ တစ်မျိုးလေးပဲ”

“တစ်မျိုးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်မျိုးကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်
တို့ကတော့ ကိုက နောက်တစ်ကြိမ် အသူရာနက်ရှိုင်းတဲ့
ချောက်ကြီးထဲ ခုန်ချချင်တဲ့ကိစ္စကို သဘောမတူဘူး၊
ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီချောက်ကြီးထဲ ခုန်ချဖို့ စိတ်ကူး
မရှိဘူး”

“ဟာကွာ ... မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ မေ့ကို မြင်ရင် မင်းတို့
သဘောကျမှာပါကွာ”

ညီနှစ်ယောက်က ရွဲ့ချကန့်ကွက်တာမို့ ကံသာက
အိမ်လည်နှင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည့်အခါ

၁၄၀ ♠ ပုညဝင်

“ပုန်းဆက်ရဦးမယ်”

ဓနက ဧည့်ခန်းထဲမှ အရင်ထသွားသည်။

“အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဉာဏ်သာက ကားသော့ဆွဲကာ ထွက်လာသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက အစ်ကိုဖြစ်သူကို မကြည့်

“ဟာ ... ဟေ့ ...”

“ကျွဲ ... ကျွဲ ...”

ကားရှေ့သို့ အစိမ်းစလေး တစ်စ လွင့်ခနဲရောက်
လာတာမို့ ဉာဏ်သာက ကားကို အမြန် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရ
သည်။

“ပြဿနာပဲကွာ၊ တိုက်မိသွားပြီလားတောင် မသိပါဘူး၊
ဆိုင်ကပါလာတဲ့ ကြည်နူးမှလေးတွေတောင် ဘယ်ရောက်
သွားပြီလဲ မသိပါဘူး”

ဉာဏ်သာက ပွစိပွစိပြောရင်း ကားပေါ်မှ ဆင်း
လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟ ...”

ကားရှေ့က မြင်ကွင်းကြောင့် သူ မျက်နှုံးပင်သွား

မိပါသည်။ ငှက်ပျောညွန့်ရောင် အပျောသား ပြောင်ဝမ်းဆက်
ကလေး ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကားရှေ့မှာ
ပြုလဲနေသည်။ သူမဘေးမှာ ကြိမ်ခြင်းတောင်းလေး တစ်ခု
လဲနေသည်။ ကြိမ်ခြင်းထဲမှ ဗလာစာအုပ် တချို့၊ ထမင်းဘူး
ကလေးနှင့် စာရေးကိရိယာတချို့က ပြန့်ကျဲလွင့်စင်နေသည်။
သူမက ထိုပစ္စည်းလေးတွေကို လိုက်ကောက်နေပါသည်။

ကားမီးနှစ်လုံးက သူမထံ တည်တည်ထိုးထားတာ
မို့ သူမပုံစံလေးကို အထင်းသားမြင်နေရသည်။ နဖူးအလယ်က
ဆံဦးစွန်းချွန်ချွန်ကလေးပေါ်အောင် ဆံပင်တွေကို နောက်သို့
လှန်တင်ထားပြီး ဆံထုံးသေးသေး ပုံပုံလေး ထုံးထားတာ
ထိုဆံထုံးလေးကို ငွေရောင် အအုပ်ကလေးနှင့် သိမ်းအုပ်ထားတာ
ထိုဆံထုံးလေးမှာ ဆံထိုးလှလှလေးတစ်ခု ထိုးထားတာ၊ ထိုဆံထိုး
လေးရဲ့ အဖျားကနေ ပုလဲလုံးကလေးတွေ လှုပ်တုပ်တုပ် တန်
လန်းကျနေတာ၊ အစိမ်းရောင်အင်္ကျီပေါ်မှာ ခရစ်စတယ် ပုစွန်
လေး ဆွဲထားတာကအစ သေချာမြင်နေရသည်။ လှလိုက်တဲ့
မြင်ကွင်းလေးမို့ သူ ငေးကြည့်နေမိရင်းက သတိဝင်လာကာ...

“ဘာများ ဖြစ်သွားသေးလဲ ခင်ဗျ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်တော့ သူမက ကားမီးရောင်ထဲ
လက်ဖြင့်ကာကာ သူ့ထံ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ခလုတ်တိုက်ပြီး ကားလမ်းဘက်ကို
လှိုင်းသွားတာပါ”

“ထနိုင်ရဲ့လား၊ ခြေထောက်နာနေလား”

“မနာပါဘူး၊ ဒါလေးတွေ လိုက်ကောက်နေလို့ မထသေး
တာပါ”

သူက သူမဆီလျှောက်သွားပြီး သူမရှေ့မှာ ထိုင်
ကာ ပစ္စည်းအတိုအစလေးတွေကို ကူကောက်ပေးလိုက်မိသည်။

သူမက သူ့ကို ဣန္ဒြေရသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း

“ရပါတယ်၊ ထားလိုက်ပါ၊ ရှင်လမ်း ရှင်ဆက်သွားလို့
ရပါပြီ”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရဲ့လား၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ
တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ...”

“သွားနေကျပါ”

သူမက ခပ်တည်တည် ပြောသည်။

အချိန်ကဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သွားနေကျ

အချိန်မျိုးမဟုတ်တော့ပါ။ ည ၁၁ နာရီ ရှိပြီလေ ...။ သူတောင်

ပန်းကုံးတွေ ဘာတွေ သွားစွပ်ပြီး ပြန်လာနေပြီပဲ ...။

ညဏ်သာက သူမကို စူးစူးစမ်းစမ်း အကြည့်မျိုး

ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမပုံစံက ဒီအချိန်ကြီး မိန်းကလေး

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်တယ်ဆိုပြီး အထင်သေးလာတဲ့
စရာ ပုံစံမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ ပြောပုံ ဆိုပုံ၊ အမူအရာနှင့်
မျက်လုံးအကြည့်တို့က ကျေနပ်ရရ တည်တည်တံ့တံ့ပင်။ ဝမ်း
စားပုံကလည်း အဆင့်ရှိရှိထဲကပင် ...။ အသက်က ငယ်ရွယ်
ရသော်လည်း လူကြီးဆန်ဆန် ပုံစံမျိုးလေး ပေါ်လွင်နေသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို အကဲခတ်နေတာလား”

“ဗျာ ...”

မထင်မှတ်ဘဲ သူမက လှမ်းမေးလိုက်တာမို့
အံ့သြသွားမိသည်။ သူမက ဆွဲခြင်းတောင်းထဲသို့ ပစ္စည်းအ
အလင် ထည့်ပြီးတာနှင့် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တာမို့ သူမ
ကမန်းကတန်း ထရပ်ရသည်။ သူမက သူနှင့် မျက်နှာချင်း
ရပ်ကာ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“အချိန်မတော်ကြီး တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်
မိန်းကလေးဆိုပြီး ဘာလဲ ညာလဲတွေ့ရင်း အကဲခတ်
နေတာလားလို့ မေးတာပါ။ မိန်းမကောင်းတွေလည်း
အကြောင်းကိစ္စရှိရင် ဒီအချိန် အပြင်ထွက်ရပါတယ်
သူများ အထင်အမြင်ထက် ကိုယ့်တာ ကိုယ့်လုပ်ပုံ အ
ကြီးပါတယ်။ ကျွန်မက ကလေးတွေကို အိမ်မှာစာလို့
ပြရတဲ့ ဆရာမပါ။ ကလေးတွေ စာကျက်တဲ့အချိန်

အနားကနေ ဝိုက်လုပ်ပေးနေရလို့ တစ်ခါတလေ ဒီအချိန်
မှ အိမ်ပြန်ရပါတယ်”

“ကျွန်တော့်အကြည့်တွေ ရိုင်းသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊
ကျွန်တော် ညီမကို အဲ ... ဆရာမကို အထင်သေးတဲ့
အတွေးမျိုး မတွေးမိပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ဆရာမ အိမ်က
ဝေးသေးလား၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးရမလား”

“အိမ်က မဝေးပါဘူး၊ ဒီလမ်းကျော်ပြီး ဟိုဘက်တစ်လမ်း
ဆို ရောက်ပါပြီ၊ နီးနီးလေးမို့လို့ ကျွန်မ ဒီလိုပဲ အဖော်
မပါဘဲ ပြန်နေကျပါ။ အိမ်ကဝေးတယ်ဆိုရင်လည်း ခုမှ
တွေ့တဲ့ တစ်ခါယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အိမ်ပြန်လိုက်
ပို့ခိုင်းမို့ ကျွန်မ တစ်ခါမှကို မစဉ်းစားမိဖူးပါဘူး”

“ဟာ ... ဆောရီးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က သဘောရိုးနဲ့
ကူညီချင်လို့မေးမိတာပါ၊ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့နော် ဆရာမ”
“ခွင့်ပြုပါဦး”

သူမက သူ့ရှေ့ကနေ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ
ဆိုနေရာမှာ ရပ်ကျန်နေခဲ့ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတမည် ခံစား
သရသည်။ ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲဆိုတော့ သူမကို နောက်တစ်ခါ
တွေ့ရတော့မှာကို စိုးရိမ်ပူပန်တဲ့ စိတ်မျိုးပင်။ မိနစ်ပိုင်းလေးပဲ
တွေ့ပြီး တစ်ခါပြင်ပြင်အဖြစ်နဲ့ပဲ ကျောခိုင်းထွက်လိုက်ရမှာကို
နုပြောတသလှတဲ့ စိတ်မျိုးပင်။

“ဒီ ... ဒီမှာ ... ဆရာမ”

သူ လှမ်းခေါ်တော့ သူမက ခြေလှမ်းတုံ့ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟို ... ဒီလိုပါ ဆရာမ၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်တူမလေးအတွက် သင့်တော်တဲ့ ဂိုက် ရှာနေတာပါ။ အဲဒါ ကျွန်တော့် တူမလေးရဲ့ ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာမကို ဆက်သွယ်ချင်ရင် ဆက်သွယ်လို့ ရနိုင်မလားလို့ပါ”

“အမှန်တကယ် ပညာရေးအတွက်ဆိုရင်တော့ ဆက်သွယ်လို့ ရပါတယ်”

“ဒါဆို လိပ်စာလေး ပေးခဲ့လို့ ရမလား :ဆရာမ”

“ကျွန်မက ကလေးတွေအိမ် လျှောက်သွားပြီး စာသင်နေရတာဆိုတော့ အိမ်မှာ အမြဲမရှိဘူးလေ၊ ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆို ဆရာမ ဖုန်းနံပါတ် ကျွန်တော့်ကို ပေးထားလေ”

“ရှင်ဖုန်းနံပါတ်ပဲ ကျွန်မကို ပေးလိုက်ပါ၊ နောက် တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ကြာရင် ကျွန်မ ဆက်လိုက်ပါ့မယ်ရှင်လည်း ရှင်တူမလေး အခြေအနေကို သေချာမေးထား ကျွန်မလည်း ကျွန်မဘက်က သင်ကြားပေးနိုင်မယ့် အခြေအနေကို ပြောပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့် လိပ်စာကတ်ပါ ဆရာမ၊ ကျွန်တော့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်လိုက်လို့ ရပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

သူမက ရပ်နေရာမှ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သူက အရေးကြီးတာတစ်ခုကို သတိရကာ ကမန်းကတန်းထုမ်းမေးရသည်။

“ဆရာမ ... ဆရာမ နာမည်လေး ...”

“ခင် ပါ ...”

“တစ်လုံးတည်းလား ဆရာမ ...”

“တစ်လုံးတည်းပဲ”

“ဪ ... ဒါဆို မခင်၊ အဲ ... ဒေါ်ခင်ပေါ့နော်၊ မိဘတွေကလည်း နာမည်ပေး ကပ်စေးနဲ့လိုက်ကြတာ”

ထိုစကားတွေကိုတော့ သူမ ထွက်သွားတော့မှ ဉာဏ်သာက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိတာ ဖြစ်ပါသည်။

‘ခင်’ တဲ့ ... ။

တွေ့ရတာ ချစ်စရာလေး ... ။

“မင်းစေတနာကိုတော့ နားလည်ပါတယ် မောင်ညဏ်သရယ်၊ ဒါပေမယ့် အဒေါ်မြေးမလေးက သူ့ဟာသူ ကျက်ရတာ အဆင်ပြေနေတယ်၊ သူက စာလည်းတတ်တယ်၊ လူတကာ ကျူရှင်ယူနေရတဲ့ ဆေးကြီးမှာ ကျူရှင်မယူဘဲ သူ့ဘာသာ ကြိုးစားလို့ စာတော်တာတွေ သူငယ်တန်းကနေ အခု ၃တန်းရောက်တဲ့အထိ ပထမချည်း ရနေတာ၊ မောင်ညဏ်သရယ် ကျူရှင်ဆရာမ ငှာပေးလည်း အပိုပါပဲကွယ်”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ ပညာဆည်းပူးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ဆည်းပူး ဆည်းပူးပိုသွားတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ပညာဆည်းပူးပြုချင်လို့ပါ၊ ကျွန်တော် ငှားပေးတဲ့ ဆရာမနဲ့သာ

သင်လိုက်ရင် အဒေါ်မြေးမလေး ဒါထက်နှစ်ဆ ပိုတော်သွားမှာပါ၊ ပိုးပိုး... သမီးလေး ... လာဦး၊ သမီး ကျူရှင်မသင်ချင်ဘူးလား”

“မယူချင်ပါဘူး”

“ဝိုက်သဘောမျိုး ဆိုရင်ရော သမီး စာကျက်ရင်း မသိတာရှိရင် မေးလို့ရတာပေါ့”

“ကျောင်းကျမှ ဆရာမကို ပြန်မေးမှာပေါ့”

“ဦးဦး ငှားပေးမယ့် ဆရာမကိုမြင်ရင် သမီး အရမ်းသဘောကျမှာ၊ ဆရာမက လှလှလေး”

“သမီးတို့ အတန်းပိုင်ဆရာမဆို မလှပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သမီး သဘောကျသားပဲ၊ လှရင် သဘောကျတာ သမီးမှ မဟုတ်တာ၊ ဦးဦးပဲဟာ ...”

ကလေးစကားကြောင့် ညဏ်သရယ် နင်သွားသည်။

ဦးယုမိမိကို ကလေးတောင် သိတယ်တဲ့လား။

ညဏ်သရယ်မှာ ခင်နဲ့ ဇာတ်လမ်းဆက်နိုင်ဖို့အတွက်

ဦးယု သူငယ်ချင်း ဇော်မင်းရဲ့ အဒေါ်ကို နားချနေပေမယ့် မြေးအတွားနှစ်ယောက်လုံးက မာနကြီးနေကြပါသည်။

သူငယ်ချင်း ဇော်မင်းက ကားပွဲစားလုပ်သည်။

ဦးယုကုမ္ပဏီအတွက် လိုအပ်သည့် ကားတွေကို သူပဲရှာပေးနေ

တာမို့ သူတို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်ရင်း သူတို့မိသားစုနှင့် ခင်နေသည်။
ပိုးပိုးကလည်း သူ့ကိုခင်ပါသည်။ ဇော်မင်းတို့ မိသားစုက
ငွေကြေး ပေါပေါများများ သုံးစွဲနိုင်သူများ မဟုတ်ကြပါ။ ပိုးပိုး
ကိုလည်း နာမည်ကြီး ကျောင်းတွေမှာ မထားနိုင်ဘဲ ရပ်ကွက်
နားက ကျောင်းလေးမှာပဲ ထားသည်။

ဉာဏ်သာက ခင်ကို ဇာတ်လမ်းဆက်ချင်စရာနှင့်
တူမလေးရှိကြောင်း ပြောထားမိတာမို့ ခင် ဆက်သွယ်မလာခင်
လေးမှာ ပိုးပိုးနှင့် စည်းဝါးကိုက်ထားဖို့ ကြိုးစားရတာပင်။
သို့သော် ပိုးပိုးကလည်း ခပ်နဲ့နဲ့ထဲက မဟုတ်။ သူ့အဘွားက
လည်း မာနကြီး။

“ဒီအတန်းလောက်လေးကို ကျူရှင်ယူဖို့ မလိုပါဘူး
ဝိုက်ငှားပြီး စာကျက်ဖို့လည်း မလိုပါဘူးကွယ်၊ ပိုးပိုးက
ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ကျူရှင်မယူဘဲ စာတော်တဲ့ ကလေးလို
နာမည်ကြီးနေတာကွယ်၊ ခုမှထပြီး ကျူရှင်ယူရင် နာမည်
ပျက်မှာပေါ့ကွယ်”

“ကဲပါ ... အမေရယ်၊ ဉာဏ်သာကလည်း စေတနာနဲ့
ပြောတာပါ။ ပိုးပိုးကိုလည်း သေချာမေးပါဦး၊ သူ သင်ခွင့်
ရင်တော့ သင်ဖို့ လက်ခံလိုက်ပါ”

“ပိုးပိုး ... သမီး လာဦး”

ဉာဏ်သာက ပိုးပိုးကို သူ့အဘွားနဲ့ ဝေးရာသို့
ခေါ်သွားရင်း ...

“သမီး ... ဟိုတလောက လေးလေးဇော်ကို စက်ဘီး
ဝယ်ပေးဖို့ ပူဆာနေတယ်ဆို”

“ဟုတ် ... ဒါပေမယ့် လေးလေးက ဝယ်ပေးမှာ မဟုတ်
ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံမရှိဘူးတဲ့၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်”

“ဒါဆို သမီး ဘာမှမပူနဲ့တော့၊ သမီးလိုချင်တဲ့ စက်ဘီး
ဦးဦး ဝယ်ပေးမယ်”

“တကယ်လား ...”

“တကယ်ပေါ့ သမီးရဲ့၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ဦးဦး ဝယ်လာ
ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီး ဦးဦးကို ကတိတစ်ခုတော့
ပေးရမယ်”

“ဘာကတိလဲ ဦးဦး”

“ဦးဦး ခေါ်ပေးတဲ့ ဆရာမနဲ့ စာသင်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ”

“ဦးဦးက သမီးကို ဦးဦးသဘောအတိုင်း ဖြစ်ချင်လို့
စက်ဘီး ဝယ်ပေးမှာမဟုတ်လား”

ကလေးက ပါးတာမို့ ဉာဏ်သာအကြံကို ရိပ်မိကာ
ပုပ်ပုပ်လေး ပြောသည်။ ဉာဏ်သာက ကလေးကျေနပ်အောင်
ချော့မော့ရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ပိုးပိုးရယ်၊ ဦးဦးက ပိုးပိုးကို စေတနာရှိလို့ ချစ်လို့ ခင်လို့ ပိုးပိုး စာတော်တဲ့အတွက် ဆုချင်လို့ ဝယ်ပေးတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပိုးပိုး ဦးဦးသဘောကျနေတဲ့ ဆရာမနဲ့ စာသင်ပါ့မယ်”

“တိ ... တိ ... တူ ... တူ ...”

ကလေးဆီက သဘောတူညီမှု ရတာမို့ သူ့နှစ်သားချိန်မှာပဲ ဖုန်းဝင်လာပါသည်။ သူ မမြင်ဖူးသော ဖုန်းနံပါတ်မို့ ခင်ဆီကများလားဟု တွေးကာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... ဉာဏ်သာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်ပါ”

“ဟာ ... ခင်၊ ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ခင်”

သူက တစ်ခင်တည်း ခင်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ဆရာမလို့ ခေါ်ရတာ စိမ်းသလိုမို့ မခေါ်ချင်။

“စာသင်ဖို့ အခြေအနေကို ဦးဉာဏ်သာ ပြောမယ်ဆိုရင် ဆက်လိုက်တာပါ။ ဦးဉာဏ်သာ ပြောပြီးရင် ကျွန်မဘက်က သင်နိုင် မသင်နိုင် ပြောပါ့မယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ကိုဉာဏ်လို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ် ဆရာမအားလုံးက ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ကြလို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ... ကိုဉာဏ်၊ ရှင်တူမ အခြေအနေလေး ပြောပြပါဦး၊ သူက ဘယ်နှုတ်နန်း တက်နေတာလဲ ...”

“၃ တန်း တက်နေတယ် ခင် ...”

“အတန်းငယ်သေးတာပဲ၊ ဝိုက်မလိုပါဘူး၊ သူ့ဘာသာ စာလိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျူရှင်ပေးဖို့လည်း မလိုပါဘူး”

“ဟာ ... စာမလိုက်နိုင်ဘူး ခင်၊ စာ လုံးဝမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ကျူရှင်ယူမှ ဖြစ်တော့မှာ”

“ဦးဦး ... ပိုးပိုး စာလိုက်နိုင်တယ်လေ၊ ဘာလို့ ညာပြောနေလဲ”

“ဟာ ... ရူး ... တိုးတိုး ...၊ ငြိမ်ငြိမ်နေး၊ စက်ဘီးဝယ်ပေးမယ်”

ပိုးပိုးက မကျေမနပ် လှမ်းပြောနေတာမို့ ဖုန်းခွက်ကို ကမန်းကတန်းပိတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတင်ကာ ရူးတိုးတိုး လုပ်ပြရသည်။ ပြီးတော့ ပိုးပိုးနှင့် ဝေးရာ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာရင်း ...

“သူ့အခြေအနေ အသေးစိတ်ကိုတော့ ကျွန်တော် ခင်နဲ့ လာတွေ့ပြီး ပြောပြပါ့မယ်၊ ခင်ကို ဘယ်မှာ လာတွေ့ရမလဲ”

“ကျွန်မက မအားဘူး ကိုဉာဏ်၊ မိုးလင်းက မိုးချုပ် အချိန်တွေက ဆက်နေတာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မနက် ဖြန် ညနေကျရင်တော့ ရွှေတိဂုံဘုရား တနင်္လာထောင့်မှာ ရှိမယ်”

“ဗျာ ... ဘုရားမှာ ... ဘာသွားလုပ် ...”

“ဪ ... ဘုရားသွားတယ်ဆိုမှတော့ ဘုရားရှိခိုး ပုတီး စိပ်၊ တရားထိုင်၊ ရွှေသင်္ကန်းကပ်၊ ရေသပ္ပာယ်၊ တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခုပေါ့ လုပ်တာပေါ့ရှင်၊ မနက်ဖြန် အဘွား မွေးနေ့မို့လို့ ဘုရားမလာနိုင်တဲ့ အဘွားအတွက် ကောင်းမှု ကုသိုလ် သွားလုပ်ပေးရမှာ၊ အဲဒီက ပြီးတာနဲ့ ကျွန်ရှင် အိမ် တစ်အိမ်ကို ဆက်သွားရမှာ၊ အဲဒီကြားက အချိန် လုပြီး ရှင်နဲ့ တွေ့ရမှာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါဆို မနက်ဖြန် ဘုရားကိုပဲ လာလိုက် ဓယ်လေး၊ ဘယ်အချိန် လာရမလဲ”

“ညနေ လေးနာရီလောက်ပေါ့၊ ဟိုရောက်လို့ ကျွန်မ တစ်ခုခုလုပ်နေတာတွေ့ရင် ရှင်လည်း ကျွန်မလုပ်သလို လုပ်ရင်း ကျွန်မကို စောင့်နေလို့ရတယ်နော်”

“ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ဉာဏ်သာက အကြောင်ကြောင် ဟုတ်ကဲ့လိုက်ချိန်

မှာ သူမက ဖုန်းချသွားသည်။ သူမစကားက ပဟောဠိဆန်လွန်း သည်။ အေးလေ ... သူမ ဘုရားရှိခိုးနေတာတွေ့ရင် ကိုယ့်ကို လည်း ဘုရားဝင်ရှိခိုးရင်း စောင့်ခိုင်းတာပဲ နေမှာပါဟု တွေးမိ သွားသည်။

ဉာဏ်သာက ပြုံးပြုံးကြီး ဖုန်းပိတ်ပြီး နောက်ဘက် သို့ ပြန်လှည့်လိုက်တော့ သူ့နောက်မှာ ခါးထောက်၍ စူပုပ်ပုပ် ရပ်နေသော ပိုးပိုးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဦးဦး ပိုးပိုးကို သိက္ခာချတယ်”

“အဲမယ် ... စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောလို့ပါ လား”

“ဘွားဘွားက လိမ်မပြောရဘူးလို့ပဲ သင်ထားတာ၊ စကား ကြီး စကားကျယ် မပြောရဘူးလို့မှ သင်မထားတာ၊ ပိုးပိုးက လိမ္မာပြီးသား စာလည်းမညံ့ဘူး”

“အေးပါဟာ ... အေးပါ၊ ပိုးပိုးက တော်ပါတယ်၊ လိမ္မာ ပါတယ်”

“ဦးဦးကျတော့ မလိမ္မာဘူး၊ ပိုးပိုး စာမညံ့ဘဲ ညံ့တယ်လို့ ညာပြောနေတာ၊ ပိုးပိုးရှေ့မှာ ပြောင်ညာနေတာ”

“စကားကလည်း တတ်လိုက်တာ မိပိုးရယ်၊ စော်မင်္ဂလေ ငါ ပြန်ပြီဟေ့၊ မင်းတူမအတွက် မနက်ဖြန် စက်ဘီး

၁၅၆ ♣ ပုညခင်

တစ်စီး ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ စာကောင်းကောင်း အသင်ခံဖို့
ပြောထားပေးဦး”

ဉာဏ်သာက စကားတတ်လှသော ပိုးပိုးကို ခပ်
ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ အမြန်ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။

မနက်ဖြန် ...။

မနက်ဖြန်ကို တွေးရင်း ခုကတည်းက ရင်ထဲမှာ
တုန်ရင် ခုန်ချင်နေရပါသည်။

အေးမြမြ အစိမ်းရောင်လေးက တွေ့တွေ့ချင်း
ရင်အေးစေခဲ့သည်လေ။

တနင်္လာထောင့်သို့ ညနေ လေးနာရီတိတိမှာ
ဉာဏ်သာ ရောက်သွားသည်။

သူမနဲ့ အတူတွဲပြီး ဘုရားလာတယ်လို့ အထင်ခံရ
လည်း မနည်းဘူးဟုတွေးကာ စတစ်ကော်လံ ရုပ်လက်ရှည်အဖြူ
လေးနှင့် ပုဆိုးကွက်စိပ်လေး ဝတ်လာသည်။

ပုံမှန်အတိုင်းဆို သူက အပွင့် အခက် အဆင်တွေ
ပါသော အရောင်တောက်တောက် ရုပ်လက်တိုတွေ ဝတ်နေကျ
ပင်။ သူတို့ညီအစ်ကို သုံးယောက်မှာ ကိုယ်ပိုင်စတိုင်လ်တွေ
ရှိကြသည်။ အစ်ကိုကြီး ကံသာဗလက ရုပ်လက်ရှည် အရောင်
နုနု အစင်းလေးတွေနှင့် စတိုင်လ် ဘောင်းဘီ တွဲဝတ်သည်။
အငယ်ဆုံး ဓနကတော့ စပို့ရုပ်လက်တိုတွေနှင့် စတိုင်လ်ဖုန်၊
ဂျင်းပဲနီ ဘောင်းဘီတို့ စသဖြင့် ကြိုသလိုဝတ်သည်။ သုံးယောက်

စလုံး စိတ်ပျို့လို့ပဲလားတော့ မသိ၊ ကိုယ်လည်း နကြပါသည်။
ခနဆို သုံးဆယ်သာကျော်လာပေမယ့် ဘောင်းဘီတို့တွေ ဘာတွေ
နှင့် ဂေါ်လီလုပ်သွားရင် သုံးဆယ်အောက်လို့ အထင်ခံရတုန်းပင်။

ဉာဏ်သာသည် တနင်္လာထောင့်သို့ လျှောက်လာ
ပြီး ခင်ကို ရှာသည်။ တနင်္လာဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး
ထိုင်ပြီး တရားမှတ်နေသော ခင်ကို အလွယ်တကူပဲ ရှာတွေ့
ရပါသည်။

ခင် ပြောထားတဲ့အတိုင်း သူလည်း ခင်နားမှာ
တင်ပျဉ်ခွေ ဝင်ထိုင်ကာ ခင်လို တရားမှတ်နေလိုက်သည်။
သူများမြင်ရင်တော့ ခုံတွဲတွေ အတူတရားမှတ်နေတယ်ဟု ထင်
မှာပင်။

စိတ်က တောင်ရောက် မြောက်ရောက်နဲ့ ခဏကြာ
တော့ ညောင်းညာတောင့်တင်းလာသည်။

သူ မျက်စိဖွင့်ကြည့်သည်။

သူမက ထိုင်တုန်း။

သူ ကျိတ်မှိတ်ပြီး ဆက်ထိုင်သည်။ ခဏနေတော့
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ သူမက ထိုင်တုန်း ...။

အချိန်တွေ ကြာသထက်ကြာလာသည်။ မရတော့။
သူ့ခြေထောက်တွေ ပုပ်ပြတ်ကျတော့မတတ် ထုံကျင်ကိုက်ခဲ

လာသည်။ ဘုရားရှိခိုးတာတောင် ဦးသုံးကြိမ်ချရုံထက် မပိုတာ
မို့ ကြာကြာ တရားထိုင်ဖို့ရာ ခံနိုင်ရည်မရှိလှပါ။

ဉာဏ်သာက ဘုရားရှိခိုး ဦးချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ
ထသည်။ သူမနောက်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း စောင့်သည်။
တန်ဆောင်းထဲမှာ သွားထိုင်စောင့်သည်။ ထိုင်စောင့်၊ ထစောင့်၊
လမ်းလျှောက်စောင့်၊ စောင့်ရတဲ့သူသာ မောလာသည်။ သူမက
တုပ်တုတ်မလှုပ် ...။

ဉာဏ်သာသည် ခင်ကို အံ့လည်း အံ့သြ၊ လေး
လည်း လေးစားလာရပါသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ ... ဣန္ဒြေ
ရှိလိုက်ပုံက ...။ ပန်းရောင်မျောမျော အလျှောသား ပြောင်ဝမ်း
ဆက်ကလေး ဝတ်ထားပြီး ဆံထုံးပုံပုံလေး ထုံးကာ ကျုံ့ကျုံ့
လေး တရားထိုင်နေပုံက အေးချမ်းကြည်လင် တည်ငြိမ်လှပါ
သည်။ ပန်းရောင် နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးတွေ ပုံထပ်ထားသလို
နူးညံ့ဖွဖွ မွေးဖျံ့နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ပထမတစ်ကြိမ် တွေ့
တုန်းကရော၊ ခုတစ်ကြိမ်အတွေ့မှာပါ သူမက ဆရာမပီပီ
ခါးတိုရင်ဖုံးလက်စကလေးတွေပဲ ဝတ်ထားတာမို့ စင်းစင်းသွယ်
သွယ် ခန္ဓာကိုယ်လေးက ... အာ ... တော်ပါပြီကွာ၊ လျှောက်
မတွေးတော့ပါဘူး၊ တရားထိုင်နေတဲ့ လူကို မပြစ်မှားတောင်း
ပါဘူး။”

ဟော ... ခင် ပြီးသွားပြီ၊ ထ၊တော့မယ်။

ခင်က ရှေ့မှာ ယုတ်ထပ်ထားသော လက်ကလေး နှစ်ဖက်ကို ဖယ်လိုက်ပြီး ဘုရားဦးချပြီး မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“ခင် ...”

သူက သူမဘေးမှာ ထိုင်နေရာမှ လှမ်းခေါ်မိသည်။

“ဪ ... ရောက်နေတာ ကြာပြီလား။”

သူမက ငဲ့ကြည့်၍ မေးသည်။ သူ မတ်တတ်

ထကာ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ကြာပြီပေါ့ ခင်၊ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ရှိပြီ”

“ခဏနော် ... အဘွားအတွက် ရေသက်စေ့ ကပ်လိုက်ဦး

မယ်”

“အဘွားက အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ ...”

“၈၆ နှစ် ...”

မြတ်စွာ ဘုရား။ ဉာဏ်သာက စိတ်ထဲက ဘုရား

တမိသည်။ ဒါဆို ရေ ၈၆ ခွက်တောင် သပ္ပာယ်ရမှာပေါ့။

ပြီးပါဦးတော့မလား။

သူ စောင့်ရပြန်ပါသည်။

သူမက ၈၆ ခွက်တိတိ စိမ်ပြေနေပြေ ရေသပ္ပာယ်

ပါသည်။

စောင့်ရတာကြာသော်လည်း သာဓုခေါ်ရပါသည်။

ဆုသိုလ်အမှု အားလုံးပြီးတော့မှ သူမက ဘုရားကို တစ်ပတ် ဖတ်တာဖို့ ဉာဏ်ကသာ သူမနှင့်အတူ ယဉ်လျှောက်လာရင်း

ကားပြောခွင့် ရလာသည်။

“တူမလေး အခြေအနေ ပြောပါဦး”

“တူမအရင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝမ်းကွဲထဲကပါပဲ၊ သူက

အရမ်း စာညံ့တယ်၊ စွာလည်းစွာတယ်၊ ကျောင်းကပြန်

လာရင် လွယ်အိတ်ကလေး ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချပြီးတော့ ဆော့

တော့တာပဲ၊ အဲဒါ ညနေတိုင်း ခင် လာသင်ပေးရင်တော့

အဆင်ပြေမလားလို့ပါ”

“ညနေတိုင်းတော့ ကျွန်မ လာသင်ပေးနိုင်ဘူး၊ တစ်ပတ်

မှာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်ပဲ ကျွန်မမှာ အချိန်အား

ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒါတောင် တစ်နေ့လုံး မအားဘူး၊

ညနေပိုင်းပဲ ရမှာ၊ တစ်ပတ် နှစ်ညနေဆိုတော့ ဘာမှ

သိပ်ထူးမှာမဟုတ်တဲ့အတူတူ တခြား ဆရာမပဲ ရှာလိုက်

ပါလား”

“ကျွန်တော့်တူမ အဆိုလေးကို ဘယ်ဆရာမှ မသင်နိုင်

လို့ လက်လျှောသွားတာ၊ ခင်ကြည့်ရတာ ပြတ်ပြတ်သား

သား ပြောတတ် လုပ်တတ်မယ့်ပုံမျိုးဆိုတော့ ကျွန်တော့်

တူမက ခင်နဲ့မှပဲ အဆင်ပြေတော့မှာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပါနော် ခင်ရယ် နော် ...”

ခင်က စဉ်းစားသလို ငြိမ်တွေသွားပြီးမှ ...

“အင်းလေ ... ပညာရေးကိစ္စဆိုတော့လည်း ငြင်းဖို့ခက် သားပဲ၊ လာသင်ပေးရမယ့် လိပ်စာကို ပြောဦးလေ၊ သိပ်ဝေးရင်တော့ အဆင်မပြေဘူး”

“ကား အကြံအပို့ လုပ်ပေးမှာပါ၊ သွားရေး လာရေး အတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ...”

“သိပ်မဝေးရင်တော့ အကြံအပို့ လုပ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး”

“တူမလေးတို့ အိမ်က (...)မှာပါ”

“ဪ ... သိပ်မဝေးဘူးပဲ၊ ဘတ်စ်ကားလမ်းဖြောင့်ပါ တယ်၊ ဘတ်စ်နဲ့ပဲ သွားလိုက်မယ်”

“ကား အကြံအပို့လုပ်ရတာ အပမ်းမကြီးပါဘူး”

“နေပါစေ ... ဘတ်စ်နဲ့ သွားရတာလည်း အပမ်းမကြီး ပါဘူး”

သူမက ခပ်တည်တည်တင်းတင်းလေး ပြောတာမို့ ဉာဏ်သာက ဇွတ်ဆက်မပြောသာပါ။ လခတွေတာတွေ ပြောဆို ညှိနှိုင်းကြပြီးချိန်မှာ ဘုရားကိုတစ်ပတ်ပတ်ပြီးသွားသည်။ ခင်က ရင်ပြင်တစ်နေရာမှာ ရပ်လျက် ရွှေတိဂုံဘုရားဆီ မြှော်မောဖူးနေ သည်။ သူကလည်း ခင့်ဘေးနားမှာ ကပ်ကပ်လေးရပ်ရင်း ...

“ခင်က ဘုရားကို ခဏခဏလာဖြစ်သလား”

“လာတာပေါ့၊ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လောက် တော့ ရောက်ဖြစ်နေတာပဲလေ၊ ကိုဉာဏ်ရော မရောက် ဖြစ်ဘူးလား”

“သိပ်မရောက်ဖြစ်ဘူး”

“သိပ်မရောက်ဖြစ်ဘူး ဆိုတာက ...”

“ဟို ... တစ်နှစ် တစ်ခေါက်လောက်ပဲ”

“ဪ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ရန်ကုန်မှာနေပြီး ရွှေတိဂုံ ဘုရားကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက်လောက်ပဲ ရောက်တယ်ဆို တော့ မလွန်လွန်းဘူးလား ရှင်ရယ်၊ တချို့ နယ်ကလူတွေ တောင် တစ်နှစ်တစ်ခေါက်လောက်တော့ ဘုရားဖူးထွက် ရင်း ရွှေတိဂုံကို လာလာဖူးဖြစ်ကြပါတယ်”

“မအားလို့ မလာဖြစ်တာပါ”

“နေဘက်တွေက အလုပ်နဲ့မို့လို့ မအားဘူးပဲထားပါတော့၊ ညပိုင်း ဘုရားမပိတ်ခင် ၉ နာရီခန့်ဟန်ဆို ဘုရားပေါ်မှာ လူလည်းရှင်းပြီဆိုတော့ အေးအေးလူလူနဲ့ သိပ်နေလို့ ကောင်းတာ၊ ကျွန်မတို့လို ကိုယ်ပိုင်ကားမရှိတဲ့ သူတွေ သာ အဲ့ဒီအချိန်ဆို ဘတ်စ်ကားလည်း ရှား၊ တကယ့် လည်း မစီးနိုင်လို့ လာချင်ရက်နဲ့ မလာဖြစ်တာ၊ ကိုဉာဏ်

မှာ ကားရှိတာပဲ၊ ညပိုင်း လာပြီး ဘုရားတစ်ပတ်ပတ် ပြီး တရားမှတ်ပေါ့၊ မိသားစုရှိရင် မိသားစုပါ ခေါ်လာ ပေါ့၊ အဲဒီအချိန်ဆို ကလေးတွေလည်း ရင်ပြင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေရရင် ပျော်မှာပဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ကလေးလည်း မရှိပါဘူး၊ ဇနီးလည်း မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လာပေါ့၊ ကျွန်မ သိရသလောက်တော့ ရှင်တို့လိုအရွယ် ပိုက်ဆံ ရှိတဲ့ လူလွတ်တွေဟာ ညဘက်ဆို အိမ်မကပ်ဘဲ ဘိယာ ဆိုင်း၊ ကာရာအိုကေဆိုင်းတွေ သိပ်သွားတတ်ကြတာပဲ၊ ညည အဲဒီလို နေရာတွေမှာ အကုန်ခံမယ့် ပိုက်ဆံတွေ ကို ဘုရားမှာ လာလှူလိုက်ရောပေါ့ရှင်”

ဉာဏ်သာက ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတာမို့ ငြိမ်နေဆဲမှာ ခင်က သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်လာရင်း...

“ကျွန်မ တစ်ခုမေးမယ်၊ မှန်မှန် ဖြေမလား”

“ဗျာ၊ ဘာမေးမှာလဲ”

“ဘာမေးမေး အမှန်အတိုင်း ဖြေမလား...”

“ဖြေပါမယ် ... ဖြေပါ့မယ်”

“ကိုဉာဏ် ဒီည ဘိယာဆိုင်းသွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိလား”

ဉာဏ်သာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ခိုးချရင်း မသက်သာ ခေါင်းညှိတ်ရပါသည်။

“ရှိပါတယ် ခင်...”

“ဟိုညကလည်း ရှင် ဘိယာဆိုင်းက ပြန်လာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင်ကြည့်ရတာ ညတိုင်း သွားနေကျထင်တယ်”

သူ မဖြေဖြစ်...။ ပြုံးစိစိ ငြိမ်နေသည်။

“ရှင် တစ်ည တစ်ည ဘယ်လောက်ဖိုးလောက် ပိုက်ဆံ ဖြုန်းလဲ”

ဉာဏ်သာက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ရင်း...

“ငါးသောင်းဖိုးလောက်ပါပဲ”

“ဒီညလည်း ငါးသောင်းဖိုးလောက် သုံးဦးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ရှင်မှာ အခု ပိုက်ဆံ ငါးသောင်း ပါလား”

“ဗျာ... ပါပါတယ်”

“ဒါဆို ဒီည အဲဒီကို မသွားနဲ့တော့၊ အဲဒီ ပိုက်ဆံ ငါးသောင်းကို ဘုရားမှာ လှူခဲ့ပါလား၊ အဲဒါဆို ရှင့်တူမလေး ပိုးပိုးကို မပျက်မကွက် ဆက်ဆက် လာသင်ပေးမယ်”

ဉာဏ်သာက ခင်သဘောကျ အလှူခံဌာနသို့ ချီးကျူးသလိုလေး ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

ခင်ကြည့်ရတာ အယ်လိုလေးမှန်းကို မသိစေချင်စရာ၊ လေးစားစရာ၊ မြတ်နိုးစရာလေးမို့ ကြည့်လေ ကြည့်မလေ ဖြစ်ရတာ သူ့ရဲ့ ပျံ့နေသော အာရုံမှန်သဘောဟာ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ သူမထံသို့သာ စုစည်းသွားရသည်။

ကားမီးရောင်အောက်မှာ စတော့တဲ့နေ့ကတည်းကစလို့ သူ့စိတ်တွေဟာ ပုံမှန် ရန်သန်မဟုတ်တော့ဘဲ ထူးခြားနေနက်လာခဲ့ရတာပင်။ မိန်းကလေးတွေကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ သဘောထားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ...။ ခင်နဲ့အတူ ချက်ချင်းကြီး လေးနက်သွားရသည့် ကိုယ်စိတ်ကိုလည်း အံ့ဩရပါသည်။

ကိုကဲ့ အချစ်ကိစ္စကို ရွံ့ချပြစ်တင်ပြီး မကြာသေးမီ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီအဖြစ်ကို ကြုံရပြီမို့ ကိုကဲ့ကို ကိုယ်ချင်းလည်း စာ၊ မျက်နှာလည်း ပူမိနေသည်။

သူတို့ရဲ့ ဘောကဗလမှာ အချစ်ကံတွေ အားကောင်းလာခဲ့ပြီလား...။

“ကဲ ... ကျွန်မ ပြန်တော့မယ် ကိုညဏ်”

“အတူပြန်မယ်လေ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“နေပါစေ၊ ကျွန်မဘာသာ ပြန်ပါမယ်...”

“ဟို ... ဒါပေမယ့်...”

သူက ဇွတ်အတင်း ခေါ်ဖို့ ပါးစပ်ဟရုံ ရှိသေး...

“ရှင် ဇွတ်ခေါ်လည်း ကျွန်မက အားနာပါးနာနဲ့ လိုက်ခဲ့မှာမဟုတ်လို့ လေကုန်ခဲ့ပြီး ထပ်ထပ်ပြောမနေပါနဲ့တော့ရှင်၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်နော်”

သူမက ဆွဲခြင်းတောင်းလေး ဆွဲကာ လျှံ့ဖွဲ့ရသော ခြေလှမ်းလေးတွေဖြင့် ဘုရားတန်ဆောင်းအတိုင်း ဆင်းသွားတာကို သူက လှေကားထိပ်မှ ထိုင်ကာ မျက်စိတဆုံး မေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

“ဟော ... ဦးဦး လာပြန်ပြီ၊ ဒီနေ့လည်း ပိုးပိုးတို့အိမ်ထဲ
လမ်းကြိုလို့ ဝင်တာပဲလား ဦးဦး၊ ဆရာမ ... ဦးဦး
ခုတလော ပိုးပိုးတို့အိမ်ဘက်ကို စနေ တနင်္ဂနွေတိုင်
လမ်းကြိုကြနေတာ ဆရာမရဲ့”

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လုဆဲဆဲ ဉာဏ်သာမှာ ပိုးပိုးစကား
ကြောင့် ခြေလှမ်းတောင် မှားချင်သွားသည်။ ခုလောလောဆယ်
မှာ သူ အကြောက်ရဆုံးက မိပိုးရဲ့ ပါးစပ်ကလေးကိုပင်
လှပင်ငယ်သော်ငြား အကင်းပါးပါး စကားတတ်တတ်လေးနဲ့
သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို သဘောပေါက်နေပုံရသည်။

တကယ်လည်း သူ့ မူမမှန်မှုက သိသာနေတာပင်
အရင်တုန်းကဆို ဇော်မင်းတို့အိမ်ကို နှစ်လတစ်ခေါက် လာ
တောင် အနိုင်နိုင်ပင် ...။ ပိုးပိုးကိုတော့ ဇော်မင်းက သူ့ဆီ
လာတဲ့အခါ ခေါ်လာတာမို့သာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးနေတာပင် ...။

ခုဆို ... ပိုးပိုးကို ခင် စာသင်ပေးနေတာ နှစ်လ
နီးပါးတောင် ရှိခဲ့ပြီ။ နှစ်လဆိုတော့ စနေ တနင်္ဂနွေ ၈ ကြိမ်၊
ရက်ပေါင်း ၁၆ ရက်ပေါ့၊ ထို ၁၆ ရက်လုံးလုံး ဉာဏ်သာက
ပိုးပိုးတို့အိမ်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ရောက်ဖြစ်နေသည်။
ရောက်တိုင်းလည်း ပိုးပိုး စာသင်ပြီးမည့်အချိန်နှင့် ကွက်တိ ...။
သို့မှသာ အပြန်လမ်းကြိုနေလို့ သူ့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါဟု ခေါ်ဖို့
အဆင်ပြေမည်လေ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ခုတော့ ခင်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်
ရနေခဲ့ပြီမို့ ပိုးပိုးကို စက်ဘီး ဝယ်ပေးရတာ တန်ပါသည်။

“ဟို ... ဒီနားလေးမှာ အလုပ်ကိစ္စလေးတစ်ခု လုပ်ထား
လို့ ခုတလော လာလာကြည့်ပေးနေရတာလေ၊ တစ်ပတ်
လုံးလုံး ရုံးကိစ္စတွေပဲ လုပ်နေရတော့ ဒီနားမှာ စက်ရုံ
ဆောက်ဖို့ကိစ္စအတွက် မြေနေရာကြည့်ဖို့က စနေ
တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်ပဲ အားတော့ ဒီရက်တွေပဲ လာလာနေရ
တာ၊ မနက်ပိုင်းကျတော့လည်း ဧည့်သည်တွေ ဘာတွေ
ကြိုရ တွေ့ရဆိုတော့ ညနေပိုင်းပဲ ထွက်ဖြစ်နေတာ ...”

ခင်က စာသင်နေရာမှ သူ့ကို တစ်ချက်မျှကြည့်
ရင်း မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ခင် ... စာသင်ရတာ အဆင်ပြေတယ်
မဟုတ်လား”

“ပြောပါတယ်၊ ကလေးက စာသိပ်တော်တာ”

“ဟုတ်လား ... ခင် သင်လို့ တော်လာတာ ဖြစ်မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အစကတည်းက တော်တဲ့ပုံပါပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ပိုးပိုးက အတန်းတိုင်းလည်း ပထမရတယ်၊ အဲ့ဒါကို ဦးဦးက ပိုးပိုး စာညွှတ်တယ်လို့ ဆရာမကို ဖုန်းထဲမှာ ညာပြောတာ ပိုးပိုးကြားတယ်၊ ပြီးတော့ ပိုးပိုး ဆရာမနဲ့ စာသင်လို့ ဦးဦးက ပိုးပိုးထံ စက်ဘီး ဝယ်ပေးတယ်”

“ပိုးပိုး ... ဦးဦးကို ရေတစ်ခွက်လောက် ပေးပါလား ဦးဦး ရေဆာလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ပိုးပိုးက အိမ်နောက်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွားသည်။ ဉာဏ်သာက ပိုးပိုးနောက်သို့ မယောင်မလည် ထလိုက်လာပြီး ...

“မိမိ ... ညည်း တော်တော် အာချောင်ပါလား၊ ဆရာမ ရှေ့မှာ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းနဲ့ ...”

“ပေါက်ကရ မပြောပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ”

“အမှန်အတိုင်းလည်း မပြောနဲ့ ...”

“ဒါဆို မပြောတော့ဘူး၊ ဘာဘီရုပ်တော့ ဝယ်ပေး”

“ညည်း တော်တော်လည်ပါလား မိမိ ...”

“ဝယ်မပေးဘူးလား”

“ဝယ်ပေးပါမယ် လူလည်မရယ်၊ ဝယ်ပေးပါမယ်၊ ငါ့ မလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်မိကာမှ ကလေးက ငွေညစ်တာ ခံနေရတယ်”

“ဟင် ... ဦးဦးက ဆရာမကို ချစ်နေတာလား၊ ပိုးပိုး ထင်သားပဲ”

“ကလေးက ကလေးလိုမနေဘူး၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာမှန်း ညည်းသိလို့လား”

“သိတာပေါ့၊ ပိုးပိုးက အဘွားနဲ့အတူ ညတိုင်း ဗီဒီယိုကား ကြည့်ရတယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဗီဒီယိုထဲက မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးလိုမျိုး ချစ်တာလေ၊ အဲ့ဒီလိုချစ်ရင် လက်တွေ့ ဘာတွေတဲ့၊ ပခုံးတွေဘာတွေ ဖက်ရတယ်၊ ဦးဦးချစ်တာ အဲ့ဒီလို ပခုံးဖက်လိုရတဲ့ အချစ်မျိုး မဟုတ်လား”

“ဟာ ... စကားကလည်း တတ်လိုက်တာ၊ သွား ... သွား ဆရာမ စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ နောက်နေ့ကျ ဘာဘီရုပ် ဝယ်လာပေးမယ်၊ ငါ့အကြောင်းတွေ လျှောက်လျှောက် ပြောမနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ပိုးပိုး အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏကြာမှ သူလည်း ပြန်ထွက်လာရသည်။ ပိုးပိုး စာသင်လို မပြီးခင်မှာ ဇော်မင်းနဲ့ စကားပြော၊ ဇော်မင်း အမေနဲ့ စကားရောဟောရော လုပ်ရင်း အချိန်ဆွဲနေရပါသည်။

စာသင်ပြီးလို့ စာအုပ်တွေသိမ်းတော့ သူလည်း ပြန်ဖို့ဟန်ပြန်ရင်း ...

“ကျွန်တော်လည်း ခုပဲပြန်တော့မှာ ခင်၊ လိုက်ခဲ့လေ”

ဟု ခေါ်ရသည်။ ခင်ကလည်း သူ့အကြံကို ရိပ်မိနေပြီမို့ အထူးအထွေ ငြင်းမနေတော့ဘဲ တံခါးအသင့်ဖွင့်ပေးထားသော ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်သည်။

ကားထွက်ခါနီးတော့ ပိုးပိုးက ကားနားသို့ ပြေးလာပြီး ...

“ဦးဦး...ဦးဦး ဆရာမကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ပိုးပိုး ဆရာမကို မပြောဘူးနော်၊ နောက်တစ်ခါလာရင် ပိုးပိုးမို့ ဘာတစ်ခုစလည်း ဝယ်လာပေး...”

“ဟာ ... မိပိုးတော့ကွာ ...”

“အဟင်း...”

ရုတ်တရက်မို့ သူ့ရှက်သွားကာ ခင်ကိုလည်း အနာသွားမိပါသည်။ ခင်ကတော့ သူ့ဖြစ်အင်ကို ရယ်ချင်ပုံနှင့် တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ အသံထွက်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

သူက ထူထူပူပူနှင့်ပင် ကားမောင်းထွက်လာပြီး တားကို လူရှင်းသည့် လမ်းဆားတစ်နေရာမှာ ရပ်ပစ်လိုက်မိပါသည်။ ခင်က သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ဘာလို့ ကားရပ်ပစ်လိုက်တာလဲ...”

“ဆက်မောင်းလို့ မရလောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိလို့ပါဗျာ၊ မထူးတော့ပါဘူး ခင်ရယ် ... ကျွန်တော် ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတော့မယ်၊ ခင်ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်တယ်”

ခင်က သူ့ကို အကဲခတ်သလိုလေး စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင် ... ကျွန်တော့်ကို မယုံသင်္ကာသလို အကြည့်မျိုးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ကို ဘာတစ်ခုမှ မညာခဲ့ပါဘူး...”

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင် ကျခဲ့ဖူးတာကိုလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြထားခဲ့ပါတယ်၊ ဘိယာဆိုင် ထိုင်တာ ပန်းကုံးစွပ်တာတွေကိုလည်း အသိပေးထားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်နဲ့တွေ့ပြီး ခင်ကို စိတ်ဝင်စားမိတဲ့ အချိန်ကတည်းက စပြီး ဘိယာဆိုင်လည်း မသွားတော့ဘူး၊ ပန်းကုံးစွပ်ဖို့ဆိုတာ ဆေးရော၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်မယ့်

ပိုက်ဆံတွေကို ခင် လူစေချင်တဲ့ ဘုရားတွေမှာ လှူဖြစ်
နေတာလည်း ခင်အမြင်ပဲ။ ခင်ကြောင့် ကျွန်တော့် စိတ်၊
ကျွန်တော့် အမူအကျင့်နဲ့ ကျွန်တော့်ခံယူချက်တွေ ပြောင်း
လာရတာပါ။ ခင်ဟာ ကျွန်တော် အရမ်းလေးစားရတဲ့
မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ။ ခင်ကို ကျွန်တော် ချစ်ခင်
လေးစား မြတ်နိုး တန်ဖိုးထား အိုဗျာ ... ရှိရှိသမျှ စကား
လုံးတွေနဲ့ ပြောပြလို့ မမီနိုင်လောက်အောင် ချစ်တယ်
ဗျာ ...”

ခင်က သက်ပြင်းနှင့် မျက်လွှာကို အတူတူချလိုက်
ရင်း ...

“အားတော့ နာပါတယ် ကိုညဏ်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်က
ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထား
တာ”

“ဟာ ... နှမြောစရာဗျာ ... အဲ ... အဲဒီလို ဘာလို့ဆုံးဖြတ်
ရတာလဲ ခင်ရယ်”

“ခင်က ယောက်ျားတွေကို မယုံကြည်ဘူးလေ၊ အထင်
သေးတယ်လေ၊ ခင်အစ်မက အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်း
ခဲ့ဘူးလေ၊ အစ်မကို သူ့ယောက်ျားက ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်
တာတွေ မြင်ရပြီးကတည်းက ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ

လက်မထပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ယောက်ျားတွေနဲ့
ကင်းရှင်းအောင် နေခဲ့တာ”

ညဏ်သာသည် ခင်စကားတွေကိုနားထောင်ရင်း
ခန့်လည်ပြီလားဟု တွေးမိလာသည်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ အချိန်တန်ရင် သင့်တော်တဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သင့်တာပေါ့ ခင်
ရယ် ...”

“လက်မထပ်ဘဲ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်သွားတဲ့ သူ
တွေမှ အများကြီးပါရှင်”

“ခင်ရယ် ... ခင်အသက်က ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ၊
အချိန်တွေအများကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ အလွင်စလို မဆုံး
ဖြတ်လိုက်ပါနဲ့ဦး ...၊ ကျွန်တော့်အတွက် ပြန်စဉ်းစား
ပါဦးဗျာ၊ တစ်ဖက်သားရဲ့ မေတ္တာတရားကို လေးစားတဲ့
အနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်စဉ်းစားပေးပါနော်”

ခင်က ညဏ်သာကို တစ်ချက်ပြီးဝံ့ကြည့်လိုက်
ရင်း ...

“ကိုညဏ်ကို လက်ခံလိုက်ရင် ခင် ကံဆိုးဖို့ပဲ ရာခိုင်နှုန်း
များတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကိုညဏ်က ပွေ့ရွှပ်ခဲတဲ့လူလေ ...၊ မိန်းမလှလှလေးတွေ မီးရောင်အောက်မှာ လှုပ်ခတ်သီဆိုနေတာကို ချွန်မော့ ပျော်ရွှင်တတ်တဲ့သူမျိုးလေ ...”

“အခု အဲဒီအကျင့်တွေမှ မရှိတော့တာကွာ”

“အကျင့်ဆိုတာ ပြင်လိုက်ရင်လည်း ခဏပဲ၊ ပြီးရင် အရင်အကျင့်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားတတ်ကြတာပဲ”

“ခင် မယုံရင် စောင့်ကြည့်ပါကွာ ...”

“ခင် ပြောတဲ့အတိုင်း ကိုညဏ် လိုက်နာမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုညဏ်ကို ခင် ပြန်စဉ်းစားပေးမယ်”

“ပြော ... ကိုယ် ဘာလုပ်ရလဲ ... ပြော”

“ခင်က ခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စမျိုးကို မခိုင်းပါဘူး၊ ကိုညဏ် အနေနဲ့ အလွယ်တကူလုပ်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးကိုပဲ ခိုင်းစရာပါ”

“ခက်လည်း ကိုယ် လုပ်ဖို့ဝန်မလေးပါဘူး”

“ကိုညဏ် မနက်တိုင်း စောစောထနိုင်လား”

“အရင်ကတော့ မထနိုင်ဘူး၊ ညဆို လျှောက်သွားတာကိုး၊ ခုတော့ ညဘက်ကျ စောစောအိပ်ဖြစ်နေလို့ မနက်စောစော ထနိုင်နေပြီ”

“ဒါဆို မနက်တိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားကို ၅ နာရီအရောက်

သွားပြီး တရားထိုင်ရမယ်၊ ငါးနာရီကနေ ၆ နာရီအထိ တစ်နာရီပြည့်အောင် ထိုင်ရမယ်”

ညဏ်သာမှာ စိတ်ထဲကနေ ‘အား’ ဟု မချိမဆုံ အော်ပစ်လိုက်မိပါသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ၅ နာရီရောက်ဖို့ မနက် ၄ နာရီလောက်ကတည်းက ထရမှာ၊ ဘုရားရောက်ရင်လည်း တစ်နာရီပြည့်အောင် ထိုင်ရမှာ၊ နေ့တိုင်းဆိုတော့ သေပြီပေါ့။ သေလည်း မတတ်နိုင်၊ တစ်ခုကို လိုချင်ရင် တစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား ...။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မချစ်သေးသရွေ့တော့ ကိုယ့်ဘက်က အနိုင်ချည်းဝင် ...။ ထိုမိန်းမရဲ့ သဘောဆန္ဒကို ဦးထိပ်ထားစရာလည်း မလို၊ ထိုမိန်းမကို ကြောက်ရွံ့ခယစရာ မလို၊ သူ ထိုမိန်းမနဲ့ ကွဲကွာသွားလည်း ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှခံစားမနေဘူးဆိုတာ သေချာသရွေ့ အေးဆေးပေါ့ပါးစွာ နေထိုင်နိုင်သည်။ လတ်တလော ဆွဲဆောင်မှုကလေးတွေကိုသာ သာယာချိုမြိန်စွာစားသုံးနိုင်သည်။ အနာဂတ်အတွက် ဘာမှတွေးပူဖို့ မလို ...။

သို့သော် ... ထိုမိန်းမကို ချစ်မိပြီ၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်မိပြီဆိုတာနှင့် ထိုင်မရ ထမရ ပူလောင်ရပြီ ...။ ကိုယ့်အပြုအမူကို ရွှေသဘောတော် မကျမှာစိုးရ၊ သူ့ဆန္ဒတိုင်းကို လိုက်

လျော့ဖို့ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေကို စတေးရန်နှင့် အချိန်တိုင်း ပျာလောင် ခတ်နေရသည်။

ခုလည်း ခင်ကို ချစ်မိပြီဆိုကတည်းက သူ့မှာ ခင်နဲ့တွေ့ခွင့်ရဖို့အတွက် စာသင်ဖို့ကိစ္စတွေ လုပ်ကြဖန်တီးရ။ ခင်အလိုကျဖြစ်အောင် ကိုယ့်အကျင့်တွေကို ပြင်ရန်မို့ ကိုယ့် စိတ်နဲ့ကိုယ့်ကိုယ် နေရတယ်လို့ကို မရှိတော့ပါ။

“ဘယ်လိုလဲ ... ခင် ပြောသလို လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“လုပ်နိုင်ပါတယ် ခင် ...”

“ညာတော့ မညာရဘူးနော်၊ ဘုရားကိုရောက်တိုင်း ကိုညာဏ်ဖုန်းနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ထား၊ ဓာတ်ပုံမှာ ပေါ်နေတဲ့ ရက်စွဲကိုကြည့်ပြီး ကိုညာဏ် ဘုရားကို ရောက်မရောက် ပြန်စစ်မယ်”

“အိုကေပါ ...”

“ဘုရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညာရင် ဘယ်လောက် ငရဲကြီး တယ်ဆိုတာ ကိုညာဏ်လည်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်၊ မညာဝံ့ပါဘူး ခင်”

“အဲဒါဆို ပြီးရော၊ ကိုညာဏ်လုပ်ရပ်တွေကို စောင့်ကြည့် ပြီးမှ ကိုညာဏ်ကို လက်ခံသင့် မခံသင့် ခင် စဉ်းစားမယ်”

ခေါင်းညိတ်ရုံကလွဲလို့ တခြား မရှိတော့ပါ။

စကားပြောဆိုပြီးတော့မှ သူကားမောင်းထွက်လာ သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ခင်အိမ်အထိရောက်အောင် ပို့ခွင့်မရပါ။

“ဟိုရှေ့မှာပဲ ရပ်လိုက်ပါ ကိုညာဏ်၊ ခင် ညပိုင်း ဝိုက် လုပ်ပေးရမယ့် တပည့်လေးအိမ်က ရှေ့လမ်းထဲမှာပဲ၊ ခင် လမ်းလျှောက်ဝင်သွားလိုက်မယ်”

“ခင်က ညမှ ပြန်ရမှာမဟုတ်လား၊ ညစာ စားဖို့ကရော”

“တပည့်အိမ်ကပဲ ကျွေးပါတယ်”

“ညအပြန် ကိုယ်လာကြိုပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ ကိုညာဏ်၊ ညကြီးမိုးချုပ်ကျတော့ ကိုညာဏ် ကားနဲ့ လိုက်ဖို့ မတင့်တယ်ဘူးလေ”

သူ သက်ပြင်းချလျက် ကျန်ရစ်ရသည်။

ခုချိန်ထိ သူမ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သူ တိတိ ချကျ သိခွင့်မရသေးပါ။ သို့သော်လည်း အချစ်ဆိုတာ နေရပ်နဲ့ မိုင်ဟု ထင်ပါသည်။

“ဝီ...”

ကိုယ့်ဗိုက်ထဲက ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာ ထွက်လာသော အသံကို ကြားသော်လည်း ကံသာက အိပ်ရာထက်ထဲ၊ သွားဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေးပါ။ ဒီနေ့... မေ့ကို ချစ်ရေးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ထားတာမို့ အိပ်ရာထက်မှာ လဲလျောင်းရင်း စကားထုတွေကို စိန်နေသည်။ သူ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးများစွာနှင့် ရင်းနှီးဖူးသော်လည်း ‘ချစ်ခွင့်ပန်’ ခြင်းနဲ့ကတော့ စိမ်းလှတာမို့တင်

စဉ်းစား စာစီရင်းကြာလာတော့ ဗိုက်ထဲက ဝီဝံ့ဝံ့သံတွေက ပို၍ ကျယ်လောင်လာတာမို့ အိပ်ရာထဲ၊ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီး အောက်ထပ်ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဆင်းလာပါသည်။

“ကိုလှကြည် ... မနက်စာ ဘာရှိလဲ ...”

“ဆရာကြိုက်တဲ့ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ထားပါတယ်”

“အေး ... ကောင်းတယ်ကွာ၊ ခုတလော မုန့်ဟင်းခါးစားချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဟိုနှစ်ကောင်ရော မထသေးဘူးလား ...”

“မထသေးဘူး ဆရာ ...”

“သွား...သွားနှိုးလိုက်၊ အိမ်မှာ အိမ်သားလေး သုံးယောက်ရှိတာ တစ်နေ့ကုန် တစ်ကွဲတပြား အပြင်ထွက်နေရတာ၊ ဘရိတ်ဖတ်လေးမှအတူမစားရရင် တစ်ယောက်ရုပ်တောင် တစ်ယောက် မမှတ်မိဘဲဖြစ်နေမှာမို့ရတယ်”

ကိုလှကြည်က အငယ်နှစ်ယောက် အခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားပြီးနောက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဓနတော့ နိုးပြီ ဆရာ၊ ခုပဲလာပါလိမ့်မယ်၊ ကိုညွှတ်တော့ အခန်းထဲမှာ မတွေ့ဘူး၊ ဘယ်သွားနေလဲမသိဘူး”

“ဒီကောင် ဒီလောက်အစောကြီး ဘယ်မှထသွားမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အိမ်သာတွေ ဘာတွေ တက်နေလို့နေမှာပေါ့၊ မင်းလည်း မနက်က အစောကြီး ထတာပဲမဟုတ်လား၊ ဒီကောင်အပြင်သွားရင် မင်းသိရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကိုလှကြည် မာလီအသစ်က အဆင်ပြေရဲ့လား”

“သိပ်အဆင်မပြေဘူး ဆရာ၊ အဲဒီကောင်က အပျင်းကြီးတယ်၊ ရေသာလည်း ခိုတယ်၊ ဆက်ဆံရ လက်ပေါက်ကပ်တယ်၊ မူတူးနဲ့ တခြားစိပ်”

“ဒါဆိုလည်း လကုန်ရင် အခြေအနေကြည့်ပြီး အလုပ် ဖြုတ်ချင် ဖြုတ်ပေါ့ကွာ၊ သူ ဒီမှာလုပ်နေတာ သုံးလကျော် ပြီ မဟုတ်လား၊ မူတူးတစ်ယောက်တော့ ဘယ်ရောင် နေပြီလဲ မသိပါဘူး”

“ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်က ကျွန်တော် ဈေးသွားရင် လမ်းမှာ မူတူးနဲ့တွေ့တယ် ဆရာ၊ သူ့မိန်းမ အမျိုးကွဲက ဒီဘက်ရပ်ကွက်ထဲမှာမို့လို့ သူ့မိန်းမကို လိုက်ပို့တာတဲ့”

“သူဘယ်မှာလုပ်နေလဲ မင်း မမေးလိုက်ဘူးလား”

“သူအလုပ်လုပ်နေတဲ့ နေရာက ကျွန်တော်တို့ခြံနဲ့ တော်တော်ဝေးတယ် ပြောတယ်၊ လိပ်စာကတော့ အတိအကျ မေးမထားလိုက်မိဘူး၊ အိမ်ရှင်တွေကတော့ သူတော်ကောင်းတယ် ပြောတာပဲ”

“တစ်ခါတလေကျတော့ မူတူးအကြောင်း တွေးမိရင် ငါ တော်တော် စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဒီကောင်က သိပ်ပေါ့တာ၊ သစ္စာလည်း ရှိတယ်”

ထုတ်တုန်းက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ခုမှ လာလို့ မနေပါနဲ့ဟု ကိုလှဲကြည်က စိတ်ထဲကနေ ပြောမိပါသည်။

“ပြန်တွေးကြည့်ရင် သူ့အပြစ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘဲ ကွာ၊ သူလည်း နလုံးသားရှိတဲ့ လူဆိုတော့ ချစ်ရ

ကြိုက်ချင် အိမ်ထောင်ပြုချင်မှာပေါ့၊ ငါကလည်း ဒီခြံထဲ ကို မိန်းမတစ်ယောက် ခေါ်မလာစေချင်လို့သာ အလုပ် ထွက်ခိုင်းလိုက်ရတာပါ၊ ငါ မှားသွားပြီလားတောင် မသိ တော့ပါဘူး”

“ကိုက မမှားပါဘူး”

ဓနက လှမ်းပြောရင်း ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာ သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဒီအိမ်မှာနေရင် ဒီအိမ်ကစည်းကမ်းကို လိုက်နာရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုကပဲ ပြောခဲ့တာလေ၊ ဒီခြံထဲမှာတော့ ဘယ်မိန်းမမှ နေခွင့်မရှိဘူးဆို၊ မိန်းမယူချင်ရင် တခြားမှာ သွားနေလို့ ကိုကပြောလိုက်တာ မှန်ပါတယ်၊ ကိုလှဲကြည် ကျွန်တော် ကော်ဖီပဲသောက်မယ်၊ ကော်ဖီ အရင်မျှော်ပေး၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်ပေး”

ဓန စကားကြောင့် ကံသာက ဓနကို ရွှေ့ကြည့် ရင်း ဒီကောင်တော့ ငါ့စကားနဲ့ ငါ့ပြန်ကျွေးနေပြီဟု သိလိုက် သည်။ ကံသာက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ရင်း ...

“ညဆို ... ဖုန်းတွေ ရေလည်ကျွေးပြီး မနက်ကျ တော် တော်နဲ့ မထနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဖုန်းအပြောလေး လျှော့ပြီး အတည်တကျမိန်းမယူဖို့ စဉ်းစားပါတော့လား”

“ဒီအိမ်ရဲ့ စည်းကမ်းကို လိုက်နာတဲ့အနေနဲ့ ဘယ်မိန်းမ

ကိုမှ ဒီအိမ်ပေါ်ကို ခေါ်လာဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး ကိုကံ ရယ်”

“ဒီအိမ်ပေါ် ခေါ်မလာချင်ရင်လည်း တခြားမှာ တစ်အိမ် တစ်အိမ် ထူထောင်လိုက်ပေါ့ကွာ”

“ကိုကံ ထူထောင်ချင်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို အဖော်မစပ် ပါနဲ့ဗျာ”

“တိ ... တိ”

“ဟော ... ကားသံကြားတယ်၊ စောစောစီးစီး ဘယ်ထဲ ဧည့်သည်လဲ၊ ကြည့်လိုက်ပါဦး ကိုလှကြည်”

ကိုလှကြည်က အိမ်ရှေ့သို့ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားပြီး

ချက်ချင်း ပြန်ဝင်လာကာ ...

“ကိုညဏ် အပြင်က ပြန်လာတာ ဆရာ ...”

“ဟော ... သူ အခန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူ ဘယ်တုန်းက ထွက်သွားမှန်း ကျွန်တော်တောင် မသိလိုက်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း မနက် ငါးနာရီ လောက်ကတည်းက နိုးနေတာပဲ”

“ဒါဆို ဒီကောင် အစောကြီး ထွက်သွားတာပေါ့၊ ထူးထူး ဆန်းဆန်း ဒီလောက်အစောကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလိမ့်”

“ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူး ကိုကံ၊ ဘုရားသွားပြီး တရားထိုင် နေတာပါ”

“ဟော ... မင်းက ...”

ဉာဏ်သာက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း လှမ်းပြောတာမို့ ကံသာက ဉာဏ်သာကို တာအံ့တပြု ကြည့်မိ သည်။ ဓနကတော့ ကော်ဖီ တစ်ခွက်စီမိသောက်ရင်း ဉာဏ်သာ ကို အကဲခတ်ကြည့်လေး ကြည့်နေသည်။

“ဒီအချိန် ဘုရားသွားတာ တော်တော် စိတ်ကြည်နူးဖို့ ကောင်းတယ် ကိုကံ၊ အရမ်းအေးချမ်းတယ်၊ ကိုလှကြည် ရေ ... ကျွန်တော် စားဖို့လေး လုပ်ပါဦး”

“ဘာစားမလဲ ကိုညဏ်၊ နန်းကြီးသုပဲ ဝယ်ထားတာတော့ ရှိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း နန်းကြီးသုပဲ ထည့်ဗျာ၊ မြန်မြန်လေး ထည့်၊ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

ကံသာက ဘာစကားမှ ဆက်မပြောသေးဘဲ ဉာဏ်သာကို အကဲခတ်နေသည်။ ဒီကောင် ထူးတာတော့ ထူး နေပြီ။ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည်နှင့် ပုဆိုးကို မဝတ်စဖူး တွဲ ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာကလည်း ကြည်လင်လန်းဆန်းနေသည်။

“ဒါနဲ့ ... ကိုကံ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ...”

“ဘာအခြေအနေလဲ ...”

“ကိုကံရဲ့ တစ်မျိုးလေးအဆင့်က အဆင့်တက်သွားပြီ လားလို့ မေးတာ”

ကံသာက မျက်ခုံးပင့်မိကာ ...

“မင်းက ငါ့ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားတယ်လား ဖိုးညဏ်”
“စိတ်ဝင်စားတာပေါ့”

“မကန့်ကွက်တော့ဘူးပေါ့ ...”

“မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ ကိုကဲ့ သဘောထားက လူကြီး
လူကောင်းဆန်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံ
အတည်တကျ ချစ်ကြိုက်ပြီး လက်ထပ်ယူချင်တယ်ဆို
တာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ၊ လက်မထပ်ဘဲ
ပွေ့ရှုပ်နေတာကသာ သိက္ခာမရှိတာ၊ အတည်တကျ
လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ သိက္ခာရှိတဲ့ အလုပ်ပဲ ...”

“ဖြစ်သွားရပြန်ပြီ”

ဓနက ကိုညဏ်သာကိုကြည့်ရင်း သောက်လက်
ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်ချကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်မိပါသည်။
ကြည့်ရတာတော့ ကိုညဏ်လည်း ကိုကဲ့လမ်းစဉ် လိုက်ထား
မည့်ပုံပင် ...။

“ကိုညဏ် သစ္စာမဖောက်နဲ့လေဗျာ”

“ဒါ သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ်ဘူး ဓန၊ အမှန်တရား
ဘက်က ရပ်တည်တာ၊ မင်းလည်း မင်းရဲ့သဘောထား
ကို ပြောင်းဖို့ကြိုးစားသင့်တယ်”

အခုတော့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က တစ်ဖက်၊ ဓနက

တစ်ဖက်ဖြစ်သွားသည်။ ကံသာနှင့် ဉာဏ်သာက ဓနကို ဂရု
မစိုက်ကြတော့ဘဲ လေပေးဖြောင့်နေကြပါသည်။

“ငါ ... ဒီနေ့ သူ့ကို ပရိပို(စ်) လုပ်မလို့ကွ”

“ခုမှ ပြောရမှာလား၊ ကျွန်တော်က ကိုကဲ့ပြောပြီးပြီတောင်
ထင်နေတာ”

“ချက်ချင်းကြီး ပြောလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲကွာ၊ အချိန်
တော့ ယူရသေးတာပေါ့၊ သူ့ပုံစံက ဆတ်ဆတ်ကြီးလေး
ကွ၊ သူ့ကို သွားလောလို့ မရဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ပြောတောင်ပြီးနေပြီ”

“ဟင် ... မင်းလည်း တွေ့ပြီလား”

“တွေ့ပြီ ကိုကဲ့ ...၊ သူ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော့်
ဘဝရဲ့ လက်တွဲဖော်အမှန်ပဲလို့ ခံစားရတယ်၊ ကျွန်တော်
အခု သူ့ဆန္ဒအတိုင်း မနက်တိုင်း ဘုရားတက်နေတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ ငါလည်း ခု
တလော အလှူအတန်း များများလုပ်ဖြစ်နေတယ်”

“ကိုလှကြည်ရေ... ပေါင်မုန့်မီးကင် မချနဲ့တော့ဗျို့၊ မစား
တော့ဘူး”

ဓနက ကိုလှကြည်ကို လှမ်းအော်ပြောပြီး ထမင်း
စားခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပြောရမှာ အရမ်းကြောက်ပြီး အရမ်းလည်း ပြောချင်နေတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ် မေ ... မေ့ကို အဲဒီစကားတစ်ခွန်း အခုပြောလိုက်ရင် မေ စိတ်ဆိုးမှာလား။”

“ရည်းစားစကား မဟုတ်ရင်တော့ စိတ်မဆိုးပါဘူးကိုက်”

မေက အဲဒီလိုမျိုး စကားအရာ လည်ပတ်ပါသည်။
“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အခုပြောမယ့် စကားက မေ စိတ်ဆိုးမယ့်စကား ဖြစ်နေပါတယ် မေ”
“မိတ်မပျက်ချင်ရင် မပြောပါနဲ့လား ကိုက် ...”
“မိတ်ဆွေအဖြစ်က ပြတ်စဲသွားမယ်ဆိုလည်း ကောင်းတာပါပဲ၊ မိတ်ဆွေဘဝထက် ပိုကောင်းမယ့် ချစ်သူဘဝမျိုးကို ကျွန်တော် လိုချင်တာလေ ...”

“ချစ်သူဆိုတာ တစ်ချိန်မှာ မုန်းသွားခဲ့ရင် မိတ်ဆွေပြန်ဖြစ်ဖို့ ခက်တယ်လေ၊ ရေရှည်တည်တံ့နိုင်တာက မိတ်ဆွေဘဝပါ”

“ကိုယ့်ရင်ထဲက ချစ်စိတ်ကို ကွယ်ဝှက်ပြီး တစ်သက်လုံး မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ နေသွားရမယ့်အစား တစ်မိနစ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ဟချစ်ပါရစေ မေ ...”

မေက မျက်စောင်းကလေး ဝှံ့လိုက်ပြီး ပြုံးစိစိလေးလုပ်နေပါသည်။

မေ့အပြီးကြောင့် သူ နည်းနည်းအားတက်လာကာ
“မေ့ကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ် မေ၊ ပါးစပ်က ထုတ်ပြောတာ ခုမှဆိုပေမယ့် ကိုယ် မေ့ကိုချစ်နေတာကြာပြီ၊ ကိုယ့်အချစ်ကို မေ့လည်း ခံစားမိမှာပါ၊ မေ့နဲ့ပတ်သက်လာရင် ကိုယ် ဘာကိုမှ မလိမ့်ပါဘူး၊ ကိုယ် ပွေ့ရှုပ်ခဲ့တာရော၊ ကိုယ့်ဘဝအမှန်ကိုရော မေ့ကို ကိုယ် အမှန်အတိုင်း အသိပေးထားခဲ့တာပါ၊ ကိုယ် လေးလေးနက်နက် ထပ်ပြောမယ်၊ အရမ်းချစ်လို့ လက်ထပ်ပါရစေ မေ ...”

“မေ့ကို ကိုက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုကြည့်ပြီး ယုံရမှာလဲ ...”

“ကိုယ် ... မေ လူ့စေ့ချင်တဲ့ အလှူတွေကို မနုဿဗျာဏ်မီးလုပ်ခဲ့တယ်လေ ...”

မေက မျက်ခုံးပင့်သွားကာ ...

“ဪ ... ဒါဆို ကိုက်က ကိုက်ဘာသာ စေတနာသွား ပေါက်လို့ လူတာမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ မေအချစ်ကို မျှော်ကိုး လို့ လူခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကိုက်ဒါနက မစင် ကြယ်တော့ဘူး၊ ဗိုင်းရပ်စ်ပါတဲ့ ဒါနရှင်တွေကို မေ လုံးဝအထင်မကြီးဘူး ကိုက်”

“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး မေရယ်၊ ကိုယ် စကားပြောမတတ်လို့ပါ၊ လူတုန်းက တကယ့် စေတနာနဲ့ လူခဲ့တာပါ”

“တကယ့် စေတနာနဲ့ လူတယ်ဆိုရင်တော့ မေ ဝမ်းသာ ပါတယ်၊ မေ သီလရှင်ဝတ်သွားပြီး နောက်ပိုင်းကျရင် လည်း ကိုက် ဒီလိုပဲ ဆက်လူနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်း ပါတယ်”

“သီလရှင် ... !”

မေစကားကြောင့် သူ အံ့သြမင်သက်သွားရသည်။

“မေက သီလရှင် ဝတ်မလို့ !”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ မေ့ရည်မှန်းချက်ပဲ၊ မေ ငယ်ငယ် လေးကတည်းက သီလရှင်လေးတွေ တွေ့ရင် အရမ်း သဘောကျပြီး သီလရှင်ဝတ်ချင်ခဲ့တာ၊ မေ ကြီးလာရင်

သီလရှင်ဘဝနဲ့ပဲ အရိုးထုတ်သွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ပြီးသား၊ သီလရှင်ဘဝနဲ့ မေ လူမှုရေးတွေ လုပ်မယ်၊ မိဘမဲ့ ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် ခုကတည်းက ကိုက်တို့လို သူဌေးတွေကို လူဖြစ်အောင် စည်းရုံးပြီး တတ်နိုင်သလောက် အလှူခံနေတာပေါ့၊ အလှူ လုပ်ဖို့ မေ သိပ်ဝါသနာပါတာ ကိုက်ရဲ့ ...”

“မေရယ် ... မေ့ပုံစံလေး မေ့အသက်အရွယ်လေးနဲ့ သီလ ရှင် ဝတ်မယ်ဆိုတာကတော့ ...”

“ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဝတ်တော့လည်း ငယ်ပြုပေါ့၊ သီလရှင် ဝတ်မယ့်သူကို မပိတ်ပင်ကောင်းဘူး၊ ကိုက် ငရဲကြီးလိမ့် မယ်”

“စဉ်းစားပါဦး မေရယ်၊ ပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ ကိုယ်နဲ့ အိမ် ထောင်ပြုလိုက်ရင်လည်း ကိုယ့်ဥစ္စာပစ္စည်းတွေနဲ့ မေ ဆက်ပြီး လူလို့ တန်းလိုရတာပဲ၊ မေ လူချင်သလောက် လူလေ၊ ကိုယ်ခွင့်ပြုမှာပါ”

မေက ငြိမ်သွားသည်။ သူ မေ့ကို ရင်တထိတ် ဆိတ်နှင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“တကယ်ခွင့်ပြုမှာလား ...”

“တကယ်ပါ၊ ခွင့်ပြုမှာပါ မေ ...”

၁၉၂ ♠ ပုညသင်

“အင်းလေ ... ဒီလိုဆိုလည်း ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး။
စဉ်းစားမယ်လေ။ မေ စဉ်းစားနေတုန်းအချိန်မှာ ကို
မိဘမဲ့ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ တစ်ပတ်တစ်ခါ ထောင်
ဟင်း ဒါနပြုမလား”

“ဟာ ... ပြုမှာပေါ့၊ ပြုမယ် ... ပြုမယ်”

သူ ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်သည်။

မေ့ကို ချစ်မိသည့်အတွက် မေ ပြောသမျှ

ညိတ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေရသည်။

ဒါဟာ ... အချစ်ပဲလား ...။

“ဘေးကို ... ဘေးကို ... ဘေးကို”

“ဟ ... ဟ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

အင်းလျားကန်ဘောင်အောက်ဘက် ကွန်ကရစ်
လမ်းလေးပေါ်မှာ အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်လာသော နေထဲ
သို့ စက်ဘီးတစ်စီးက တည့်တည့်ဦးတည်လာရင်း စက်ဘီးစီး
သူက တကြော်ကြော် အော်ဟစ်လာသည်။ ရုတ်တရက်မို့ နေက
ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်မိမှာပဲ စက်ဘီးက သူ့နံဘေးမှ ပွတ်ဖြတ်
တာ မနိုင်မနင်း ကိုင်ထားသော လက်ကိုင်ကြောင့် ကွေ့ကွေ့
ကောက်ကောက် ဆက်သွားပြီးမှ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လဲပြိုသွား
ပါသည်။

စက်ဘီးက နေဘေးမှ အရှိန်ပြင်းပြင်း ပွတ်တိုက်
သွားတာမို့ လက်ဖျံနှင့် စက်ဘီးလက်ကိုင်နှင့် ပွတ်မိကာ လက်ဖျံ
မှာ ပွန်းပဲ့နာကျင်ကျန်ခဲ့သည်။

ခနက စက်ဘီးသမားနားသို့ ခြေလှမ်းကျဖြင့် လှမ်း သွားလိုက်ရင်း ...

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ လူတစ်ယောက်လုံး ဝင်တိုက် မိစရာလား၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ စက်ဘီးမစီးတတ်ဘဲ လာစီး ရသလား”

“အာလာလာ ... စက်ဘီးနောက်လို့နာနေတဲ့လူကို ခင်ဗျား ကြီးက မကူညီတဲ့အပြင် ရန်လာတွေ နေတာပါလား၊ ယောက်ျားတန်မဲ့ အဲ့ဒီလောက်တောင် အထိမခံ ကြွေ ပန်းကန် ဖြစ်နေရသလား”

ထွက်လာသော အသံလေးက မိန်းမသံ။ သေချာ ကြည့်တော့မှ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။
ဘောင်းဘီရှည်ပွင့်နှင့် ဂျာကင်အပါးပွင့်လေးဝတ်ထားကာ ဆံပင် တွေကို လိမ်ခေါက်ပြီး ဦးထုပ်ဖိဆောင်းထားတာမျိုး ရုတ်တရက် ကျား မ မကွဲ။ ခုတော့ ဦးထုပ်က လွင့်ထွက်ပြီး ဆံပင်တွေက လျှောခနဲ ပြေကျလာတာမျိုး အလွန် အင်မတန်လှသော မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာသွားသည်။ ရှေ့ဆံပင်လေး ကို အလယ်ခွဲခွဲကာ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ အရပ်ကလေးတွေပါ သည့် ကလေးဆန်ဆန် ကလစ်လေးတွေဖြင့် ထိုးညှပ်ထားတာမျိုး မျက်နှာလေးက ကလေးဆန်သလိုဖြစ်ကာ ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေ

သည်။ ပြောင်နေသော နဖူးလေးပေါ်မှာ ချွေးတွေလည်း စို့လို့ စင်။

“ဆောရီး ... ငါက မင်းကို ယောက်ျားလေးမှတ်လို့၊ ထ၊ နိုင်ရဲ့လား”

ခနက လေသံပျော့ပျောင်းသွားကာ စက်ဘီးကို ဆွဲထူပေးရင်း ဂရုတစိုက်မေးလိုက်တော့ သူမက သူ့ကို မော့ ကြည့်ရင်း ...

“မထနိုင်ရင် ထူမလို့လား”

“ထူမယ်လေး၊ ငါ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက် ...”

ခနက လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

သူမက ခနလက်ဆီသို့ သူမလက်ကို ကမ်းကာ ဖမ်းဆုပ်အားပြုတော့မလို လုပ်လိုက်ပြီးမှ အဟက်ခနဲရယ်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တာမျိုး သူ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ကျန် ခဲ့သည်။

“အဟား ... နောက်တာပါဗျာ၊ ခင်ဗျားလက်ကြီးက လေ ထဲမှာ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေပြီ ... ဖယ်လိုက်ဦး”

“ဟာကွာ ... မင်း တော်တော် ဗရုတ်ကျပါလား”

“ခင်ဗျားပုံစံက ခင်စရာကောင်းလို့ နောက်မိတာပါဗျာ၊ သွားတော့မယ်နော် ... တာတာ”

သူမက စက်ဘီးကိုတွန်းကာ သုံးလေးလှမ်း ထွက်သွားပြီးမှ ခြေလှမ်းတုံ့ရပ်လိုက်တာမို့ ဓနက လှည့်ထွက်မသွားသေးဘဲ သူမကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူမက သူ့ဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒါနဲ့ စောစောက ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဆောရီးလို့ ပြောလိုက်သလား”

“ပြောတယ်လေ ...”

“ဘာလို့ ပြောတာလဲ”

“ရော် ... ဘာတွေ အကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာလဲ မင်းကို ယောက်ျားလေးမှတ်လို့ မင်း စက်ဘီးမှောက်တာကို မစာနာဘဲ ငါ့လက်နာတာကိုဒေါသထွက်ပြီး ဟောကိမိလို့ ဆောရီးလို့ ပြောတာလေ ...”

“ဆောရီးဆိုတာ တောင်းပန်တာလား”

“အေး ... အဲဒီသဘောပဲပေါ့”

“ခင်ဗျားက တောင်းပန်ရင် ကျွန်တော့်ဘက်က ငြိမ့်အေးပေးဖို့ တာဝန်ရှိတာပေါ့”

“အဲဒီလိုယူဆလို့လည်း ရပါတယ်”

“ဒါဆို ... နှုတ်နဲ့ တောင်းပန်ရုံနဲ့တော့ မကျေနပ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ... ကျုပ်က ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ”

“ဝက်သားတုတ်ထိုးကျွေးလေ၊ စက်ဘီးစီးနေတာ ကြာပြီဆိုတော့ ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီ၊ ဟိုး ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ဝက်သားတုတ်ထိုးသည် ရှိတယ်၊ ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း အနံ့ကလေးတောင် ဖွေးလာသလိုပဲ၊ ဗိုက်က ပိုဆာလာပြီ၊ ကျွေးမယ်မဟုတ်လား၊ တောင်းပန်တဲ့အနံ့လေ ...”

ကောင်မလေး ပုံစံက နောက်တီးနောက်တောက်နင့်။ ဖျက်နှာလေးက ပြုံးစပ်စပ်။ မကျွေးဘဲနေလိုက်လို့လည်း ကိုယ့်အလွန်မရှိပေမယ့် ချစ်စရာ အထာကလေးကြောင့် ဓနဘက်က ငြင်းပစ်လိုက်ရမှာတော့ အားနာပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ကျွေးမှာလား ဆရာကြီး”

“ကျွေးပါ့မယ် ...”

“အိုကေ ... သာဓု ...”

ကောင်မလေးက စက်ဘီးကိုတွန်းသွားသည်။ ဓနကလည်း တောင်းပေးနားမှ လမ်းလျှောက်လာသည်။ လျှောက်နေရင်း သူမက ဓနကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“ခင်ဗျားက တစ်မျိုးပဲ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ခင်ဗျားမှာ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတီးတဲ့ ဆိုက်ကုန်ရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုတော့ ရှိတယ်ပေါ့”

“အာ ... ချုပ်ကုန်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာက ကျုပ်မှ
ယောက်ျားတွေကို မုန်းတဲ့ ဆိုက်ကို မရှိဘူးဆိုတာ ဟုတ်
တယ်လို့ ပြောတာ”

“သေချာလို့လား”

“သေချာတာပေါ့ ... ကိုယ့်ယောက်ျားအချင်းချင်း မုန်းစရာ
ဘာအကြောင်းရှိလဲ ...”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား လုပ်ရပ်ကျတော့ ယောက်ျားတွေဆို
မုန်းတဲ့လုပ်ရပ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်”

“ကျုပ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ ...”

“စောစောက ကျွန်တော် စက်ဘီးမှောက်တုန်းက ကျွန်
တော့်ကို ယောက်ျားလေးမှတ်ပြီး ခင်ဗျား ဒေါသတကြီး
ရန်လာတွေ့တယ်လေ၊ ယောက်ျားလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ
လည်း သိရော ချက်ချင်း ပြန်တောင်းပန်ရော ...၊ အဲဒီ
တော့ ခင်ဗျား လုပ်ရပ်က ဘာကိုပြဆိုသလဲဆိုရင်
ယောက်ျားဆို မကြည်ဘူးဆိုတာကို ပြဆိုနေတာပေါ့ ...”

အင်း ... သာသာနဲ့ နာနာနက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး

ပေလား ...။

“အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ယောက်ျားလေး
ဆိုတာက စိတ်ရော လူရော မာတဲ့သူဆိုတော့ ဒီလောက်
လေး လဲပြန်နာကျင်သွားရုံနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလေ၊ ဖေးမပေး
စရာလည်း မလိုဘူးပေါ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာကတော့
အားနဲ့တဲ့အမျိုး မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် အားနည်းတဲ့
သူကို ကူညီဖေးမပေးချင်တာပါ”

“မိန်းကလေးဆိုတာ အပေါ်ယံ အားနဲ့ပေမယ့် အတွင်း
သဘောကျတော့ ယောက်ျားလေးတွေထက် ပိုခိုင်မာတတ်
တယ်၊ မိန်းမတွေ တကယ်တမ်း စိတ်မာပြီဆို ယောက်ျား
တွေတောင် ခူးထောက်အရှုံးပေးရတာ ...”

“အရှုံးပေးတယ်ဆိုတိုင်း တကယ်ရှုံးလို့မှမဟုတ်တာ၊
နိုင်ချေရှိရက်နဲ့ တစ်ဖက်ကိုညှာပြီး အရှုံးပေးမိတာလည်း
ဖြစ်နိုင်တာပဲ ...”

“မဆိုးဘူး၊ ခင်ဗျား စကားပြောကောင်းတယ်”

ကန်ဘောင်ပေါ် ကက်သည့် လှေကားနားရောက်
တော့ သူမက စက်ဘီးကို သော့ခတ်ရပ်ထားခဲ့ပြီး ဓနနုဇိအတူ
ကန်ဘောင်ပေါ် တက်လာခဲ့သည်။

“အား ... အနံ့က ဒီနားထိ မွေးနေတာပဲ၊ ပါးစပ်ထဲမှာ သွားရည်တွေတောင် စိမ့်လာပြီ”

သူမက ကန်တောင်အစွန်းက ဝက်သားတုတ်တုတ် သည်ကြီးဆီ လည်ပင်းရှည်၍ လှမ်းကြည့်ကာ မျက်လုံးစုံစိုက်၍ အနံ့ရှူသလိုလုပ်လိုက်တာမို့ သူ ထိုအမူအရာလေးကို သဘော ကျသွားမိပါသည်။

“မင်းက မန္တလေးသူလား”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာလို့ အဲဒီလို မေးတာလဲ”

“ကျွန်တော်တွေ ခင်ဗျားတွေ ပြောလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ကျွန်တော်က အစ်ကိုတွေ အများကြီးရှိတဲ့ ညီမလေး ဆိုတော့ ယောက်ျားလေးလိုနေ၊ ယောက်ျားလေးလို ပြော ဖြစ်နေတာ၊ ယောက်ျားလျာဆန်ဆန်ပေါ့ဗျာ၊ အခု ခင်ဗျား နဲ့အတူ တွဲသွားနေတော့လည်း စိတ်ထဲမှာ ရှိုးတိုးရှုန်တန် မဖြစ်မိပါဘူး၊ ယောက်ျားလေးချင်း တွဲသွားရသလိုပါပဲ၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာလည်း ခင်စရာကောင်းမယ့်ပုံပဲ၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျားချင်းဆို ခင်တယ်၊ မိန်းကလေး တွေကိုတော့ ချစ်တတ်တယ်၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... မိန်းကလေး မိုက်လှချည်လား၊ ကြည့်လိုက်စမ်း ... ဟိုမှာ တွေ့လား၊ အရမ်းလန်းတယ်နော့ ...”

မြတ်စွာဘုရား ...။ ခန ခိတ်ထဲက မြတ်စွာဘုရား

တလိုက်မိသည်။ သူမက သူ့ကို တံတောင်နှင့်တွတ်၊ နှုတ်တိုက်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်က လျှောက်လာသည့် မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်ခိုင်းလိုက်တာမို့ပင် ...။

ထိုမိန်းကလေး ဝတ်ထားတာက ဘောင်းဘီတိုနှင့် အင်္ကျီပါးကလေးမို့ ခနက ပြူးပြီမကြည့်ရဲဘဲ မျက်နှာလွှဲနေလိုက် သည်။

“ကြည့်ပါဆိုဗျာ ... ခင်ဗျားကလည်း၊ အထာကိုင်နေလိုက် တာ၊ အရမ်းလှလို့ ကြည့်ခိုင်းတာပါဗျ”

“ဟ ... ဒီလောက်နီးနီးလေးကို ငါက တအားပြူးပြီကြည့် ရင် ငါ့ကို နာဘူးထင်မှာပေါ့ကွ ...”

“မဟုတ်လို့လား ...”

“ဟ ... ဇော်ကားလှချည်လား”

“ကျွန်တော် ကြားဖူးတာတော့ ယောက်ျားလေးတွေဆို တာ ဘူးရင်ဘူး၊ မဘူးရင် ဒူးတဲ့၊ ခင်ဗျား ဂန်ဒူးမဟုတ် ရင်တော့ နာဘူးပဲ”

“ဘူးလည်း မဘူး၊ ဒူးလည်း မဒူးဘူးကွာ”

“ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်လုံရင် ကြည့်ရုံလောက်နဲ့ ဘာမှမဖြစ် ဘူး၊ အလှအပကို ခံစားတာ အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့

လှအောင်နေလို့ ကိုယ်က ကြည့်ရတာ၊ သူတို့ကလည်း
အကြည့်ခံချင်လို့ကို လှအောင်နေကြတာ၊ ဘယ်သူ့
မနစ်နာဘူး၊ ကြည့်သာကြည့်၊ အားမနာနဲ့၊ ကျွန်တော်
တောင် ကြည့်သေးတာ ...”

“မင်းက မိန်းကလေးကိုးကွ၊ မိန်းကလေးအချင်းချင်း
ကြည့်တာက ဘာမှပြဿနာမဖြစ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဘယ်မိန်းကလေးကမှ မိန်းကလေးအချင်းချင်း
အကြည့်ခံရတာကို ဂုဏ်မယူဘူး၊ ဆန့်ကျင်ဘက်က
မှ ဂုဏ်ယူတာ၊ ကဲ ... ခင်ဗျား ရှင်းပြရတာနဲ့ ဗိုလ်
ပိုဆာလာပြီဗျာ၊ ဝက်သားတုတ်ထိုးက ဘယ်လောက်
ကျွေးမှာလဲ ...”

“မင်း စားနိုင်သလောက် ကျွေးမယ်”

“ဒါဆို အရမ်းအိုကေသွားပြီ”

ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်ရှေ့ကို ရောက်ပြီမို့ သူမက
ခုံပုလေးတွေဆွဲကာ ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ဓားပေး”

“ဗျာ ...”

သူမက ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်ကြီးရဲ့ လက်ထဲ
ဓားကို မေးငေါပြရင်း ...

“ဓားပေးလေ ... ဓားပေး၊ ကိုယ့်ဘာသာ လှီးစားမလို့၊
ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား၊ ကြိုက်သလောက်စားမယ်၊ ကျ
သလောက် ရှင်းမယ့်သူလည်း ပါတယ်”

သူမက ဓနဘက်ကို လက်မဖြင့် နောက်ပြန်ညွှန်ပြ
ရင်း ပြောလိုက်တာမို့ တုတ်ထိုးသည်ကြီးက သူမထံ ဓားရိုး
စာမ်းပေးလိုက်သည်။

သူမက ဓားရိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ယူ
လိုက်ပြီး ထိုဓားကို မြှောက်ကိုင်ထားလျက်က အငွေ့တထောင်း
ထောင်း ထနေသော ဝက်သားဗန်းထဲသို့ ငုံ့စိုက်ကြည့်လိုက်ပုံက
သားကောင်ရှာသော မုဆိုးအလား။

အဲဒီ နောက်မှာတော့ သူမက လက်စွမ်းရော
အာစွမ်း လျှာစွမ်းရော ပြပါတော့သည်။

ဓားဖြင့် ဝက်ခေါင်းကစ၊ လို့ အမြီးအဆုံး အင်္ဂါ
အစိတ်အပိုင်းနဲ့၊ ကလီစာအစုံကို လှီးချွတ်ပြီး မြိန်ရေရှက်ရေ
စားနေပုံမှာ အားရစရာ။ ဒါနဲ့ပြုရသော အလှူရှင်အဖို့ ဝမ်း
မြောက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် သူမက ရေရေလည်လည်
စားနေသည်။ သူမရဲ့အာရုံဟာ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေ
သော ဝက်သားဗန်းကြီးထဲမှာသာ အာရုံစူးစိုက်နေသည်။ ခုနေ
ပုံလားကြတောင် ထပြေးဖို့ သတိမရနိုင်လောက်အောင် တွယ်ငြိ

ခြင်းမျိုးဖြင့် တုတ်ထိုးဝန်းဆီမှာ တွယ်ငြိလိုနေသည်။ အနားမှာ
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရှိနေပါလားဆိုတာလည်း သတိ
ရပုံ မပေါ်တော့ ...။ ယောက်ျားလေးရှေ့မှို ဟန်လုပ်ပဲများပြီး
မစို့မပို့လေး စားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးထဲမှာ သူမ မပါ။ သူမ
ဘာသာ သူမစိတ်နှင့် သူမကိုယ် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် စားချင်
သလို စားနေသော ထိုပုံစံလေးကို အနားမှ ထိုင်ကြည့်နေရင်
နေ ပြုံးမိနေသည်။

နေဘဝမှာ မိန်းကလေးများစွာနှင့် ပတ်သက်တွယ်
ငင်ဖူးသော်လည်း ဒီလိုမျိုးတော့ တစ်ယောက်မျှ မပါ။ အားလုံး
ဟာ သူ့ပဲနဲ့သူ၊ မူရာမာယာများမယ်၊ လှအောင်နေမယ်၊ သူတို့နဲ့
အလှတရားတွေနဲ့ ဓနကို ဆွဲဆောင်မယ် ...။ အဲဒီလိုမျိုး ...။

သူမကျတော့ ဘယ်သူကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက်
ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ်အကျင့်နဲ့ကိုယ် ပင်ကိုအတိုင်း လွတ်လွတ်
လပ်လပ် ပေါ့ပါးပါးပါးနေနေတဲ့ ပုံမျိုးလေးပေါ်နေသည်။ အဲဒီလို
ပုံစံလေးက တစ်မျိုးကလေး ဆန်းနေတာမို့ သူ သဘောကျတတ်
ဖြစ်လာသည်။

နေသည် ဒူးပေါ် တံတောင်ဖြင့် ထောက်၊ ထိုလက်
ပေါ် မေးထောက်ကာ သူမကို ခပ်ပြုံးပြုံးငေးကြည့်နေရင်း ...

“ဖြည်းဖြည်း၊ ဖြည်းဖြည်းစား ...။ နောက်က ကျားလိုက်
လာသလို မစားနဲ့၊ လည်ပင်း နင်နေဦးမယ်”

“အဟွတ် ... ဟွတ် ... ဟက် ... ဟက်”

“ကဲ ... ကြည့် ... ပြောရင်းဆိုရင်း နင်ပြီ၊ ဖြည်းဖြည်းစား
ပါကွာ”

“ရေ ... ငရေ ... အမလေး ... နင်နေပြီ”

“အိုကေ ... အိုကေ ... ခဏစောင့်၊ ရေဘူးသွားဝယ်ပေး
မယ်”

သူမက တကယ်ပဲ မျက်လုံးပြူ၊ မျက်ဆန်ပြူ၊
နင်နေကာ ရင်ဘတ်ကိုထုနေတာမို့ သူမက မလှမ်းမကမ်းက
ဆိုင်ကို ပြေးကာ ရေသန့်ဘူး ဝယ်လာရသည်။

“ကဲ ... ရော ... ရော သောက်ချလိုက်ဦး”

သူမက ဓန လှမ်းပေးသော ရေသန့်ဘူးကို လှမ်း
ယူကာ တရှိန်ထိုး မော့သောက်လိုက်သည်။

ထိုသို့ အဆက်မပြတ် မော့သောက်နေစဉ်မှာ ကိုယ့်
မျက်စိတည်တည်က နိမ့်ချည်မြင့်ချည်လှုပ်ရှားနေသော လည်ပင်း
ကလေးကို တမင် မရည်ရွယ်ဘဲ စိုက်ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။
လှလိုက်တဲ့ လည်ပင်းရှည်လမျှောကလေး ...။

“အဲမလေး ... ခုမှပဲ လည်ပင်း အနင် ပျောက်သွားတော့
တယ်”

သူမက ရေဘူး ပြန်ကမ်းပေးပြီး သူမရင်ဘတ်ကို

တစ်ချက်နှစ်ချက် ထုရင်းပြောတော့မှ သူ ငေးမောခြင်းမှ နိုးလာသည်။

“နည်းနည်းနားပြီး ဆက်စားလေ ...”

“အဲမလေး ... တော်ပါပြီ၊ မစားတော့ပါဘူး၊ ဗိုက်လည်း အင့်နေပြီ၊ ပြန်တော့မယ်၊ ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်တော့ ...”

ဓနက ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်သည်။ သူမက တုတ်ထိုး ဗန်းကြီးရှေ့မှ မထချင်ထချင် ထသည်။ အငွေတလူလူ အနုတမြူမြူဖြစ်နေသော ထိုဗန်းကြီးကို သံယောဇဉ်မကုန်သလို ခဏစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဓနကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဒီနေ့ ဆက်မစားနိုင်တော့ပေမယ့် ကိုရိုးယားကားလုပ်ရင် ရမလားဟင် ...”

“ဘာလဲ ... ကိုရိုးယားကား ...”

“ဇာတ်လမ်းတွဲလေ ...၊ ဇာတ်လမ်းတွဲ ရိုက်သလိုပေါ့၊ တစ်ပိုင်းတည်းနဲ့ မပြီးဘူး၊ နောက်နေ့တွေ ဆက်ကျွေးဦးမလားလို့”

ဓနက ရယ်လိုက်မိရင်း ...

“တော်တော် အစားမက်ပါလား မအာရှာရယ်”

“မအာရှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မကညာပါ”

“မင်းနာမည်က ကညာပေါ့”

“ဟုတ်ပါဗျာ ...”

“နာမည်လေးကျတော့ မိန်းမဆန်ဆန်၊ လူပုံကလည်း နုနုငယ်ငယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ မလိုက်မက်ပါဘူး”

“အစ်ကိုတွေနဲ့ ပြောနေကျဗျာ၊ အကျင့်ပါနေပြီ”

“ဒါနဲ့ မင်းက ဒီမှာ ညနေတိုင်း စက်ဘီးလာစီးသလား”

“ခင်ဗျားရော ဒီမှာ ညနေတိုင်း လမ်းလာလျှောက်လား”

“ဆိုပါတော့ ...”

“ကျွန်တော်လည်း ဆိုပါတော့ ...”

ဓနက ရယ်မိပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား စက်ဘီးစီးတတ်သလား”

ဓနက ရုတ်တရက် ညာချင်စိတ်ပေါ်လာကာ ...

“စီးတတ်တာပေါ့ ...”

“ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့ လာပြိုင်စီးပါလား၊ ခင်ဗျားရုံးရင် ကျွန်တော့်ကို ဝက်သားတုတ်ထိုးကျွေး ...”

“မင်းရုံးရင်ကော ...”

“ကျွန်တော်ရုံးရင် ကျွန်တော် ကျွေးမယ်”

“ကိုယ်မှ ဝက်သားတုတ်ထိုး မကြိုက်တာ”

“ဒါဆိုလည်း ကြိုက်တာကျွေးမယ်ဗျာ”

“ကိုယ်က အစားမမက်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာမက်လဲ”

“အလှပဲ မက်တယ်”

“လှတာမက်ရင် ညစာခက်တတ်တယ်ဗျ ...”

“မမက်ပါဘူး၊ အိမ်မှာ ထမင်းချက် ကိုလှကြည် ရှိတယ်”

ကညာက ဓနကို မျက်စောင်းထိုးသလိုလေး ချ

ကြည့်ရင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

ဓနနှင့် ကညာက ကညာစက်ဘီး ရပ်ထားသည့်

နေရာသို့ အတူပြန်ဆင်းလာကြရင်း ...

“မင်းရှုံးရင် တစ်ခုတော့ ကိုယ့်ကို ပေးရမယ် ကညာ”

“ဘယ်တစ်ခုလဲ ...”

“မင်း ဖုန်းနံပါတ် ...”

ကညာက ဟွန့်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ရင်း ...

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...”

“ဆက်ဖို့ပေါ့”

“ဆက်ပြီး ဘာတွေပြောမှာလဲ ...”

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ အာလာပသလ္လာပ ...”

“အစပထမတော့ အာလာပသလ္လာပ၊ နောက်တော့ အိ

ကလီ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဖုန်းထဲမှာပဲ ချစ်ကြလေသတည်း

ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုး ရိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ခုကတည်းက ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်တော့ ...”

“ဘာလို့ ဆန်ပြုတ် သောက်ရမှာလဲ”

“ဆန်ပြုတ်၊ ဆုတ်ပြန်လေ၊ နောက်ဆုတ်ပြီး ပြန်လိုက်တော့လို့ပြောတာ၊ ကျုပ်ကယောက်ျားလေးဗျ၊ ယောက်ျားချင်း ဖုန်းကျွေးရတာ မမိုက်ပါဘူး”

ဓနမှာ မိန်းကလေးတွေကို အမျိုးမျိုး ကြုံခဲ့ အိခဲ့လေခဲ့သမျှ ကညာနဲ့ကျမှ စကားအရာမှာကတည်းက ရွံ့ရတော့လို့ ဖြစ်နေပါသည်။

“ကဲ ... သွားတော့မယ်ဗျာ၊ တာ့တာ ...”

ကညာက စက်ဘီးပေါ်တက်ပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြာဆာ နင်းထွက်သွားတာကို သူ့မှာ တငေးတမော ကြည့်ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

“ကိုလှကြည်... ခင်ဗျားလက်ကို မလွှတ်လိုက်နဲ့ဦးနော်
မလွှတ်နဲ့နော်...”

“မလွှတ်ဘူး ဆရာ၊ စိတ်ချပါ စိတ်ချပါ... ..”

ကိုလှကြည်မှာ ပါးစပ်ကသာ မလွှတ်ဘူးဟု ဆော်
နေရသော်လည်း စက်ဘီးနောက် ကယ်ရီယာကို ဆုပ်ကိုင်ထိန်း
မတ်ထားရသော လက်ကဖြင့် လက်အံ့သေရတော့မည်။ လက်
ကို လွှတ်လိုက်ချင်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဆရာမက ခါးကြီးစောင်း
စောင်းဖြင့် စက်ဘီးကို ခွဲခတ်ပြီး စီးနေသည်။ ဒီအရွယ်ရောက်
ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး စက်ဘီးစီး ထ၊သင်သလဲ မသိပါ။

“ဆရာ... ခါးကြီးစောင်းမထားနဲ့လေ၊ ခါးမစောင်းနဲ့
လေ”

“ဘယ်မှာစောင်းလို့လဲဗျ”

“စောင်းနေပါတယ် ဆရာ”

“မစောင်းပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော့် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်နေတာ၊ စောင်းကို
စောင်းနေတာ၊ ခါးကို တည့်တည့်ထားပါဆရာ၊ ဆရာကို
ကျွန်တော် စက်ဘီးစီး သင်ပေးနေတာပါ၊ ခုချိန်မှာ
ကျွန်တော်က ဆရာရဲ့ ဆရာပါ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ
နားထောင်ပါ”

မနုက ခါးကိုပြန်တည့်သည်။ သို့သော် ခဏကြာ
တော့ ပြန်စောင်းသွားသည်။ စက်ဘီးကလည်း ဒယိမ်းဒယိုင်မို့
စက်ဘီးကို မလွှတ်တမ်း ထိန်းကိုင်ရင်း ပြေးလိုက်နေရသော
ကိုလှကြည်များ လက်ဖြုတ်ထွက်တော့မတတ် ဖြစ်လာကာ...

“ဆရာကလည်း ခါးတည့်ပါဆိုမှဗျာ၊ ကားကျတော့
မောင်းတတ်ပြီး စက်ဘီးကျတော့ မနင်းတတ်ဘူးလား”

“ဟာ... တူမလားဗျ၊ သဘောတရားချင်းက သပ်သပ်စီ
ပဲ၊ ကဲ... လွှတ်တော့... လွှတ်တော့၊ ဒီလောက်ဆို နင်း
လို့ရပြီ”

မောလှပြီဖြစ်သော ကိုလှကြည်က လွှတ်ဆိုတာနှင့်
ဖွန်းခနဲ လွှတ်ပေးလိုက်ရာ စက်ဘီးက ကွေ့ကာကောက်ခါ
ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဟ ... ဟ ... မရဘူး၊ မရတော့ဘူးဗျို့၊ ကိုလှကြည်
ရေ၊ အမြန်လာဖမ်းပါဗျို့...”

ကိုလှကြည်ခမျာ စက်ဘီးနောက်မှ ပြေးလိုက်
ပြန်သည်။ သို့သော် ကိုလှကြည် ဖမ်းလိုမခင်မှာပဲ စက်ဘီး
ဝရန်းသုန်းကား လဲပြိုသွားပါတော့သည်။

“အ ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ဒူးပြဲပါပြီဗျာ၊ ကိုလှကြည်
ရာ ခင်ဗျားကလည်း ဖမ်းပါဆိုမှဗျာ”

“ဖမ်းတာပဲ ဆရာရယ်၊ ဖမ်းလို့မခင် ဆရာစက်ဘီး
လဲသွားတာကိုး...”

ကိုလှကြည်က စက်ဘီးကိုရာ လူကိုပါ ဝိုင်းထန်
ဆွဲထူလိုက်ရင်း...

“ဆရာမလည်း ဒီအရွယ်ကျမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီ
စက်ဘီးစီးသင်မှန်း မသိပါဘူး”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ဗျာ...”

ခနက ဇွဲမလျော့။ တစ်ခါလဲလျှင် နှစ်ခါထက်
သင်ဦးမည့်သူမျိုး။ လဲလိုက် ထလိုက်ဖြင့် မတတ်မချင်း အသံ
ပန်းခံ၍ သင်သည်။ သူက သူ့ဇောနဲ့သူမို့ မမောနိုင် မပမ်းနိုင်
သင်နေပေမယ့် ဘာဇောမှမရှိလေသော ကိုလှကြည်ခမျာမှာ
မျက်လုံးပြူး လျှာထွက် ဟောဟဲဆိုက်နေသည်။

“ကျွန်တော် နင်းပြီနော် ကိုလှကြည်၊ လဲခါနီးကျ ဖမ်းဆွဲ
လို့ရအောင် ခင်ဗျား ဘေးကနေ ရံပြီး ပြေးလိုက်ပေး၊
ယိုင်လာရင် ဖမ်းဆွဲတည်ပေး၊ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခါ
ထပ်လဲလို့မရတော့ဘူး၊ ပြီစရာ ဒူးမကျန်တော့ဘူး၊ ဒူး
နှစ်ဖက်စလုံး ပြီနေပြီ”

ကိုလှကြည်က ခန ညွှန်ကြားသလို ပြေးလိုက်
ဖမ်းထိန်းပေးနေရသည်။ ကိုလှကြည် အမောမဆိုမိလေးမှာပဲ
အန စက်ဘီးစီးတတ်သွားသည်။

“အိုကေပြီ ကိုလှကြည်ရေ... ကျန်ရစ်ခဲ့တော့...”

ခနက စက်ဘီးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး နင်းထွက်
သွားရင်း ကောင်းကင်ကြီးကို တစ်ချက်မော့ကြည့်၍ လောကလေး
တစ်ချက် ချွန်လိုက်ပါသည်။

ကညာရေ... မင်းနဲ့ စက်ဘီးပြိုင်စီးခွင့်ရဖို့ ကိုယ့်
အကြိုးစားလိုက်ရတာ အလဲလဲ အကွဲကွဲ ဒူးတပြိုင်ပါပဲ...”

“ဝမ်း ... တူး ... သရိုး ... ဂိုး ... ”

နံနက်ခင်းရဲ့ နေခြည်နွေးနွေးအောက်မှာ စက်ဘီးနှစ်စီး တာထွက်လာပါသည်။ ဘောင်းဘီတိုအဖြူနှင့် တီရှပ်အနီလေး ဝတ်ထားသော ကညာက စက်ဘီးအနီနှင့်၊ ဘောင်းဘီရှည်အပြာနှင့် တီရှပ်အဖြူဝတ်ထားသော ဓနက စက်ဘီးအပြာဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးက ဖက်ရှင်ကျကျပင်။

စ၊ပြီး တာထွက်ကတည်းက ကညာစက်ဘီးထဲ ဦးဆောင်နေသည်။ အလယ်နားမှာ ဓနက ကျော်တက်သွားပြီး နောက်တော့ ပြတ်ကျန်ခဲ့ကာ ကညာစက်ဘီးက အရင်ပန်းဝင်သွားသည်။

“အဟက် ... ဟက် ... ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး စက်ဘီးလေးတောင် နိုင်အောင် မနင်းနိုင်ပါလားကွယ်”

“သိပ် ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့၊ ငါက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူရမှာ အားနာလို့ တမင်သက်သက် အရှုံးပေးလိုက်တာ”

“ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ပလီစီချောက်ချက်တွေ ပြောမနေနဲ့၊ ရှုံးရင် ရှုံးတယ်ပေါ့ ... ဝန်ခံပါ”

“ဝန်ခံပါတယ်၊ မင်းကို သဘောကျမိလို့ ခုလို မနက်တိုင်း အပင်ပန်းခံပြီး စက်ဘီးစီးပြိုင်ပွဲ ကျင်းပနေမိတာကို ကိုယ်ဝန်ခံတယ်”

“အဲ့ဒီစကားကို မကြားလိုက်ဘူးလို့ပဲ မှတ်လိုက်မယ်၊ ကဲ ... ခင်ဗျားရှုံးပြီဆိုတော့ ဝက်သားတုတ်ထိုး လိုက်ကျွေးပေတော့ ... ”

“ကျွေးမှာပါ၊ ကျွေးချင်လို့ပဲ တမင် အရှုံးပေးထားတာပဲဟာ ... ”

“ခင်ဗျားက စေတနာသဒ္ဓါတရားတော့ ကောင်းပေတာပဲ”

“တကယ် စေတနာရှိလို့ ကျွေးချင်တာက တစ်ဝက်၊ မင်း ဝက်သားတုတ်ထိုး စားနေတဲ့ပုံလေးကို အနားကနေ ထိုင်ကြည့်နေချင်တာလည်း တစ်ဝက်ပေါ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဝက်သားတုတ်ထိုး ဗန်းရှေ့ရောက်

သွားရင် အနားကလူကို ဖုတ်လေတဲ့ငပိ ရှိတယ်လို့တောင့်
မထင်တော့ဘူး။”

ကညာက ရှေ့ကနေ လှေကားထစ်တွေကို ခပ်
သွက်သွက် နင်းတက်သွားသည်။ ကန်ဘောင်ပေါ်ရောက်တော့
ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်ဆိုသို့ အလွန် တက်ကြွထက်သန်စွာ
လျှောက်သွားနှင့်သည်။

ဒီလိုမနက်မျိုးတွေမှာ ကညာနှင့်အတူ စက်ဘီးဖြင့်
စီးရင်း တမင်အစွဲပေးရင်း သူမ ကြိုက်သော ဝက်သားတုတ်
ထိုးကို တဝကျွေးရင်း ရင်းနှီးမှုတွေကို တည်ဆောက်နေရသည်။

ကညာကို တွေ့သည်အချိန်မှ စ,၍...

တခြားသော အိမ်ကလေးတွေထဲမှ သူစိတ်အာရုံ
တွေအားလုံး သိသိသာသာ လျော့ကျသွားခဲ့သည်။ တခြား
မိန်းကလေးတွေနဲ့ အချိန်မရွေး ဖုန်းပြောလိုရပါလျက်နဲ့ ကညာ
ဖုန်းနံပါတ်ကိုသာ လိုချင်နေမိသည်။ ကညာဖုန်းနံပါတ်ကို ရရှိ
ကညာကို အနိုင်မယူခင်မှာ အစွဲလေးတွေ ပေးပေးနေရင်း
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုတွေ ရရလာသည်။

နေက ကညာကို ပထမတော့ သာမန် စိတ်ဝင်စား
ရုံသာပင်။ နောက်တော့ ထိုစိတ်ဝင်စားမှုက တဖြည်းဖြည်း
လေးနက်ရှည်ကြာလာသည်။ ခုတော့ နက်ရှိုင်းခိုင်မြဲနေခဲ့ပြီ...။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ဓနက ကညာကို နိုင်အောင်
စက်ဘီးနင်းလိုက်ခြင်းဖြင့် ကညာ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရရှိလာပါ
သည်။

အဲဒီနေ့က ...

နေသည် သူ့ဖုန်းထဲမှာမှတ်ထားသည့် မိန်းကလေး
များစွာရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို Delete နှိပ်၍ဖျက်လိုက်ပြီး ကညာ
ဖုန်းနံပါတ်ကို VIPနံပါတ်အဖြစ် ရိုက်ထည့်ထားလိုက်ပါသည်။

နေသည် ဖုန်းပြောရင်း အာခြောက်လာတဲ့အခါ
သောက်ဖို့ ရေသန့်ဘူးနှင့် ဝိုက်ဆာရင်စားဖို့ မုန့်ပဲသွားရည်စား
စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အိပ်ရာဘေးစားပွဲပေါ်သို့ အသင့်ဖြင့်
ဆင်တင်လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်သို့ ငြိမ်ခနဲ လှိမ့်ချပစ်လိုက်
ပြီး ကညာဖုန်းကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ... ကညာ”

“ဘာတုန်း ...”

“ဟာကွာ ... မိန်းကလေးထူးသံတဲ့၊ မညင်သာလိုက်တာ”

“ရော် ... ခက်ကပြီ၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုတွေကြားထဲ
မှာ ယောက်ျားလေးလို နေလာတာလို့ ပြောပြီးပါပဲကော
ကိုဥစ္စာနေရယ် ...”

“ခင်ဗျားတွေ ကျွန်တော်တွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းနဲ့
မလိုက်ဖက်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုပြောရမှာတုန်း”

“ကညာကလို့ ပြောပေါ့ ... ခင်ဗျားလို့ မပြောဘဲ ‘ရှင်’
လို့ပြောပေါ့ ...”

“ပြောချင်ပါဘူးဗျာ”

“ပြောချင်ပါဘူးရှင်လို့ ပြော ...”

“ခင်ဗျားဗျာ ...”

“ရှင်နော်လို့ ပြော ...”

“ဟား ... ဟား ... အဲဒီလို ကနဲ့ကလျတွေ မပြောတတ်
ဘူး”

“ဟင်း ... ဟင်း ... အဲဒီလိုမျိုးတော့ မပြောချင်ပေါင်ရှင်
လို့ ပြော ...”

နေက ကညာစကားနှင့် ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပြော
နေတာမို့ တစ်ဖက်က ကညာက တဟားဟားရယ်နေသည်။
ရယ်ပုံကိုက ပွင့်လင်းပုံစာနေသည်။ ဟန်ဆောင်အကာတွေအုပ်
ပြီး ခိုးခိုးခွီခွီ ရယ်ပုံမျိုးထက် အဲဒီလိုရယ်ပုံမျိုးကို နေက ပို၍
နှစ်သက်မိပါသည်။

“ဒီမှာ ... ကိုဥစ္စာမနဲ ...”

“နေဗလပါကွာ”

“သိပ်မကွာပါဘူး၊ ဒီမှာ ... ခင်ဗျားကို မေးစရာရှိတယ်”

“မေးလေ ... အမေးရှိရင် အဖြေရှိရမှာပေါ့”

“ခင်ဗျား ညတိုင်း ကျွန်တော်နဲ့ ဖုန်းပြောပြောရတာ ခုထိ မပျင်းသေးဘူးလား”

“မပျင်းသေးဘူးလို့ မဖြေချင်ဘူး၊ အဲဒီလို ဖြေလိုက်ရင် တစ်နေ့နေ့ကျ ပျင်းရင်ပျင်းသွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး သက်ရောက်သွားမှာစိုးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဘယ်တော့မှ မပျင်းဘူးလို့ပဲ ဖြေမယ်”

“လိုရင်းတိုရှင်း ဖြေပါလားရှင်၊ ရှင်အစား လေကုန်လိုက်တာ ...”

“အား ... နားဝင်ချို့လိုက်တာ၊ အဲဒီလိုမျိုးလေး ရှင်တွေ ရှင်တွေ သုံးစမ်းပါ”

“ရှင်ပြောခိုင်းလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကညာဘာသာ ကြိုသလို အမျိုးမျိုး ပြောဆိုသုံးနှုန်းနေကျပဲ ...”

“ကိုယ်ကလည်း ကညာကို ဟိုလိုပြောပါ ဒီလိုပြောပါ ပြောနေပေမယ့် ကညာ ဘယ်လိုပြောပြော သဘောကျပြီး သားပါပဲ”

“ဒါဆို ကညာက ရှင်နဲ့ ဖုန်းပြောရတာပျင်းစရာကောင်းလို့ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်လို့ ပြောရင်လည်း သဘောကျမှာပဲလား”

“ဟာ ... ဒါတစ်ခုကတော့ ချွင်းချက်ပေါ့ဗျာ၊ အဲလိုပြောရင်တော့ လုံးဝ သဘောမကျနိုင်ပေါင်ဗျာ၊ တကယ်တော့ ကညာကို ကျွန်တော်

ကညာကလေ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်နဲ့ ကညာနဲ့

နေသည် ခိုသလို ဘာလိုလို စကားတွေကို ဆက်တိုက်ပြောရင်း အာခြောက်လာတာမို့ စားဖွဲ့ပေါ်က ရေဘူးကို လှမ်းယူမော့သောက်ရသည်။ ဗိုက်ဆာလာပြီမို့ မုန့်တွေ လှမ်းယူစားရသည်။ မုန့်စားရင်း ရေသောက်ရင်း လေကြောက ဆက်ဆက်ရှည်နေရသည်။ ဓနတို့က ဖုန်းဘုရင်မို့ ညလုံးပေါက်ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောနိုင်တာပင်။ အရင်ကဆို တစ်ညမှာ သုံးလေးယောက်တော့ နည်းနည်းစီ အိပ်ဖြစ်ပေမယ့် ခုတော့ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ အပီပြောဖြစ်နေရပါသည်။

“ကညာ ...”

တစ်ဖက်က အသံပျောက်နေသည်။

“ကညာ ...၊ ဟဲလို ... ဟဲလို ... ဟဲလို”

ဓနက စွပ်အော်တော့မှ တစ်ဖက်ကအသံကို ပြန်ကြားလာရသည်။

“အင်ဟင် ... ဘာလို့ စွပ်အော်နေတာလဲ”

“ကညာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နားထောင်ရင်း ခဏလေးငိုက်မိသွားလို့ပါ”

“ဒါဆို ကညာကို မျက်စိကျယ်စေမယ့် စကားပဲ ပြောတော့မယ်၊ ကညာရယ် ... ကညာကို ကိုယ် အချစ်တယ်”

တစ်ဖက်က ခဏငြိမ်နေပြီးမှ ...

“ဪ ... သိပြီ၊ ရှင်က ကညာနဲ့ ရည်းစားထားချင်တာလား၊ ခုလို ညတိုင်း ဖုန်းပြောခွင့် တရားဝင် ပါမခံရဘူးရည်းစားဆိုတဲ့ တံဆိပ်တုံးကို ထုပေးစေချင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး ကညာ၊ ကိုယ် အဲဒီလောက် မပေါ့ပျက်ဘူး ကညာကို ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အဖော်မွန်အဖြစ် ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်တာပါ၊ ကညာအကြောင်းကို ကိုယ် သိပ်အများကြီး မသိပါဘူး၊ ကညာရဲ့ ဂျစ်တစ်တစ်လေးနဲ့ အရမ်းနောက်တတ် ပြောင်တတ်တဲ့ ပုံစံလေးကိုပဲ သဘောကျရင်းကနေ တဖြည်းဖြည်း ချစ်မိလာတာပါ၊ ချစ်မိတာနဲ့ တစ်ဖြည်းတည်းမှာပဲ ကညာကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုးအထိ ဖြစ်လာတာပါ၊ ချစ်စိတ်တစ်ခုတည်းရဲ့ တွန်းအားနဲ့ ကညာကို ဒီလိုစကားမျိုး ပြောရတာပါ”

“အဲဒီစကားလေး ပြန်သိမ်းသွားပါလား”

“ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကညာ ရှင်ကို ပြောဖူးတယ်လေ၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ယောက်ျားလေးတွေဆို ကညာ စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆိုတာ”

“အမှန်တရားကို မျက်ကွယ်မပြုပါနဲ့လား ကညာ၊ ကညာက မိန်းကလေးပါ၊ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပါ၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ခုလောက်ထိ ရင်းနှီးငြိတွယ်ပြီးရင် စိတ်မဝင်စားဘဲကို မနေပါဘူး”

“ကညာ တကယ် စိတ်မဝင်စားလို့ပါ၊ တော်ကြာ ရှင့်ကို ယူပြီးမှ ရှင့်ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ကောင်မလေးလှလှလေးတွေ မြင်တိုင်း လိုက်ငေးနေမိရင် ရှင်လည်း သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ကိုယ်လည်း ကညာနဲ့အတူ လိုက်ငေးပေးမှာပေါ့”

“ရှင်က လူပျိုကြီးနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... လူပျိုကြီးပီပီ မိန်းကလေးတွေကို ငမ်းကြောထူတဲ့ ဧကလေးက ပြုပြလာလို့ပါ”

“လူပျိုလေးတွေလည်း ငမ်းကြောထူတာပါပဲ”

“လူပျိုလေးတွေထက် ရှင်တို့အရွယ်က ပိုပြီး ငမ်းပါးဝ

တတ်တယ်လေ၊ ဒီအရွယ်ကြီးထိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငမ်းလာခဲ့ရတာကိုး၊ ယောက်ျားဆိုတာ အသက်ကြီးစေ မဖြူစင်လေဘဲ မဟုတ်လား။”

“အကယ်၍ မဖြူစင်ခဲ့ဘူးဆိုရင်လည်း ကညာကိုတော့ ဖြူဖြူစင်စင် ချစ်ခဲ့ပါတယ် ကညာ...”

ခနက ထိုစကားကိုတော့ တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ပြောမိခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစကားပြောမိချိန်မှာ လူက တုန်ရင်နွေးထွေးလာ ပြီးမှ တစ်ဖန် ပြန်၍ ဆေးမြဲသွားကာ ရင်အလယ်ဗဟိုတည့် တည့်မှာ ညင်ညင်သာသာလေး တုန်ကျန်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့... လူက အားမရှိသလို ပျော့နွေးနွေးညှပ်သွားကာ စကားအောင် ဆင် မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်နေမိသည်။ ကညာဘက်မှာလည်း အသက်နှုတ် သဲ့သဲ့လေးမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ တိတ်ဆိတ် ခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အမျိုးအမည်မပြတ်တတ်သော ခံစား တစ်ခုကနှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်မိမိမှ ရစ်ပတ်နေသည်ဟု ထင် မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူ ကျဆုံးသွားသည်။

သူ့ဘဝမှာ အကြိမ်ကြိမ် မထိမဲ့မြင် ပြုခဲ့ဖူးသော အချစ်ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ သူ ပြားပြားမှောက်ကာ ကျဆုံး

သွားသည်။ သူ အခု ခံစားနေရတာဟာ ဘယ်မိန်းကလေး အတွက်မှ မခံစားဖူးခဲ့သော ခံစားမှုမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုခံစားမှုက တိုးတိတ်ညင်သာစွာဖြင့် သူ့နှလုံးသားထဲမှာ လာရောက်ခဲ့အောင် နေခဲ့ပြီ ...။

“သိပ်ချစ်တယ် ကညာရယ်၊ ယုံကြည်ပေးပါ...”

အသနားခံ တောင်းပန် ပန်ကြားသံကလေးက သူ့လည်ချောင်းဆီမှ တစ်စုံတစ်ရာရဲ့ တွန်းအားဖြင့် အပြင်သို့ တိုးထွက်လာသည်။

“ယုံစေချင်ရင် ယုံအောင်နေပါ။”

ကညာ အသံလေးကလည်း တိုးတိုးဖွဖွလေး ခင် ...။

“ယုံအောင်နေတယ်ဆိုတာ အတုပါ၊ တစ်ဖက်သား ယုံ ကြည်အောင် ဟန်ဆောင်မှုတွေကို ဆင်မြန်းပြီး နေပြလို့ ရပါတယ် ကညာ၊ ကိုယ် အဲဒီလိုတော့မနေပါဘူး၊ ကညာ ကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် သူ့အလိုလိုပြောချင်လာတဲ့ စကား ကို ပြောမှာပါ၊ သူ့အလိုလို ပြုမူမိတဲ့အတိုင်းပဲ ပြုမူနေ ထိုင်သွားမှာပါ၊ အချစ်က ပြုပြင်တဲ့အတိုင်း ကိုယ် နေထိုင် သွားမှာပါ”

ကညာက ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ ...

၂၂၆ ♠ ပုညဝင်

“အပြောနဲ့အလုပ် ညီမညီ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“စောင့်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားပေးမှာလား ...”

“အချစ်ဆိုတာ စဉ်းစားတိုင်း အပြေရလာတဲ့ ပုစ္ဆာတစ်ခုပဲ
မှ မဟုတ်တာ ...။ သူ့အလိုလို ဖြစ်တည်လာမယ့်အချိန်

တစ်ခုကိုပဲ စောင့်ရမှာ။ အဲဒီ အချိန်ကို ကညာ စောင့်
ချင်တယ်။ ရှင်လည်း စောင့်ပေးပါ”

“ကိုယ် စောင့်မှာပါ။ ကိုယ့်အချစ်ကို အရေးတယူ ဖြစ်
အတွက် ကျေးဇူးပါ ကညာ ...”

သက်ပြင်းလေး တစ်ချက်နှင့်အတူ ဓနက နှုတ်
ခလုတ်ကို နှိပ်၍ ပိတ်လိုက်ပါသည်။

★ ★ ★

“ကိုကဲ့ ကောင်မလေး နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“မေ ... တဲ့”

“ဟင် ... တစ်လုံးတည်းရယ်။ နာမည်ပေး ကပ်စေးနဲ့လိုက်
တာ။ ကိုညာဏ် ကောင်မလေး နာမည်ကရော ...”

“ခင် ... တဲ့”

“ဟင် ... ဒါလည်း တစ်လုံးတည်းပဲ”

“မင်းကောင်မလေး နာမည်ကရော ...”

“ကညာ တဲ့။ နှစ်လုံး ...”

လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းထောင်၍ ခပ်ကြွားကြွား ပြော
လိုက်သော ဓနအမူအရာကြောင့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်က မသိ
မသာ မဲ့ရှဲ့လိုက်ကြပါသည်။ သူ့ကောင်မလေး နာမည်က
နှစ်လုံးဖြစ်နေတာများ ကြွားစရာမှတ်လို့ ...။

ဓနက ခုမှ အမြင်မှန်တွေရ၊ ကိုယ်ချင်းတွေ စာ
ကာ အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် ပူးပေါင်းလာပေမယ့် အစ်ကိုတွေက
ဖြင့် မကြည်လှပါ။

အရင်တုန်းက ကံသာနဲ့ ဉာဏ်သာကို အမျိုးမျိုး
ပစ်တင်ရှုံ့ချခဲ့ပြီး ခုကျမှ သူက ပိုကဲနေတာ အမြင်ကပ်စရာ
ကြီး။

“မင်း ကောင်မလေးက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ ဓန ...”

ဉာဏ်သာက မေးတာမို့ ဓနက စဉ်းစားသလို
မျက်လုံးပင့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘယ်လိုမျိုးလဲဆိုတော့ ရှေ့ဆံပင်လေးတွေကို အလယ်
က ခွဲပြီး ရောင်စုံ ကလစ်လေးနဲ့ တစ်ဖက်တစ်ခု ညှစ်
ထားတယ်။ အရပ်က မနီမံ မမြင့် အနေတော်၊ ယောက်ျား
လေးဆန်ဆန် နောက်တီးနောက်တောက် ပုံစံမျိုးလေး”

“ကလေးမသာ အထာမျိုးပေါ့ ...”

“အဲ့ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကညာက ဟန်မဆောင်
တတ်တာပါ။ အစားလည်း ပုပ်တယ်ဗျာ၊ ဝက်သားတုတ်
ထိုးဆို အရမ်းကြိုက်တာ၊ တုတ်ထိုးဗန်းမြင်ရင် ဟန်
မဆောင်နိုင်ဘူး၊ အဝကြိတ်ပစ်တာ ...”

“ဟ ... အဲ့ဒါတစ်ခုတော့ မေ့နဲ့ အရမ်းတူသွားပြီ”

ကံသာက တက်တက်ကြွကြွ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မေလည်း ဝက်သားတုတ်ထိုး အရမ်းကြိုက်တာ၊ ဒါပေ
မယ့် မေ့ပုံစံက မင့်ကောင်မလေးလိုတော့ ယောက်ျား
မဆန်ဘူး၊ ဆံပင်လေးတွေကို နဖူးပေါ်တိတိလေး ချထား
တဲ့ ပုံစံလေးက တအားချစ်စရာကောင်းတယ်၊ သူ့ပုံက
မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြို၊ လာမထိနဲ့ မီးပွင့်သွားမယ်
ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး၊ ပြီးတော့ မေက အလှူဒါနလုပ်ဖို့ အရမ်း
ဝါသနာပါတာ”

“ဟာ ... ဒီတစ်ချက်တော့ ခင်နဲ့ တူသွားပြီ”

ဉာဏ်သာကလည်း ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောလာ
သည်။

“ခင်က မေ့လိုပဲ ... အလှူဒါန အရမ်း ရက်ရောတယ်၊
ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းတယ်၊ ခင်ကြောင့် ငါ့ရဲ့ အပျော်
အပါးတွေဘက်မှာ ကုန်ရမယ့် ပိုက်ဆံကိုလျှော့ပြီး အလှူ
အတန်း လုပ်ဖြစ်နေတာ၊ ဓနကတိုင်း ဘုရားသွားပြီး
တရားထိုင်ဖြစ်နေတာလည်း ခင် တိုက်တွန်းလို့ပဲ၊ ခင်
ပုံစံက ကိုကံ ကောင်မလေးလို ဆတ်ဆတ်ကြိုတော့
မဟုတ်ဘူး၊ အဲရမ်း မိန်းမဆန်ပြီး တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်
တယ်၊ ဆရာမဆိုတော့ ရှေ့ဆံပင်လေးတွေကို အပြောင်

သိမ်းပြီး နောက်ဆံပင်တွေကို ဆံထုံးလေး ထုံးပြီး ဆံထိုး
လှလှလေး ထိုးထိုးထားတတ်တယ်။ အဝတ်အစား ဝတ်
လိုက်ရင်လည်း အရောင်နုနု အသားပျော့ပျော့ ပြောင်
ဝမ်းဆက်ကလေးတွေချည်းပဲ။ လှချည်နဲ့ ရင်ဖုံး ခါးတို့
အင်္ကျီနဲ့ အရမ်း ယဉ်တယ်”

“ဒါနဲ့ ကိုက်တို့က မေတို့ ခင်တို့နဲ့ တရားဝင် ချစ်သူတွေ
ဖြစ်ကြပြီလား”

ဓန မေးခွန်းကြောင့် ကိုက်နှင့် ကိုညုဏ်က အင်း
တမ်းတမ်း ဖြစ်သွားကြပြီး ကိုက်က အရင် ...

“လုဆဲဆဲ ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဘာလဲ လုဆဲဆဲ ...”

“ချစ်သူဖြစ်လုဆဲဆဲကို ပြောတာကွ။ မဝေးစမ်းပါနဲ့။”

“ဒါဆို မသေချာသေးဘူးပေါ့၊ ငါးဆယ် ငါးဆယ်ပဲပေါ့”

“ဖစ်ဖတ် ဖစ်ဖတ်တော့ မကပါဘူးကွာ၊ အိတ်တိ တွမ်တိ
လောက်တော့ ရှိပါတယ်”

“အိတ်တိ တွမ်တိဆိုတော့ မဖြစ်တဲ့ဘက်က ရှစ်ဆယ်
ရာခိုင်နှုန်း၊ ဖြစ်တဲ့ဘက်က နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပေါ့ ...”

“ဖြစ်တဲ့ဘက်က ရှစ်ဆယ်၊ မဖြစ်တဲ့ဘက်က နှစ်ဆယ်
ကွ”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီတော့
ကိုက်က သူ့ဆီက အဖြေရဖို့ စောင့်နေရတယ် ဆိုပါ
တော့ ...”

“စောင့်ရတာပေါ့ကွာ ...”

“နေ့တိုင်း တွေ့ဖြစ်လား”

“နေ့တိုင်းတော့ မတွေ့ဖြစ်ဘူး၊ မေက စနေ တနင်္ဂနွေဆို
မအားဘူး၊ မနက်စောစောဆိုလည်း မအားတတ်ဘူး၊
တနင်္လာကနေ သောကြာအထိ နေ့ခင်းပိုင်းတွေပဲ တွေ့
လို့ရတာ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော့် ကညာနဲ့ တူတယ်၊ ကညာလည်း
စနေ တနင်္ဂနွေဆို တွေ့ဖို့ ချိန်းလို့မရဘူး၊ ကျန်တဲ့ရက်
ဆိုရင်တောင် မနက်ပိုင်းပဲ တွေ့ရတာ”

ညုဏ်သာက တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ငါ့ကျတော့ စနေ တနင်္ဂနွေပဲ တွေ့ခွင့်ရတာကွ၊ ခင်က
ဝိုက်ဆရာမဆိုတော့ ကြားရက်တွေ မအားဘူး၊ တစ်ပတ်
မှာ ဒီနှစ်ရက်ပဲ တွေ့ရတာတောင်မှ ညနေပိုင်းလေးပဲ
တွေ့ရတာ”

“ဓန ... မင်းက ငါ့ချည်း မေးနေတာ၊ မင်းတို့ကရော
ချစ်သူစင်စစ် ကေနဲ့ဖြစ်ကြပြီလား”

ကိုကို မေးခွန်းကြောင့် ဓနက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း
 “အဟဲ ... မဖြစ်သေးဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း အဖြေစောင့်
 တုန်းပဲ၊ ကျွန်တော့် အခြေအနေကတော့ Positive က
 ၉၉ ရာခိုင်နှုန်း၊ Negativeဘက်က တစ်ရာခိုင်နှုန်းလေးပဲ”

ဓနက လက်ညှိုးလေး တစ်ချောင်းထောင်ကာ
 အပိုင်ပြောလိုက်တာမို့ ဉာဏ်သာက အမြင်ကတ်သွားကာ မျက်
 နှာ ခပ်မော့မော့နှင့်ပင် ...

“ငါကတော့ ခင့်ဆီက ချစ်အဖြေရဖို့ ဟန်ဒရက်ပါစင့်
 သေချာပြီးသား ...”

“ဘာလဲ ... ဖိတ်စာ တခြမ်းရိုက်ဖို့ သေချာတာလား
 ဟား ... ဟား ...”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့ကို မဟားနဲ့”

ကိုညဏ်က ဓနကို လက်သီးနှင့် လိုက်ထိုးတာနဲ့
 ဓနက ကိုကိုကို ပတ်၍ပြေးရင်း ရှောင်တိမ်းလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ကို ပတ်မပြေးနဲ့
 ကွ၊ ငါမူးလာပြီကွ”

ကံသာက မျက်စိစုံမှိတ်၍ အော်လိုက်ရပါသည်။

“မေခင်ကညာ စရိုက်သုံးမျိုးဖြင့် သရုပ်ဆောင်သည်ပေါ့
 ဟယ် ...၊ ဟီး ... ဟီး ... ဟိ ... ခိ”

“ဟယ် ... ကညာရယ် နင်ပဲ မကြောက်မရွံ့ဟယ် ...”

မေခင်ကညာက ဇာတ်စုံခင်းအပြီးမှာ သက်စု၊
 မိမိနှင့် နှင်းယုတို့က ရင်ဘတ်ကိုယ်စီဖိကာ တအံ့တဩ ရေရွတ်
 လိုက်ကြပါသည်။ ကညာကတော့ ပြုံးစေ့ပြုံးစေ့နှင့် သူ့သရုပ်
 ဆောင်မှုကို သူ ကျေနပ်နေပါသည်။

“ကဲ ... အခု နင်ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲကညာရဲ့၊ သုံးယောက်
 လုံးက နင့်ကို ချစ်နေကြပြီ၊ လက်ထပ်ခွင့်တောင်း တောင်း
 နေပြီ၊ နင် ဘယ်လောက် ပီပီရီရီ လိမ်လိမ်၊ မေရယ်
 ခင်ရယ် ကညာရယ်ဟာ သုံးယောက်မဟုတ်ဘဲ မေခင်
 ကညာ ဆိုတဲ့ နင်တစ်ယောက်တည်းပဲဆိုတာ သူတို့
 တစ်နေ့ကျ မသိဘဲမနေဘူး၊ အဲဒီဇာတ်ကို နင် ဘယ်လို

ရှင်းမလဲ၊ ကိုယ့်ဇာတ် ကိုယ်မနိုင်ရင် နင်တော့ပြဿနာပဲ”
 “သူတို့ ငါ့ကို တကယ်ချစ်ပြီး တကယ်ယူချင်ပြီ ဆို
 ကတည်းက ငါ့အကြံအောင်ပြီလေ၊ ခုချိန်က သူတို့
 ငါ့ကို ပိုချစ်လာအောင် လုပ်ရမယ့်အချိန်၊ သူတို့ ငါ့ကို
 လွမ်းဆွတ်တသ မေ့ရအောင် အကွက်ဆင်ရမယ့် အချိန်
 ပဲ၊ ငါ အခု သူတို့ကို အဖြေပေးမယ်ပြောပြီး အချိန်ဆွဲ
 ထားတယ်၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ သူတို့ရောဂါက ရင့်လာ
 မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ငါက အဖြေပေးပါတော့မယ်လို့ ပြော
 ပြီး သုံးယောက်လုံးကို တစ်နေရာတည်းမှာ ချိန်းပြီး
 အဖြစ်မှန်ကို သိစေလိုက်မယ်၊ အရှက်ခွဲပစ်လိုက်မယ်ဆို
 ဟယ် ...”

“သူတို့က နင့်အပေါ် တကယ်ချစ်ခဲ့တာဆိုရင်တော့ အား
 နာစရာ ကောင်းပါတယ်ဟယ် ...”

“ဘာမှ အားနာဖို့ မလိုပါဘူး၊ အဲဒီသုံးယောက်က မဟာ
 ဖိုဝါဒ သမားတွေ ...၊ မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်တော့မှ
 အတည်မကြံဘူး၊ မိန်းမတွေကို အထင်သေးတယ်၊ အဲဒီ
 သုံးယောက်ထဲက ကံသာဗလဆိုတဲ့အကြီးဆုံးတစ်ယောက်
 နဲ့ ငါ အရမ်းချစ်တဲ့ ငါ့အန်တီလေးက သမီးရည်းစားတွေ
 ဖြစ်ခဲ့ကြတာ၊ ငါ့အန်တီလေးက သူ့ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တာ
 သူ့အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းတာကို သိလို့ သနားစိတ်

နဲ့ ဖေးမနှစ်သိမ့်ပေးခဲ့တယ်၊ အပျိုလေးတန်မဲ့ သူလို
 မုဆိုးဖိုကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါတောင်မှ
 သူက ငြင်းတယ်လေ”

“အကြောင်းပြချက်က ဘာတဲ့လဲ ...”

“သူ့ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်ထပ်ဖို့ ဆန္ဒမရှိ
 တော့လို့ပါတဲ့၊ သူတင်မဟုတ်ဘူး ... သူတို့ညီအစ်ကို
 သုံးယောက်လုံးက တစ်သက်လုံး လက်မထပ်ဘဲ အတူတူ
 နေသွားကြမှာတဲ့၊ အန်တီလေးခမျာလည်း အသည်းကွဲ၊
 ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်းနာပေါ့ဟယ် ...၊ အဲဒါနဲ့
 စိတ်လေးပြီး နိုင်ငံခြားကအမျိုးတွေဆီကို ထွက်သွားပြီး
 ဟိုမှာပဲအလုပ်လုပ်ရင်း အပြီးနေလိုက်တာ၊ အခုတော့
 ဟိုမှာပဲ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီ၊ ငါသိပ်ချစ်တဲ့ ငါ့အန်တီ
 လေးနဲ့ ငါ့ကိုခွဲခဲ့တာ ကံသာဗလ တရားခံပဲ၊ မိန်းမတွေ
 ကို အလကားသက်သက် အမြင်ကတ်နေတဲ့ သူတို့ညီ
 အစ်ကို သုံးယောက်လုံးကို ငါကလည်း အမြင်ကတ်လို့
 အရှက်ခွဲချင်လို့ ခုလိုလုပ်ရတာ ...”

“အေး ... အဲဒီလိုလုပ်တော့ နင့်ဒေါသနဲ့နင် မပင်ပန်း
 ဘူးလား၊ နင့်မှာ ပိုလူနဲ့ အသွင်တစ်မျိုး သရုပ်ဆောင်ရ၊
 ဒီလူနဲ့ အသွင်တစ်မျိုး သရုပ်ဆောင်ရ ... အလုပ်တွေ
 ရှုပ်၊ စိတ်တွေမရှုပ်ဘူးလား”

မေခင်ကညာက ပိုင်နိုင်သော အပြုံးလေးဖြင့် ပြုံး
လိုက်ရင်း ...

“ဒါတွေဟာ တစ်နေ့ကျ ငါအတွက် ကုန်ကြမ်းတွေဖြစ်
လာမှာပဲလေ၊ ငါက စာရေးဆရာမ လုပ်မှာဆိုတော့
ခုကတည်းက ကုန်ကြမ်းတွေ စုထားသလိုပေါ့ ...”

မေခင်ကညာက ကျောင်းပြီးကတည်းက ဘာ
အလုပ်မှ မည်မည်ရရ မလုပ်ဘဲ မိဘလုပ်စာစားရင်း တစ်နေ့
မှာ စာရေးဆရာမ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်ဟု ကြွေးကြော်ထားသူ
ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် သွားလာစပ်စုရင်း သူ့အဆိုအရ ‘ကုန်ကြမ်း
စု’ နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ နှင်းယုတို့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့
မေခင်ကညာကို စာရေးဆရာမလေးဟုသာ သဘောထားကြ
တာပင် ...။

နှင်းယုတို့က ကညာကို ပြုံးစိစိကြည့်ရင်း ...

“ဒါဆို သူတို့နဲ့ တွေ့ဖို့ ဆုံဖို့ ဇာတ်လမ်းဆင်ဖို့ကို
နင့်ရဲ့ စာရေးဆရာမညာကလေးနဲ့ တွေးခေါ်ပြီး လုပ်ခဲ့
တာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ...။ ကံသာမလဆိုတဲ့ အဲဒီတစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်
ရူးဆိုတော့ သူစိတ်ဝင်စားသွားအောင် ငါက မင်းသမီး
လေးလိုလို ဘာလိုလို ဇာတ်လမ်း စ၊ဆင်ရတာပေါ့။
ပြီးတော့ အမူအရာအမျိုးမျိုးပြောင်း၊ စကားတွေ အမျိုးမျိုး

ပြောပြီး သူစိတ်လှုပ်ရှားလာအောင် သူ့စိတ်ကို ဆွဲရတာ
ပေါ့။ ယောက်ျားဆိုတာ သူတို့ကို စိတ်လှုပ်ရှားမှုပေးနိုင်တဲ့
မိန်းမတွေကို စွဲလမ်းတတ်ကြတယ်တဲ့၊ ငါ- စာအုပ်
တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးထားတာ”

“နောက်တစ်ယောက်ကို ကျတော့ရော ...”

“ဉာဏ်သာဗလ ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကိုတော့ ဆန့်ကျင်
ဘက်နည်းနဲ့ ဆွဲဆောင်ရတာပေါ့။ သူက အပူဆိုတော့
ငါက အအေး၊ သူက အဆူဆိုတော့ ငါက အငြိမ်လေး
ပေါ့။ ဘိယာဆိုင်တွေထဲမှာ ပူပူလောင်လောင် ဆူဆူ
ညံ့ညံ့တွေကို ကြိုက်တဲ့ သူကို ငါက တရားဓမ္မနဲ့ အေး
အေးမြမြပုံစံလေးနဲ့ ဆွဲဆောင်လိုက်တော့ ချက်ချင်း
ပါလာတာပေါ့။ ဒါက တစ်နည်း ...”

“နောက်တစ်နည်းကရော ...”

“နောက်တစ်နည်းကတော့ အရိုးခံနည်းလို့ ခေါ်တယ်၊
လုံးဝ မူရာမာယာမပါတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ စားတာ သွားတာ
ပြောတာ ဆိုတာကအစ လုံးဝ ပဲမများတဲ့ပုံစံနဲ့ပေါ့ဟယ်၊
နေဗလဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က မာယာများတဲ့ မိန်းကလေး
တွေကို သာသာလေးရှောင်သွားတတ်တယ်ဆိုတာ ငါ့အ
ထားတယ်လေ ...။ ငါက သူတွေဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေ
နဲ့ တခြားစီပုံစံမျိုး လုပ်ပြလိုက်တော့ ရှောင်မိသွားဘဲ

အသည်းစွဲသွားတော့တာပေါ့ ...”

“ဪ ... ဪ ... မှတ်သားရပါတယ်၊ (၁) စိတ်လွှဲရှားအောင် ဆွဲတဲ့နည်း၊ (၂) ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင်ပြောင်းဆောင်သောနည်း၊ (၃) အရိုးခံနည်း ... အဲဒီလိုနည်းတွေကို နင်ရေးမယ့် ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ထည့်ရေးရတော့ နာမည်ကြီးသွားမှာ သေချာတယ်”

“ရေးမှာ ... ရေးမှာ ...”

သက်စုတို့က ငေါ့ပြောပေမယ့် မေခင်ကညာက အဟုတ်မှတ်ကာ ကျေနပ်နေပါသည်။

“ဘောကဗလခြံနဲ့ အဲဒီ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်က တကယ့်နာမည်ကြီးတွေပဲ၊ ရုပ်တွေလည်း ချောကြတယ်လို့ ပြောတယ်၊ နင် သူတို့နဲ့တွဲရင်း အဲဒီသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဘက်ကို နည်းနည်းလောက်ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ပါမသွားဘူးလား”

“မပါပါဘူး၊ ပါစရာလား၊ ပညာပြပါမယ်ဆိုမှ ...”

“နင် သေချာလို့လား ကညာ ...”

“သေချာတာပေါ့ဟဲ့၊ ဘာမသေချာစရာ ရှိလဲ”

“စိတ်ဆိုတာက မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ယုန်ထောင်ကြောင်ဆိုတဲ့စကားလို ကိုယ်က ဟိုဟာအတွက် ရည်ရွယ်မယ့် ဒီဟာအတွက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားတာမျိုး”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ယုန်ထောင်ရင် ယုန်ပဲမိရမယ်၊ ကြောင်ဟယ်တော့မှ မမိစေရဘူး”

“နင့်ကိုယ်နင် သေချာရင် ပြီးပါတယ်”

“ဟဲ့ ... ငါ သူတို့သုံးယောက်နဲ့ ချိန်းတဲ့နေ့ကြရင် နင်တို့လည်း အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးဦးနော်”

“မလိုက်ပါဘူး၊ နင့်အဖွဲ့ပဲ နင်ပဲရှင်း”

“လိုက်ခဲ့ပါဟဲ့ ... ငါက ဘွားခနဲ ကိုယ်ထင်ပြုပြီး ကျွန်မနာမည် မေခင်ကညာပါလို့ ပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူတို့ ငါ့ကို ဝိုင်းရိုက်ကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူတို့က သုံးယောက်တောင်၊ ငါက တစ်ယောက်တည်းဟဲ့ ...”

“ဒါမျိုးကျ ကြောက်ရှာသား ...”

“မမကညာ အမိနာရောက်နေတယ်၊ ဘာခိုင်းဦးမလဲ ...”

“ဪ ... အေး ... ငါ ခိုင်းစရာရှိတယ်၊ ခဏစောင့်ခိုင်းထား”

ကညာက အိမ်က ကောင်မလေးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ မီးဖိုချောင်ဘက် တံခါးဝကို လှမ်းကြည့်တော့ ကုလားမလေး အမိနာက မတ်တတ်ရပ်စောင့်နေတာတွေ့သည်။

“အမိနာ ... ခဏနေဦး၊ အဝတ်လျှော်စရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမေးလေး ...”

“ဟဲ့ ... သူက အသစ်လား၊ အရင်က မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“အသစ်မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ သူ ငါတို့အိမ်လာလာနေတာ ကြာပါပြီ။ နင်တို့နဲ့ မဆုံလို့ပါ။ သူက အဝတ်လျှော် သိပ်တော်တာပဲ။ အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်လျှော်လို့မရ တဲ့ ငါ့ဂါဝန်တွေဆို သူလျှော်လို့ ပုံမပျက်တာပေါ့ ...။ ငါ့အိမ်က ကောင်မလေးတွေ ပေးလျှော်လိုက်ရင် အတွန့် တွေ ပျောက်ပြီး ဂါဝန်တွေက ပုံပျက်ကုန်ရော။ အဲဒါ ကြောင့် လိုရင်လိုသလို သူ့ပဲခေါ်ခိုင်းနေရတာ။ နင်တို့ လာရင် ခြံတံခါး လာလာဖွင့်ပေးတဲ့ မူတူးက အမိနား ယောက်ျားပေါ့။ အမိနား ခေါ်လာပြီး အလုပ်တောင်းလို့ ခြံစောင့် ခေါ်ခန့်ထားတာ။ သူတို့လင်မယားက နောက် တက်တန်းလျားမှာ နေတယ်”

မေခင်ကညာက အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး လျှော် စရာ အဝတ်တွေ ရွေးထုတ်ယူလာကာ အမိနားကို လှမ်းပေး လိုက်သည်။

“ရော ... အမိနား၊ ဂရုစိုက်လျှော်နော်၊ အဖြူကို သပ်သပ် လျှော်၊ တခြားဟာနဲ့ မရောနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမားလေး”

အမိနား ပြန်ထွက်သွားတော့မှ မေခင်ကညာက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စကားပြောနေလိုက်ပါသည်။

“ယောက်ျား၊ ရှင် အရင်နေခဲ့တဲ့ ခြံနာမည်က ဘာဗလ”

“မမေးစမ်းပါနဲ့ မိန်းမရော၊ စိတ်နာလွန်းလို့ပါ”

“အကြောင်းရှိလို့ မေးနေတာရှင်၊ ပြောစမ်းပါ ... ဘာ ဗလဆိုလားပဲ၊ ကျွန်မ သိပ်မမှတ်မိတော့လို့ပါ”

“ဘောဂဗလကွာ၊ ဘောဂဗလ ...”

“အဲဒီခြံထဲမှာ ဘာဗလ ညာဗလ ဆိုတဲ့ နာမည်တွေနဲ့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် နေတယ်မဟုတ်လား”

“နေတယ်လေ၊ နေစမ်းပါဦး ... မင်းက ဘာလို့ ဒါတွေ လာမေးနေရတာလဲ ...”

“ကျွန်မ ကြားလာတာလေးတွေ ရှိလို့ပေါ့ ကိုတူးရဲ့၊ ဒီနေ့ ကျွန်မ အမားလေးရဲ့ အဝတ်တွေ သွားယူတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြောနေတာ ကြားခဲ့တယ်၊ ယိုးစေ

ပတ်စေ သိပ်နားမလည်ပေမယ့် ကျွန်မ သဘောပေါက်
သလောက်ဆိုရင်တော့ အမားလေးက အဲဒီညီအစ်ကို
သုံးယောက်လုံးနဲ့ ပတ်သက်နေတာ၊ ပြီးတော့ သူတ
အဲဒီသုံးယောက်လုံးကို အရှက်ခွဲမှာတဲ့တော် ...”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

ပထမတော့ မူတူးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ
ရှိခဲ့ဖူးသော သံယောဇဉ်ကြောင့် ကိုက်တိုညီအစ်ကိုတွေအတွက်
စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိသွားပါသည်။ သို့သော် ... ချက်ချင်းဝင်
နာကြည်းစိတ်ကလေး ဝင်လာကာ ...

“ခွဲလည်း ခွဲပေါ့ကွာ၊ သူများတကာ အသည်းကိုတောင်
ခွဲချင်ခဲ့တဲ့သူတွေပဲ၊ ခံပေါ့ ...”

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မင်း မသိပါဘူးကွာ”

“ဘာမသိတာလဲ၊ မသိရင် သိအောင်ပြောပေါ့ ကိုတူးရဲ့”

မူတူးက ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီသုံးယောက်က သူတို့ခြံထဲကို ဘယ်မိန်းမမှ အဝင်
မခံဘူး၊ ငါက မင်းနဲ့ယူချင်လို့ ခွင့်တောင်းမိတော့ သူတို့
က မိန်းမယူချင်ရင် အလုပ်ထွက်ဆိုလို့ ငါအလုပ်ထွက်
ပြီးမှ မင်းနဲ့ယူရတာ၊ ဒီမှာ အလုပ်မရခင်စပ်ကြား ဘယ်

လောက် ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်းအသိသားပဲ၊
အဲဒီသုံးယောက်ထဲမှာ အကြီးနှစ်ယောက်က အဆိုဆုံးပဲ၊
အငယ်ဆုံး ဓနကမှ စာနာစိတ်နဲ့ ဝင်ကူပြောပေးသေး
တယ်”

အမိနာက ဆာရီကို ပြင်ခြုံရင်းက သက်ပြင်း
တလေး ချလိုက်ရင်း ...

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ကိုတူးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင် အဲဒီမှာ
နှစ်တွေအကြာကြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ရှင်
ကျွန်မကိုတောင် ပြောဖူးတယ်လေ၊ သူတို့က ရက်ရော
ကြတယ်ဆို ...၊ ရှင် ကျွန်မနဲ့ ပထမဆုံး ချိန်းတွေ့တဲ့
နေ့ကဝတ်လာတဲ့ နာမည်ကြီးတံဆိပ် စပွိုရှပ်နဲ့ ဘောင်းဘီ
က သူတို့အကျဆို့၊ သူတို့အကျသာဆိုတယ် တောက်
ပြောင်နေတာပဲတော့ ...၊ ကျွန်မဖြင့် အဲဒီတုန်းက ရှင်
ပုံစံကို မျက်စိထဲကကို မထွက်ဘူး”

မူတူးက ခဏငြိမ်တွေသွားပြီးမှ ...

“အဲဒီတော့ မင်းက အခု ငါ့ကို ဘာလုပ်စေချင်တာလဲ”

“အသည်းခွဲမခံရအောင် သတိလေး၊ ဘာလေး သွားပေး
လိုက်ပေါ့တော် ...”

မူတူးက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ခေါင်းကိုပဲ စုံကုတ်မိတော့
တာ ...

“ပူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ယောက်ျား အသည်းကွဲတာ အာ
မဖြစ်ပါဘူး”

“ရှင် အသည်းကွဲရင်လည်း ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါဆို
ကျွန်မ ရှင်အသည်းကွဲအောင် လုပ်ကြည့်ပေးရမလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ငါ့မိန်းမရယ်၊ ငါက မင်းကိုချစ်ပြီး
မင်းနဲ့ပဲ ယူထားတာလေ၊ သူတို့က ငါ့လိုမှမဟုတ်တာ
သူတို့က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ်ပြီး မိန်းမ
တာ တစ်သက်လုံး အပိုင်ယူဖို့မလိုဘူးလို့ ကြွေးကြွေး
ထားတဲ့ သူတွေကွ ...”

“အဲမယ် ... သူတို့က ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုလည်း နေမလဲ
စေ၊ သူတို့ဘာသာ အသည်းကွဲချင်ကွ၊ ပြီချင်ပြီ မသနား
ဘူး”

အဓိနာက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး မေခင်ကညာနဲ့
အဝတ်တွေကို မီးပူတိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့ မနက်က ...

ညီအစ်ကို သုံးယောက်လုံးမှာ ကိုယ့်အခန်းတွင်
ဆိုယ် အလုပ်များလျက်ရှိပါသည်။

အင်္ကျီအဝတ်စား ရွေးခြင်း၊ ဝတ်ကြည့်ခြင်း၊ ဆံပင်
ခုံကို ဂရုတစိုက် ပြုပြင်ပြီးသင်ခြင်း၊ ဖိနပ်ကို ပြောင်းသထက်
ပြောင်းအောင် တိုက်ချွတ်ခြင်း ... အစရှိသည့် အလုပ်များကို
သိချင်းလေး တညည်းညည်းဖြင့် လုပ်လျက်ရှိကြပါသည်။

ဒီနေ့ မေ့ဆီက အဖြေရမည်။

ဒီနေ့ ခင်ဆီက အဖြေရမည်။

ဒီနေ့ ကညာဆီက အဖြေရမည်။

ချိန်းထားသော အချိန်ဟာ ညနေ ၅ နာရီ ..

ချိန်းသည့် နေရာဟာ ကန်တော်ကြီး အဝယ်

တံတားမှာ ...။

သို့သော် ... ဒီနေ့ အဖြေရမည့်အကြောင်းကိုထား
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသိပေးမထားကြဘဲ ခပ်ကိုတိ
ကျိတ်လေး ပြင်ဆင်နေကြရတာပင် ...။

မေး ခင် နှင့် ကညာက သူတို့ကို မှာထားသည်။
“ဒီနေ့ မေ အဖြေပေးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြော
ကြေးနော်”

“ဒီနေ့ ခင် အဖြေပေးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြော
ကြေးနော်”

“ဒီနေ့ ကညာ အဖြေပေးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြော
မပြကြေးနော်”

ဆိုထားတာမို့ သုံးယောက်လုံး နှုတ်လုံနေကြရ
သည်။

ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ အပိုင်တွက်တွက်
ချစ်သောသူဆိုက ချစ်အဖြေရမလာမှာကိုစိုးရိမ်သောက ကိုယ်
ရှိကြတာမို့ အဖြေရတာမှပဲ ဝမ်းသာအားရပြောပြဖို့ ဆန္ဒကိုယ်
ရှိကြသည်။

ညနေ လေးနာရီလောက်မှာ အခန်း သုံးခန်းခွဲ
တံခါးတွေက မရှေးမနောင်း ပွင့်လာကာ အခန်းတွင်းမှ အမျိုး
မျိုး ကွဲပြားသော ရေမွှေးနံ့တို့ အရင်ထွက်လာသည်။ ပြီး

သုံးယောက်လုံး အပြင်ရောက်လာကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ကြည့်ရင်း မျက်ခုံးကိုယ်စီ ပင့်သွားကြရပါသည်။

“ဟာ ... ကိုက်တို့ ရေလည်ခိုင်းနေပါလား၊ ဘယ်လဲ ...”

“ဒင်နာတစ်ခု ဖိတ်ထားလို့မပါကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်
လည်း သားနားတောက်ပြောင်နေတာပါပဲလား၊ ဘယ်
သွားကြမလို့လဲ ...”

“ကျွန်တော်က စတိတ်ရှိုး သွားကြည့်မှာ”

“ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်း သမီးလေး မွေးနေ့ဖိတ်ထား
တာ သွားမလို့ ...”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ညာပြီးပြီးနောက်
ဆော့ကဗလခြံတွင်းမှ ကားသုံးစီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်သွား
သည်။

ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သော ခြံစောင့်မှာ ရုတ်တရက်
အနားမှဖြတ်သွားသော မွန်ထွန်တနေသည့် မွေးရနံ့တွေကြောင့်
လားတော့ မသိ ဟပ်ချိုးဟုပင် နာတစ်ချက်ချေလိုက်ပါသည်။

ကန်တော်ကြီးထဲရှိ ရေလယ်တံတားပေါ်တွင် ...

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်လုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့သြနေကြရပါသည်။

“ကိုကံ ဒီကိုတာလာလုပ်တာလဲ၊ ပြောတော့ဖြင့် ဒင်နာဆို”

“မင်းတို့ကျတော့ရော ...”

“ဟား ... ဟား ... မဟုတ်မှလွဲရော ကိုကံကောင်မလေး
က အဖြေပေးမယ်ဆိုပြီး ဒီကိုများ ချိန်းလိုက်သလား”

ကံသာသည် ဘယ်လိုဆက်လိမ့်ရမှန်း မသိတော့
တာမို့ မထူးတော့ပါဘူးလေဟု သဘောထားကာ ဝန်ခံလိုက်
မိပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွာ ...”

“ဟာ ... တကယ်လား”

“တကယ်ကွာ ... တကယ် ...”

“ဟား ... ဟား ... တိုက်ဆိုင်မှုက အံ့သြစရာကြီးဗျာ၊
ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက ဒီကိုချိန်း
ထားတာဗျ”

နေက အော်ဟစ်ရယ်ရင်း ပြောလိုက်ချိန်မှာ
ဉာဏ်သာကပါ တဟားဟား ထရယ်ရင်း ...

“ဟား ... ဟား ... ငါ့ကောင်မလေးကလည်း ဒီကိုပဲ ချိန်း
ထားတာကွ”

“တကယ် !”

တကယ်ပေါ့ကွာ ... ဟား ... ဟား”

“ဟား ... ဟား ... တိုက်ဆိုင်လိုက်ပုံများဗျာ ကျွန်တော့်
ကောင်မလေးကလည်း ဒီကိုပဲ ချိန်းထားတာဗျ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ”

“ဟား ... ဟား ... အံ့သြစရာကြီး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

သုံးယောက်လုံးမှာ ထူးလှသည့် တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့်
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ဗိုက်နှိပ်ရယ်လိုက်
ကြသော အသံများမှာ ကန်တော်ကြီးရေပြင်ကို ပဲ့တင်ထပ်၍
ရိုက်ခတ်သွားလေသည်။ ရယ်လို့အားရတော့မှ ကံသာက နာရီ
တစ်ချက် ကြည့်ရင်း ...

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ကို ဘယ်နှနာရီ ချိန်းထားတာလဲ”

၂၅၀ ♠ ပုညခင်

“၅ နာရီ...”

“ကျွန်တော်လည်း ၅ နာရီပဲ”

“ဟ... ဒါတော့ တိုက်ဆိုင်မှုက လွန်လွန်းနေပြီကွ”

“ထူးဆန်းတွေလာ အံ့ဖွယ်ရာထဲတောင် ထည့်ရတော့
မလို ဖြစ်နေပြီ”

သုံးယောက်လုံးက နည်းနည်းတော့ စိတ်စနိုးစရာပင်
ဖြစ်လာပါသည်။

“မေနဲ့ ခင်နဲ့ ကညာနဲ့က အသိတွေများလား”

“တိုင်ပင်ပြီး ချိန်းထားတဲ့ အတိုင်းပဲနော်”

“ညီအစ်မတွေများလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ညီအစ်ကို သုံးယောက်နဲ့ ညီအစ်မ
သုံးယောက် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်မှာ
မဖြစ်နိုင်တာ”

“သူတို့သုံးယောက်က တစ်ယောက်တည်းတော့ မဖြစ်
နိုင်ပါဘူးနော်”

“မနရာ ... မင်းကလည်း အရေးထဲမှာ ဟာသလာလုပ်
မနေနဲ့၊ မရယ်ရဘူး”

သုံးယောက်လုံး ခဏငြိမ်သက် အတွေးနက်နေ
ကြရင်းက ချစ်သူလာမည့် လမ်းကလေးဆီ ဆန္ဒစောစွာ ဖျော်
ငေးနေမိကြပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟိုမှာ ... ဟိုသုံးယောက် မဟုတ်လား၊

သုံးယောက်လုံး ရောက်နေကြပြီဟဲ့ ကညာရဲ့...”

“အေးပါဟယ် ... တွေ့ပါတယ်၊ အလန်တကြားမလုပ်
စမ်းပါနဲ့ မိမိရယ်”

“ငါ့ကို အလန်တကြား မလုပ်နဲ့သာ ပြောတယ်၊ နင့်
ပုံစံကဖြင့် လန့်နေတဲ့ ပုံကြီး...”

“မလန့်ပါဘူးဟယ် ... လန့်စရာလား”

မေခင်ကညာက ဟန်ကိုယ့်ဖို့ လုပ်၍သာပြောရ
သော်လည်း ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် တုန်ခန်နေကာ ရင်ဝမှာတော့
တစ်ခုခု တစ်ဆို့နေသလို ခံစားနေရပါသည်။

ကညာကားပေါ်မှာ ကညာသူငယ်ချင်းသုံးယောက်
လုံး လိုက်ပါလာကာ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ ထားထိုးရပ်ပြီး

ချိန်းထားသည့် တံတားဆီ လှမ်းကြည့်နေမိကြတာပင် ...
ကညာက ဘယ်တုန်းကမှ ကညာကားကို သူတို့သိအောင် မသုံး
ဖူးတာမို့ ကညာကား ဝင်လာတာကို မြင်နိုင်ပေမယ့် ကညာ
ရောက်ပြီဟု သူတို့ မသိနိုင်ကြပါ။

မိမိက အသင့်ယူလာသော မှန်ပြောင်းကို ထုတ်
ကာ တံတားဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဟယ် ... မျက်နှာလေးတွေက စိုးရိမ်ပူပန်သလို ဖြစ်နေ
တာဟဲ့၊ ဒီဘက်ကိုလည်း မျှော်မျှော်ကြည့်နေကြတယ်၊
သုံးယောက်လုံး ဂဏှာမငြိမ်ဘူး၊ အဲဒီနားမှာ ခေါက်တုံ့
ခေါက်ပြန် လျှောက်လိုက်၊ ပတ်ချာလည်လျှောက်လိုက်
လုပ်နေကြတာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တောင် တိုက်
မိတော့မယ်၊ ဟယ် ... တိုက်မိပြီ၊ ဟီး ... ဟီး ... ဟိ”

“မှန်း ... ငါကြည့်စမ်းမယ်”

မိမိ လက်ထဲက မှန်ပြောင်းကို သက်စုက လှယူ
ပြန်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“သုံးယောက်လုံး ချောချောကြီးတွေပဲဟဲ့၊ ဟို ခန့်ချော
ကြီး တစ်ယောက်က အကြီးဆုံးထင်တယ်၊ သူတို့မျက်နှာ
တွေက အရမ်းမျှော်လင့်ထားတဲ့ ပုံစံမျိုး၊ အရမ်းလည်း
စိတ်လှုပ်ရှားနေကြပုံပဲ၊ သနားတော့ သနားစရာပါဟယ်”

သက်စုက စိတ်မကောင်းသလိုပြောရင်း မှန်ပြောင်း
ကို နှင်းယူထဲ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ နှင်းယူက လှမ်းကြည့်လိုက်
ပြန်ရင်း ...

“သူတို့ခမျာ မကြာခင်မှာ ကျရောက်လာတော့မယ့် သူတို့
ကံကြမ္မာကို ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲနော် ...”

ဟု ညည်းညူလိုက်ပါသည်။

“မှန်ပြောင်း ကညာကို ပေးလိုက်ဦး နှင်းယူ၊ ကညာ
ကြည့်ပစေဦး”

“အေး ... ရော ... ကညာ ... နင်ကြည့်လိုက်ဦး”

နှင်းယူ လှမ်းပေးသော မှန်ပြောင်းကို လှမ်းယူ
သည့် မေခင်ကညာ လက်တွေက အေးစက်လျက် မသိမသာ
တုန်နေသည်။

ကညာသည် ထိုသုံးယောက်ရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုစီကို
မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်မှာ ရင်ထဲက တလုပ်လုပ်
တုန်ခုန် မောနင်လာကာ မှန်ပြောင်းကို မျက်နှာဆီမှ ဆတ်ခနဲ
ဖယ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ကညာ နင် လန့်နေတာလား”

“အေးနော် ... သူ့ကြည့်ရတာ မူမမှန်ဘူး”

“နဖူးမှာလည်း ချွေးတွေ အသီး အသီးထလို”

သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းပြောကြတာမို့ ကညာက
စိတ်ကို တင်းလိုက်ရင်း ...

“ငါ ... ငါ မလန့်ပါဘူး”

“မလန့်ဘူးဆိုတဲ့ အသံက တုန်လို့ပါလား”

“မလန့်ရင်လည်း သွားတော့လေဟယ်၊ ဟိုမှာ မျှော်လှပြီ
၅ နာရီလည်း ကျော်နေပြီ”

“အေးလေ ... ကညာရဲ့၊ နင်ပဲ ပြောပြောနေတာလေ ...
နင့်ရှေ့မှာ အရှက်ကွဲသွားတဲ့ သူတို့မျက်နှာကို စိမ့်ဖြေ
နပြေ ကြည့်ပြီးမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့မှာဆို ...”

“တော်ကြာ ဟိုက နင်မလာတော့ဘူးထင်ပြီး ပြန်သွား
ရင် နင့်အကြံ မအောင်ဘဲ နေဦးမယ်”

“အေးပါ ... ငါ ... ငါ သွားမှာပါ”

ကညာက ကားတံခါးကို ဟစိကလေးဖွင့်ကာ ခြေ
တစ်ဖက်ချတော့မယ့်ဟန် ပြင်ပြီးမှ ကတုန်ကရင်ဖြစ်လာကာ
ရုတ်တရက် ကားတံခါးကို ပြန်ဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်မိရင်း ...

“ငါ ... ငါ မသွားတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလာရလို့”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးကြီးလဲ ...”

“လန့်တာလား”

“စာနာတာလား”

“သနားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါသက်သက်ချည်းတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ ...”

ကညာသည် ခေါင်းငုံ့လျက် ခဏငြိမ်သက်သွား
ပြီးမှ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်လေး တလက်လက်ဖြင့်
ခေါင်းပြန်မော့လာကာ လန့်ထိတ်နေသော ပုံစံလေးဖြင့် ကိုယ့်
ရင်ဘတ်ကို ကိုယ် လက်ဖြင့်ဖိထားလိုက်ရင်း ...

“ငါ ... ငါ ... သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားပြီ
ထင်တယ်”

“ဟယ် ...”

ချိန်းထားသည့် အချိန်ကို သုံးနာရီလောက် ကြောင့်
လွန်အောင် စောင့်ခဲ့ကြပြီးမှ သူတို့သုံးယောက် အိမ်ပြန်လာခဲ့
ကြပါသည်။

သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ နှိမ်းလျနေသည်။
သူတို့ခေါင်းထဲမှာ ? တွေ ပြည့်နေသည်။

ဘာကြောင့်လဲ ... ?

ဘာကြောင့် မလာတာလဲ ... ?

ဘာကြောင့် တစ်နေရာတည်းမှာ အချိန်းခံရတာ

လဲ ... ?

ဘာကြောင့် အချိန်ပါ တူနေရတာလဲ ... ?

တိုက်ဆိုင်မှု သက်သက်လား ... ?

ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိသလား ... ?

ဒီဖြစ်ရပ်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု
ရှိနေသလား ... ?

သူတို့ စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေမပေါ်နိုင်ခဲ့ပါ။

တစ်ခု ထူးဆန်းသည်မှာ ...

ထိုနေ့မှ စ၍ မေ၊ ခင်နှင့် ကညာကို လုံးဝဆက်
သွယ်လို့ မရတော့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်းမရှိ၊ လိပ်စာကလည်း ရေရေ
ရာရာ မသိကြတာမို့ မေ၊ ခင်နှင့် ကညာက သူတို့ဘဝထဲမှ
ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

ဉာဏ်သာက ပိုးပိုးကို သွားမေးသော်လည်း ပိုးပိုး
က ...

“ဆရာမက ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကတည်းက သူခရီးသွားစရာ
ရှိလို့ စာလာမသင်နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောသွားတယ် ဦးဦး”

ဟု ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

ကံသာက မေနှင့်အတူ သွားနေကျ မိဘမဲ့ကလေး
ကျောင်းကို သွား၍ ဒါနပြုမြဲဖြစ်သော်လည်း မေ့ကို လုံးဝမတွေ့
ရတော့ပါ။

ခနကတော့ မနက်တိုင်း မနက်တိုင်း ကညာနှင့်
အတူ စက်ဘီးဖြိုင်စီးနေကျ အင်းယားကန်ဘောင်အောက်ဘက်

ကွန်ကရစ်လမ်းကလေးအနီးသို့ သွားမြဲဖြစ်သော်လည်း ကညာ အရိပ်အယောင်ကိုတောင် မတွေ့ရတော့။ စက်ဘီးစီးလာသော မိန်းကလေးတွေကို တွေ့တိုင်း ကညာများလားဟု လိုက်လိုက် မျှော်ငေးပြီးမှ ကညာမဟုတ်မှန်းသိရတဲ့အခါ ရင်တနင့်နင့်နှင့် ချရသော သက်ပြင်းလေးတွေကိုသာ စုထားရင် မှန်တိုင်းငယ် တစ်ခုစာလောက်တောင် တိုက်ခတ်လို့ရတော့မည်ထင်သည်။ အကယ်၍များ အင်းယားကန်တစ်ဝိုက်မှာ လေပြင်းမှန်တိုင်းတစ်ခု တိုက်ခတ်ခဲ့လျှင် အဲ့ဒါဟာ ဓနရဲ့ သက်ပြင်းလေးတွေ စုပြီး လေဖိအား နည်းရပ်ဝန်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ရာမှ အစပြုလာသော မှန်တိုင်းတစ်ခုဟု သိကြစေလိုပါသည်။

ကညာ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်ကြည့်သော်လည်း ‘လူကြီးမင်း ခေါ်ဆိုသော ဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါသဖြင့် ...’ ဟူသော အဖြေကိုသာ ရခဲ့သည်။

ဓနသည်ညညဆို ကညာဖုန်းနံပါတ်ကို အခါခါ နှိပ်ရင်း လူကြီးမင်း ... အစချီသော အော်ပရေတာရဲ့ ပြန်ဖြေသံ ကို အစူးတစ်ယောက်လို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာ ရတတ်သည်။

ခုတော့ ဘောဂဗလခြံတွင် နေထိုင်ကြသော ယောက်ျားသုံးယောက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပိုင် ယူလိုသောစိတ်ကြောင့် ကြေကွဲနွမ်းလျနေခဲ့ကြသည်။

“မေက အပျိုကြီးလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့များ ချိန်းတဲ့ နေရာကို မလာဖြစ်တော့တာလား”

“ခင်က သီလရှင်ဝတ်ဖို့ သေချာသွားလို့များ မဆက်သွယ် တော့တာလား”

“ကညာက တကယ်ပဲ ယောက်ျားတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့ မရလို့ အဆက်ဖြတ်လိုက်တာလား”

“ဘာအကြောင်းကြောင့် ချိန်းတဲ့ဆီကို ရောက်မလာကြ တာလဲ”

“သုံးယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်မလာဘူးဆို တော့ ထူးဆန်းမနေဘူးလား”

အစရှိသည့် အတွေးများဖြင့် သူတို့ ငြိမ်သက်နေ ခဲ့ကြသည်။

ညီအစ်ကို သုံးယောက်ရဲ့ ကျီစယ် ငြင်းခုံနံသံတွေ အားလုံး ပျောက်ဆုံးတိတ်ဆိတ်နေသော ဘောဂဗလအိမ်ကြီး သည် သွေ့ခြောက်ညှိုးလျော်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

ထိုအိမ်ကြီးထဲမှ ယောက်ျားသုံးယောက်သည် ဘဝ တွင် အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးမိခဲ့သော မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေခဲ့ကြလေသည်။

ကညာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီးနောက် နှစ်လအကြာ နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ခနသည် အင်းယားကန်ဘောင်အောက် ဘက် ကွန်ကရစ်လမ်းကလေးဘေးက မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း လမ်းလျှောက်နေသည့် စုံတွဲတွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးမျှော်ကြည့်နေဆဲမှာ ထူးခြားသော စုံတွဲတစ်တွဲကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

မည်းတူးနေသော အသားပေါ်မှာ ဖြူဆွတ်ဆွတ် စတစ်ကော်လံ ရုပ်လက်တို့အဖြူ ဝတ်ထားသော ပုပုလုံးလုံး ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်ဟာ သူတို့အိမ်မှာ နှစ်ရှည်လများ အလုပ်လုပ်သွားခဲ့သည့် မူတူးပင်။ မူတူးဘေးမှာ မူတူးလက်ကိုချိတ်ပြီး လျှောက်လာနေတဲ့ နှာခေါင်းကွင်းတပ်၊ ဆာရီခြုံ ပိန်ရှည် မည်းသလူးမလေးကတော့ မူတူးမိန်းမ အမိနာဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် မူတူး...”

“ဟာ... အစ်ကိုလေး”

ခနက လှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ မူတူးက ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကာ ခနဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။ အမိနာကလည်း မူတူးလက်ကို ချိတ်လျက် မူတူးခြေလှမ်းကို မိအောင် ကသောကမျော လိုက်လာသည်။

ခနက ဘေးနားမှာ လှဲထားသည့် စက်ဘီးကို ဆွဲထူကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရင်း...

“မင်းတို့အတွက် တယ်ဟုတ်ပါလား မူတူးရ၊ ဒီမှာ လမ်းလာလျှောက်တာလား...”

“မရောက်ဖူးလို့ ခုဏဝင်ကြည့်တာပါ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ယူတာ ဒီနေ့ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့မို့လို့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်တဲ့ အိမ်က အမားလေးက ခွင့်ပေးလိုက်တာနဲ့ မနက်အစောကြီးကတည်းက အပြင်ထွက်ပြီး လျှောက်လည်နေတာ၊ ကန်တော်ကြီးရော၊ တိရစ္ဆာန်ရုံရော၊ ကစားကွင်းရော ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ”

“မင်း အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား မူတူး”

“ပြေဝါတယ် အစ်ကိုလေး... အိမ်ရှင် အမားတို့က သဘောကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဟို... အစ်ကိုလေးတို့ရော အရင်အတိုင်းပဲလား”

“လူတွေကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲကွာ၊ စိတ်တွေတော့ အရင်အတိုင်း မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ မင်းကို အလွန်ထွက်ခိုင်းတဲ့အတွက် ငါတို့အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတာပါ။ အခု ငါတို့ခြံမှာ ခွေးမလေးတစ်ကောင် ထပ်မွေးထားတယ်။ အဲဒီခွေးမလေးက တစ်ဖက်ခြံစားခွေးနဲ့ရပြီး ခွေးလေးတွေ ပေါက်နေတာ ငါးကောင်တောင်ကွ၊ ခြံစည်းရိုးက ခွေးတိုးပေါက်ကိုလည်း မဝိတ်ဘဲထားလိုက်ရတယ်။ ဗန်ဒီနီးကြီးခမျာလည်း သူ ကလေးမရမယ့် အခုတော့ အဖော်တသင်းနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲပေါ့ကွာ”

“ကိုလှကြည့် တစ်ယောက်ကော ...”

“သူလည်း ပြီးခဲ့တဲ့လက အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်ကွ၊ အခု သူ့မိန်းမလေးကိုပါ ငါတို့ခြံထဲမှာ ခေါ်ထားတယ်၊ မင်းလည်း ဆန္ဒရှိရင် ငါတို့ခြံမှာ ပြန်လာလုပ်လို့ ရပါတယ်ကွာ”

“ခုလောလောဆယ်တော့ ဟိုမှာ အဆင်ပြေနေပါသေးတယ် အစ်ကိုလေးရယ်၊ အစ်ကိုလေး ခုလိုပြန်ခေါ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ သူက ဘာဗလလဲ ကိုတူး”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နားထောင်နေသော အမိနာက ခင်မေးလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုလေးက ဓနဗလလေ”

“ဪ... သိပြီ၊ ရှင်ကို အလုပ်ထုတ်တုန်းက ရှင်ဘက်က ကူပြောပေးတဲ့ အစ်ကိုလေးကိုး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုလေးရယ် ... လိုတာရှိရင်လည်း အမိနာကို ခေါ်ခိုင်းပါ၊ အမိနာ လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုလေး နေကောင်းရဲ့လား၊ နည်းနည်း ပိန်သွားသလိုပဲ”

“အေးကွ ... စိတ်နည်းနည်း ထောင်းနေလို့ပါ၊ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေပါ၊ ရည်းစားပုမိနေတယ်လေကွာ”

“တွေ့လား ... ကျွန်မ မပြောဘူးလား၊ စောစောစီစီ သွားသတိပေးလိုက်ပါလို့ ပြောတဲ့ဟာကို ...”

“မင်းပဲ နေပစေဆို၊ ကွချင်ကွဲ ပြီချင်ပြီ မသနားဘူးဆို”

“ဒါကတော့ ရှင်က လျှောက်ပြောနေတာကိုး၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပိုင်မယူချင်တဲ့သူတွေဆို ...”

“တော် ... တော် ... မင်း ပါးစပ်ပိတ်”

“မပိတ်နိုင်ဘူး၊ အခု အစ်ကိုလေးကြည့်ရတာ တကယ်ခံစားနေရတဲ့ပုံဆိုတော့ ပြောပြဖို့ဖြစ်မယ်၊ ရှင် ပြောလိုက်”

“မင်း ပြော၊ ငါ အမားလေးကို ကြောက်တယ်”

“ကျွန်မလည်း ကြောက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကြီးကို မပြောဘဲ မြို့ထားရတာ ကျွန်မ အသည်းတွေ ယားလာ ပြီရှင်၊ ရှင်ပဲ ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“မင်း ပြော ...”

“ရှင် ပြော ...”

“မင်း ပြောပါဆိုကွာ ...”

“ရှင် ပြောပါလားရှင် ...”

မူတူးတို့ လင်မယား ကုလားသံဖြင့် အလှအယဏ် အငြင်းပွားနေသည်။ ဓနက သူတို့လင်မယားကို နားမလည် သလို မျက်မှောင်ကြွတ် ကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်ရတာတော့ သူမသိအောင် ဖုံးထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို လင်ပြောပါ မယားပြော ပါ လွဲချ အငြင်းပွားနေပုံပင် ...။

“အလုပ်ပြုတ်သွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွ”

“ဖြုတ်လည်း ဘာဖြစ်လဲ ... အစ်ကိုလေးက သူတို့ခြံမှာ ပြန်လုပ်ဖို့ ခေါ်နေတာပဲ၊ အဲဒီမှာ သွားလုပ်လို့ရတာပဲ၊ အမားလုပ်တဲ့ကိစ္စက မကောင်းဘူး၊ ကျွန်မ မအောင်နိုင် တော့ဘူး၊ ပြောလိုက်တော့မယ်”

“ပြောကွာ၊ ပြော ... ပြော ... သဘောပဲ”

အမိနာက ဓနဘက်ကို ချာခနဲလှည့်လာရင်း ...

“ဒီမှာ အစ်ကိုလေး ...၊ အစ်ကိုလေးက ကျွန်မတို့ အမား လေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဘယ်က အမားလေးလဲ ...”

“ကျွန်မတို့ အလုပ်လုပ်တဲ့ အိမ်က အမားလေးလေ၊ အမားခပ်ချောချောလေး၊ နာမည်က မေခင်ကညာလေ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ချစ်တဲ့သူက ကညာပါ၊ သူ့အစ်ကိုတွေနဲ့အတူ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းမှာနေတာ၊ ခင်ဗျား တို့ အလုပ်လုပ်တာက ခြံကျယ်ဝန်းကျယ်အိမ်မှာ မဟုတ် လား”

“အစ်ကိုလေး မသိပါဘူး၊ အစ်ကိုလေး ပြောတဲ့ အမားက ကျွန်မတို့ အမားလေး မေခင်ကညာမှ မေခင်ကညာပါ”

“ကျွန်တော် မိန်းကလေးက မေခင် မပါဘူး၊ ကညာပဲ”

“အတူတူပါပဲ အစ်ကိုလေးရဲ့၊ အစ်ကိုလေးရဲ့ အစ်ကို နှစ်ယောက် ကြိုက်တဲ့ မေခင် ခင်ကလည်း မေခင်ကညာပဲ၊ အစ်ကိုလေးရဲ့ ကညာကလည်း မေခင်ကညာပဲ ...”

“မင်း ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါ မိန်းမရာ”

“ပြောနေတာပဲရှင်၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိအောင်ရှုပ် နေပါတယ်ဆိုမှ ...”

အမိနာက မူတူးကို ပြန်ဟောကပြီ ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်လိုက်ရင်း ...

“မေ့ရယ် ခင်ရယ် ကညာရယ်က သုံးယောက်မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလေး၊ တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ အဲဒီ တစ်ယောက်တည်းရဲ့ နာမည်က မေခင်ကညာ ...”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သုံးယောက်က ပုံစံရော စရိုက်ရော တူမတူတာ၊ ခင်ဗျား တစ်ခုခုမှားနေပြီ အမိနာ”

“မမှားပါဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့၊ မှားနေတာက အစ်ကိုလေးတို့ပါ၊ ကျွန်မတို့ အမားလေး မေခင်ကညာက အစ်ကိုလေးတို့ တစ်ယောက်စီရဲ့မှာ တစ်မျိုးစီ သရုပ်ဆောင်နေခဲ့တာပါ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ သုံးကိုယ်ခွဲ ရိုက်နေသလိုမျိုးပေါ့”

တစ်သက်လုံးက လည်ပတ်လာခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က အချစ်မှိုင်းမိလေသောအခါ ရုတ်တရက်ကြီးရိုးအ ထုံနသွားရပါတော့သည်။

ဓနသည် အမိနာ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ဦးနှောက်ဆူပွက်အောင် အပြင်းအထန် စဉ်းစားကြည့်တော့မှ ရေးတေးတေး သဘောပေါက်လာကာ နားထင် နားရင်းတွေ ထူပူရှိန်မြဲလာပါသည်။

“အစ်ကိုလေး မယုံရင် ကျွန်မတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပြီး ခြံရှေ့က စောင့်ကြည့်နေ၊ အမားလေးတို့က အစ်ကိုလေးတို့လို သူဌေးတွေပဲ၊ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ နေတာ၊ အမားလေးက တစ်ဦးတည်းသော သမီး၊ သူ့ကားသူမောင်းပြီး သွားနေတဲ့ သူမျိုး”

ဓနသည် ပိုင်နိုင်သေချာလှသော အမိနာစကားတွေကြောင့် ရင်တွေကွဲမတတ် ခုန်လာသည်။

“ကဲ ... အစ်ကိုလေးကို အမိနာတစ်ခုပဲ မေးမယ်၊ မေ့ရယ် ခင်ရယ် ကညာရယ်ကို ဘယ်ဟာ မေး ဘယ်ဟာ ခင်၊ ဘယ်ဟာ ကညာရယ်လို့ အစ်ကိုလေးတို့ ညီအစ်ကိုတွေ မြင်ဖူးကြလို့လား”

ဓန မဖြေနိုင်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပါသည်။

ကားက အလန့်တကြား ဘရိတ်အုပ်၍ ရပ်သွား

သည်။

“ဟင် ... ရှင်”

“ကညာ ...”

ဓနက ကားဘေးမှာ သွားရပ်ကာ ကညာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ နာကျင်ကြေမွနေတာကို သူမ မြင်မှာပင် ။ သူမမျက်ဝန်းတွေကိုတော့ နေကာမျက်မှန်တ အုပ်ကွယ်ထားတာမို့ သူ မမြင်ရပါ။

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကတော့ ခပ်ဟဟ ပွင့်သွားပါသည်။

“ကညာ ... ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ထားသွားတာလဲ၊ မင်းကို တကယ်ချစ်တဲ့ သူတစ်ယောက်အပေါ် ဘာဖြစ်လို့ မထိမဲ့မြင် လုပ်ခဲ့တာလဲ ...”

ဓနက ကညာ သူ့ကိုထားခဲ့သည့် ကိစ္စတစ်ခုကိုသာ ဦးတည်ရင်ဖွင့်ပြီး သုံးကိုယ်ခွဲကိစ္စကိုတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားခဲ့ပါသည်။

ခုချိန်မှာ သူ အမှန်တကယ် ခံစားခဲ့ရသော အချစ်ကိုသာ ဖွင့်ဟပြချင်သည်။

ဓနက လက်ထဲက ဝက်သားတုတ်ထိုးအထုပ်ကို သူမရဲ့ ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ် လှမ်းတင်ပေးလိုက်ရင်း

ဓနသည် မူတူးတို့ အလုပ်လုပ်သည့် ခြံကြီးရှေ့မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်ကွယ်လေးတွင် ရပ်တန့်လျက် ခြံတံခါးဝသို့ စိုက်ကြည့်မျှော်စောင့်လျက် ရှိပါသည်။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ မွေးရနံ့သင်းပျံ့နေသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲကိုင်ထားပါသည်။

မကြာခင်မှာ ခြံတံခါး ပွင့်သွားကာ ခြံထဲမှ ပြိုင်ကားအနီလေး ထွက်လာသည်။ ခရမ်းရောင်ရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည့် နေကာမျက်မှန် အကြီးကြီးကိုတပ်လျက် ကားမောင်းလာသူဟာ ကိုကံ့ရဲ့ မေ၊ ကိုညာဏ်ရဲ့ ခင်၊ ဓနရဲ့ ကညာ၊ သို့မဟုတ် မေခင်ကညာ ... ။

ဓနသည် သစ်ပင်ကွယ်မှထွက်ကာ ကားလာရာလမ်းပေါ်မှာ ရပ်တန့်နေလိုက်ပါသည်။

“ကျွေး ... ကျွီ ...”

“မင်း အရမ်းကြိုက်မှန်းသိလို့ ကိုယ် ဝယ်လာခဲ့တာ ကညာ၊ ကိုယ် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ဘယ်အချိန်ပြန်တွေးတွေး တုတ်ထိုးသည်ရှေ့မှာ စားတစ်ချောင်းကိုင်ပြီး စိတ်ကြိုက် လှီးဖြတ်ပြီး အားရပါးရ ဟန်မဆောင်စတမ်း စားနေတဲ့ မင်းရဲ့ပုံစံလေးကို မြင်ယောင်ပြီး အမြဲပြုံးမိတယ်၊ မင်းကို လွမ်းလာတဲ့ အချိန်တွေမှာ မင်းလက်ကိုဆွဲပြီး မင်း သိပ်ကြိုက်တဲ့ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်လေးဆီ ခေါ်သွား ပြီး ကျွေးချင်တယ်၊ မင်း စားနေတာကို ဘေးကနေ မေးထောက်ပြီး တမေ့တမော ငေးကြည့်နေချင်တယ်။ မင်း နင်ရင် တိုက်ဖို့ ရေတစ်ဘူး အဆင်သင့် ကိုင်ပြီး စောင့်နေချင်တယ် ...”

“အခု ... မင်းကို အဲဒီလို ခေါ်ကျွေးခွင့်မရတော့ လို့ ဝယ်လာပြီးကျွေးတာပါ ကညာ၊ မင်း ကိုယ့်ကိုလိမ် ညာပြီး ဆက်ဆံခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် မင်း ဝက်သားတုတ် ထိုး ကြိုက်တာတစ်ခုကတော့အမှန်လို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်”

သူမက ကားစတီရင်ရာကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ် လျက် ငြိမ်သက်နေသည်။

“မင်း ... အခု ဘယ်လိုခံစားနေရလဲဆိုတာ မင်းမျက်လုံး တွေကိုကြည့်ပြီး ငါ မှန်းဆကြည့်ချင်တယ် ကညာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မင်း မျက်မှန်ကို ခဏချွတ်ခွင့်ပေးပါ”

မနက ခွင့်တောင်းပြီးသည်နှင့် ကညာ မျက်မှန်ကို လှမ်းကိုင်ချွတ်လိုက်သည်။

မျက်မှန် ဖယ်လိုက်သောအခါ ရဲရဲနီသော သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ရသည်။ မျက်ရည်ကြည်စကော နီရဲစိုစွတ် နေသော၊ မှိုင်းညှို့ကြေကွဲနေသော မျက်ဝန်းတွေကို ‘အစစ်’ဟု ယုံကြည်ချင်သော်လည်း သူ မယုံရဲပါ။

သူ ထိုမျက်ဝန်းတွေကို အတန်ကြာသည်အထိ ခိုက်ကြည့်နေခဲ့မိပြီးမှ ...

“ကညာ ... မင်း ပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား၊ အချစ် ဆိုတာ စဉ်းစားတိုင်း အပြေထွက်တဲ့ ပုဏ္ဏားတစ်ပုဒ် မဟုတ် လို့ သူ့အလိုလို ဖြစ်တည်လာမယ့် အချိန်တစ်ခုပဲ စောင့် ရမယ်ဆို၊ မင်း စောင့်ချင်တယ်ဆို၊ ကိုယ်လည်း စောင့် ပေးရမယ်ဆို၊ အခု အဲဒီအချိန်ကို ကိုယ်စောင့်နေတုန်းပဲ ကညာ”

ကညာ မျက်ဝန်းတွေ ရုတ်တရက် တောက်ပ ကြည်လဲ့လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် ... သူမက ချက်ချင်း ပင် သူ့လက်ထဲက မျက်မှန်ကို လှမ်းယူပြီး သူမမျက်ဝန်းတွေ ကို အုပ်ကွယ်ဝစ်လိုက်ရင်း ...

“ဖယ်ပေးပါ ကိုဗန၊ ကားက ဒီနားမှာ အကြာကြီးရပ်လို့

www.burmeseclassic.com

မရဘူး၊ အိမ်က တစ်ယောက်ယောက် ထွက်လာလို့
မြင်သွားရင်လည်း မကောင်းပါဘူး”

“အိုကေ ... ဒါဆို ကိုယ် ဖယ်ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကိုယ့်ကို အခွင့်အရေး တစ်ခုပေးပါ”

“ပြောပါ ...”

“မနက်ဖြန် ညနေ ၅ နာရီလောက် ကန်တော်ကြီးထဲကို
လာခဲ့ပေးပါ၊ နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် မင်းနဲ့
တွေ့ချင်တယ်၊ မင်း ဘာလို့ ကိုယ့်ကိုရှောင်သွားသလဲ
ဆိုတာ သိချင်တယ်၊ အကယ်၍ မင်းမှာ ဘာကိုမှ ဖွင့်ဟ
ဝန်ခံဖို့ စိတ်ကူးမရှိရင်လည်း မင်းမျက်လုံးတွေထဲကို ငါး
မိနစ်လောက် စိုက်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ အဖြေရှာခွင့်
ပေးပါ၊ ပြီးရင်တော့ ကိုယ် မင်းဆန္ဒအတိုင်း လိုက်နာဖို့
အသင့်ပါ ကညာ ...”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကညာ လာခဲ့ပါမယ်”

ဧနက ကညာကားနားမှာ ရပ်နေရာက နောက်
သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုပ်ရပ်ပေးလိုက်တော့ ကညာက ကားမောင်း
ထွက်သွားသည်။

ကညာ ကားဘီးက သူ့နှလုံးသားကို နင်းကြိတ်
သွားသလို မွေ့ကြေ၍ကျန်ခဲ့သည်။

ဧန အိမ်ပြန်ရောက်သွားချိန်မှာ ...

နာကျင် ရှက်ရွံ့မှုများ၊ ဒေါသများ၊ ကြေကွဲမှုများ
လွှမ်းခြုံထားသည့် မျက်နှာနှစ်ခုက ဆီးကြိုနေသည်။

“ဧန ... မင်းသိပြီးပြီ မဟုတ်လား”

လှမ်းမေးလိုက်သော ကိုကဲ့အသံက တုန်နေသည်။

ဧနက ကိုကဲ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်မိဆဲ ...

“ငါတို့လည်း သိပြီးပြီ ဧန၊ ကိုလှကြည်နဲ့ မူတူးတို့
လင်မယားနဲ့ ဈေးမှာတွေ့ခဲ့လို့ မူတူးပြောပြသွားတာ၊
မင်း သိပြီးပြီလို့လည်း ပြောသွားတယ်၊ ကိုလှကြည်
ပြန်ပြောလို့ ငါတို့ ခုပဲသိရတယ် ...”

ဉာဏ်သာက တောက်တစ်ချက် ခေါက်လို့က

ရင်း ...

“ငါတို့အချစ်ကို စော်ကားရက်တယ်ကွာ ...၊ သူ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်သလဲဆိုတာ ငါ အရမ်းသိချင်တယ်”

“ဒီကိစ္စက မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှင်းမှ ရမယ့် ကိစ္စပဲ”

“ငါတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှင်းမှဖြစ်မယ်၊ တနင့်နင့် ခံစား ချက်နဲ့ တစ်သက်လုံး နေမသွားချင်ဘူး”

“သူ့အပေါ် ငါတို့အလွန် ဘာမှမရှိခဲ့တာတော့ သေချာ တယ်”

“ငါတို့ သူနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ် ဓန ...”

ဓနက အစ်ကိုတွေရဲ့ ကြေမ္မာကျင့်နေသော မျက် နှာတွေကို တစ်လှည့်စီ စိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိပါ လေသည်။

ကိုယ့်အစ်ကိုတွေအတွက် အဖြေရှာပေးရတော့မယ် ကညာရယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းကို လှည့်စားခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ရင် လည်း ခုကတည်းက ကြိုတောင်းပန်ထားချင်ပါတယ်။

ကန်တော်ကြီးထဲသို့ ကညာကား ဝင်လာပြီး ကြာခင်မှာပင် အသင့်စောင့်နေသော ကားသုံးစီးက ကညာ ကားကို ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို့၍ ရပ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ထိုကားသုံးစီးရဲ့ တံခါးတွေ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ပွင့်လာကာ ကားများအတွင်းမှ ကံသာဗလ၊ ဉာဏ် သာဗလနှင့် ဓနဗလတို့ ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။

ကညာသည်လည်း မတတ်သာတော့ပြီမို့ ကားပေါ် မှ ဆင်းလာကာ ကားတေးမှာ လက်ပိုက်၍ ရပ်နေလိုက်ပါသည်။

“ဓေ ...”

“ခင် ...”

ဉာဏ်သာနှင့် ကံသာက အကျင့်ပါက အသီးသီး သိထားသော နာမည်တွေကို ခေါ်လိုက်မိကြပြီးမှ သတိဝင်လာ တာ ...

“မေခင်ကညာ...”

ဟု ပြောင်းခေါ်လိုက်ပြီး သူမရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကြသည်။ နေကတော့ ရှေ့တိုးမလာဘဲ ကားကိုမှီကာ လက်ပိုက်ကျန်နေခဲ့ရင်း သူမကို လှမ်းငေးကြည့်နေပါသည်။

“မင်း... ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ မေခင်ကညာ”

ကညာက မဖြေဘဲ အံ့ကြိတ်ကာ ငြိမ်နေသည်။

“ဖြေလေ... မေခင်ကညာ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို လှည့်စားခဲ့တာလဲ၊ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလဲ...”

ကံသာက ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးတော့မှ ကညာက မျက်နှာကို ပင့်မော့လိုက်ရင်း ကြောက်သော်လည်း မထိတရီပုံစံ အားတင်းလျက်...

“အမြင်ကတ်လို့...”

“ဘာ...”

“အမြင်ကတ်လို့ လုပ်တာလေ...”

ဉာဏ်သာက ဒေါသထွက်လာကာ သူမရှေ့ ထပ်တိုးလှမ်းလိုက်ရင်း...

“လူတစ်ယောက်ကို... အင်း... လူတစ်ယောက်တောင်

မဟုတ်ပါဘူး၊ လူသုံးယောက်ကို အကြောင်းမဲ့ အမြင်ကတ်နေတာဆိုရင်တော့ မင်း တော်တော်ဂေါက်နေလို့ပဲ မေခင်ကညာ...”

“အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကြောင်းရှိလို့ အမြင်ကတ်တာ”

“ဘာအကြောင်းရှိလဲ... ပြော”

“ရှင်တို့ အစ်ကိုအကြီးဆုံးကြောင့် ကျွန်မ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာ...”

“ဟ... ငါ ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

ကံသာက တအံ့တဩမေးတော့ ကညာ နှုတ်ခမ်းလေးကို မဲ့ကာ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ပြီးမှ ကံသာဝလကို ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ပျိုဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုတော့ ရှင်သိမှာပေါ့”

ကံသာက ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ရင်း...

“သိတယ်လေ၊ ပျိုဖြူ... ကိုယ်သိပ်သိတာပေါ့...”

“အဲ့ဒီ ပျိုဖြူဆိုတာ ကျွန်မ အမေရဲ့ ညီမအငယ်ဆုံး၊ ကျွန်မ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အန်တီလေးပဲ၊ အန်တီလေးက ရှင်ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က အန်တီ

လေးကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းခဲ့တယ်။ ရှင်ကြောင့် အန်တီလေးက ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်းနာပြီး နိုင်ခြား ထွက်သွားခဲ့တာ။ ရှင်ကြောင့် ကျွန်မလည်း ကျွန်မချစ်တဲ့ အန်တီလေးနဲ့ ခွဲခဲ့ရတယ်”

“အဲဒီတုန်းက ငါ ပျိုဖြူတစ်ယောက်တည်းကို ငြင်းတာမှ မဟုတ်တာ ...၊ ပြီးတော့ ငါ သူ့ကို အချစ်ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ယုံကြည်မှုမရှိတော့လို့၊ အိမ်ထောင်ထပ်ပြုဖို့ကိုလည်း သိပ်ကြောက်နေခဲ့လို့ လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းပယ်ခဲ့တာ။ မိန်းမတွေကို ငါ သိပ်ကြောက်လို့ ကြောက်ကန်ကန်ပြီး မိန်းမမုန်းဝါဒီလိုလို မဟာဖိုဝါဒသမားလိုလို ကိုးလိုးကန့်လန့်စိတ်မျိုးတွေ ပေါက်ပြီး ဒီတစ်သက် ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်မထပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ...၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ငါမှားခဲ့ပါတယ်၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်း အန်တီလေးလည်း ဟိုမှာ သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ အခြေကျနေပြီ ကြားပါတယ်၊ အားလုံးပြီးနေတဲ့ကိစ္စကို မင်းက ဘာလို့ အဖော်ရတာလဲ”

“အပြစ်လုပ်တဲ့သူက ပြီးပြီလို့ ယူဆတဲ့ကိစ္စတစ်ခုဟာ ခံရတဲ့သူအတွက်တော့ ဘယ်လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးနိုင်ပါ့မလဲဦးကံသာဗလရယ်”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို ငါမှားခဲ့တဲ့အတွက် မင်း ငါ့ကို ကလဲစားချေချင်တယ်ပဲ ထား၊ ငါ့ညီနစ်ယောက်ကိုပါ ဘာလို့ ပြဿနာထဲ အဆစ်ထည့် ကလဲစားချေရတာလဲ”

“သူတို့လည်း ရှင်နဲ့ တစ်ဝိုက်တည်းပဲလေ၊ မိန်းမတွေကို အလကားသက်သက် အမြင်ကတ်ပြီး အမျိုးမျိုးကြောနေတဲ့ ရှင်တို့လို ဝိုက်တူညီအစ်ကိုတွေကို ကျွန်မကလည်း အမြင်ကတ်လို့ တစ်ချက်ခုတ် သုံးချက်ပြတ် တစ်ခါတည်း စစ်ဆင်ရေး ဝင်လိုက်တာ ...”

“မင်း အဲဒီလိုလုပ်တော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ မင်းလည်း အချိန်ကုန်လှပမ်း၊ ငါတို့အချစ်တွေလည်း အလကား အလဟဿ ဖြစ်ကုန်တယ်”

ဉာဏ်သာက ဝင်ပြောတာမို့ မေခင်ကညာက ဉာဏ်သာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ပခုံးတွန့်၍ ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“အချစ်ဆိုတာ အလဟဿ ဖြစ်တတ်သလား၊ တစ်ယောက်က တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် တစ်ဖက်သားက လက်မခံလည်း အဲဒီအချစ်ဟာ ဘယ်တော့မှ အလဟဿ မဖြစ်ဘူး ကိုဉာဏ်သာဗလ၊ အချစ်ဆိုတာ အပေးအယူ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့တွေ အချစ်အကြောင်း သေချာမသိဘဲ ကျွန်မကို ချစ်ကြောင်း ကြွေးကြော်မနေနဲ့”

“မင်း ဘာပဲပြောပြော၊ ဘယ်လိုပဲထင်ထင် သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ငါတို့အားလုံး မင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့ကြ တာပါ မေခင်ကညာ၊ မင်း ယုံချင်မှယုံပါ”

ကညာက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။
ကံသာက ရေပြင်ဆီ ငေးနေသည်။

ခနဲကတော့ ကားနားမှာပင် မှီရပ်နေရင်း ကညာ မျက်ဝန်းတွေကို လှမ်းကြည့်လျက် နှုတ်ဆိတ်စွာဖြင့် တစ်စုံတရာ အဖြေရှာနေသည်။

ကညာက ငြိမ်နေရာမှ မဲ့သလိုလိုလေး ပြုံးလာ ရင်း...

“အရင်က တကယ်ချစ်ခဲ့ကောင်း ချစ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မ အကြောင်း သိသွားတဲ့အချိန်မှာ ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဒေါသ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား၊ အချစ်စိတ်နဲ့ နူးညံ့နေပါတယ် ဆိုတဲ့ ရှင်တို့ရဲ့စိတ်တွေလည်း မာကျောလာခဲ့တယ်မဟုတ် လား၊ မခံချင်စိတ်တွေ၊ မာနတွေကြားမှာ အချစ်စိတ်တွေ လုံးပါးပါးကုန်လို့ ခုချိန်မှာ ခပ်ပါးပါးလေးပဲ ကျန်ရင် တောင် ကံကောင်းပေါ့ ... ၊

“တကယ်တော့ တကယ့် အချစ်ဟာ ဘယ်လို ဆိုတာ ရှင်တို့ သေချာမသိသေးပါဘူး”

“ဪ ... မင်းကတော့ အချစ်အကြောင်း သိတယ်ပေါ့၊ မင်းလို ယောက်ျားသုံးယောက်ကို လှလှပပ လှည့်စား သွားတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကလေ ...”

“အချစ်အကြောင်းကို အရင်တုန်းကတော့ ကျွန်မ သိပ် မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်မ သိသွားပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်တို့သုံးယောက်ထဲက တစ် ယောက်ကို ကျွန်မ တကယ်ချစ်မိသွားလို့ပဲ ...”

“ဘာ ...”

“ဟင် ...”

ကံသာနှင့် ဉာဏ်သာမှာ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ တုန်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သူမကို တအံ့တဩ ကြည့်နေမိကြ သည်။ ခနဲကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းရင်း သူမမျက်ဝန်း တွေကိုပဲ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေသည်။

သူမက ကံသာတို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ရဲ့ မျက် နှာကို တစ်လှည့်စီ နက်ရှိုင်းနူးညံ့စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“တကယ်လို့ ဒီကိစ္စမှာ ရှင်တို့ လှည့်စားခံရလို့ ရွံ့သွား ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မလည်း မနိုင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ် လို့လည်းဆိုတော့ ရှင်တို့တွေ အချစ်အတွက် ခံစားခဲ့ရ သလို ကျွန်မလည်း ခံစားခဲ့ရလို့ပဲ ...”

မေခင်ကညာ အသံက အများခတ်တုန်ရင်သွားသည်။ ကံသာတို့ သုံးယောက်လုံးမှာ ထိုအသံရဲ့ ဖမ်းစားမှု နှိုးညှဲနေသော အကြည့်တစ်စုံ၏ ဖမ်းစားမှုတို့ကြောင့် ရုတ်တရက် စိတ်ပျော့ တွေဝေမှူးရိသွားပြီးမှ ဉာဏ်သာဗလက သတိဝင်လာကာ စိတ်ကိုပြန်တင်းလိုက်ရင်း ...

“မင်း ... မင်း ခုမှ အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ အလကားသက်သက် ငါတို့မှာ တဆန့်ငင်ငင် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရအောင် ...”

“ကျွန်မ မညာပါဘူး ကိုဉာဏ်၊ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကို ရှင်သေချာကြည့်ပါ၊ ညာနေတဲ့ အရိပ်အယောင်ကို ရှင်တွေ့ရလို့လား ...၊ ကျွန်မ တကယ် ခံစားရတဲ့အတိုင်း ပြောပြနေတာပါ”

သုံးယောက်လုံးမှာ သူ့ကိုနှိုးနှိုး ကိုယ့်ကိုနှိုးနှိုး ချွတ်လင့်ချက်ဖြင့် သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ တကယ်ပဲ သူတို့ကိုကြည့်သော သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ကြေကွဲနေခဲ့သည်။

ငါ့ကိုမှား သူ တကယ်ချစ်ခဲ့တာလား ?

ထိုအတွေးကို သူတို့အားလုံး ကျိတ်၍ တွေးမိနေမှာတော့ သေချာသည်။

ဉာဏ်သာသည် သိချင်စိတ်ကို မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ...

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း ဘယ်သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ပြောပြခဲ့ဦး ...”

ကညာက မဲ့ပြီးကလေး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ပြောလိုက်ရင် ကျွန်မ ပိုရှုံးသွားမှာပေါ့၊ ဘယ်သူနဲ့မှ လက်တွဲလို့ မဖြစ်တဲ့အတူတူ မပြောဘဲနေလိုက်တာက ပိုမကောင်းဘူးလား ...”

“တကယ်တော့ ကျွန်မတို့အားလုံး ချစ်တမ်းကစားခဲ့ကြတာ၊ ရှင်တို့ကလည်း အချစ်ကို မထိမဲ့မြင် ပြုပြီး ချစ်တမ်းကစားနေကြတဲ့သူတွေ၊ ကျွန်မကလည်း ရှင်တို့နဲ့လာပတ်သက်ပြီး ချစ်တမ်းကစားမိတဲ့သူ၊ တကယ်တော့ အချစ်ကို မထိမဲ့မြင် ပြုတဲ့သူတွေကို အချစ်က ဒဏ်ပြန်ခတ်ခဲ့တာပဲ ...၊ အခု ... ရှင်တို့ရော ကျွန်မရော မဖြစ်နိုင်တဲ့ အချစ်တစ်ခုအတွက် ခံစားနေကြရတယ်လေ၊ အဲဒါ ဒဏ်ခတ်ခံရတာပဲပေါ့ ...”

ကညာစကားအဆုံးမှာ အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့ကြပါသည်။

“ကဲ ... အားလုံးကို ထာဝရ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ရှင် ...”

မေခင်ကညာက ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လျက် ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်စက်နှိုးလိုက်သည်။

၂၈၄ ♠ ပုညခင်

“မေ ...”

“ခင် ...”

“ကညာ ...”

သူတို့အားလုံး လွမ်းမောမိကြသော်လည်း သူမကားက ဝိုင်းပိတ်ထားသည့် ကားသုံးစီးကို ကွေ့ဝိုက်ရှောင်ရှားကာ မောင်းထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

သူတို့ သေချာမြင်လိုက်ရတာက မေခင်ကညာရဲ့ ပါးပြင်ထက်က မျက်ရည်တွေကိုပင် ...။

အဲဒီလိုနဲ့ မေခင်ကညာဟာ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို အနိုင်နဲ့ပိုင်းသွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို သူ တကယ်ချစ်ခဲ့တယ် မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာတော့ သူမကိုယ်တိုင်နဲ့ ဘုရားမှပဲ သိမှာပါ ...။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကတော့ မေခင်ကညာနဲ့ အတူသွားလာရတဲ့ နေ့ရက်တွေထဲက ပျော်ရွှင်စရာ အဖြစ်အပျက်လေးတွေကို ပြန်ပြန်တွေးရင်း ‘မေခင်ကညာ တကယ်ချစ်ခဲ့တာ ငါ့ကိုပဲ ဖြစ်မှာပါ’ လို့ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက် ယူကြည့်နေရင်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူမကို လွမ်းကျန်နေခဲ့ကြတာတော့တယ် ...။

သင်ရော...မေခင်ကညာ တကယ်ချစ်ခဲ့တာဟာ
ဘယ်သူလို့ ထင်ပါသလဲ...?

ပညာ

8.10.2009

11 : 02 Pm